

കാവന കാളബൃംഖി

45

ആഗസ്റ്റ് - ഓക്ടോബർ 2009

അറിയുന്നതാൽ കടൽക്കാക്കയെ? അതിൻ്റെണ്ടിൾക്കിൾക്കിൾ വളവിനെ? അപകഷി നുരക്കണക്കും തിരക്കളും, അവപോയ്ത്തഴുകുന്ന ചിരസൗഖ്യങ്ങൾനീലപ്രാഭേയസ്പർന്നങ്ങളേ?

കാവുന്ന കാളമുട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 12

ലക്കം 1

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറിറ്റർ	ഡോ.എം.ആർ. രാമവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഫോറിറ്റർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
ഫോറിസ്റ്റിക്സ് ഫോറിറ്റർ (ബാണാറി)	എം.എം.സചീനൻ
ഫോറിറ്റർമാർ	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.ശങ്കരൻ
	കെ.പി.മോഹനൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടെറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്

(ഒജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

കൊച്ചി കാലക്കുന്നി

സാമ്പത്തിക
വിഭാഗം

കെട്ടപ്രതി - 15.00
വാർഷിക വർദ്ധിക്കപ്പേര് - 60.00
(വിഭാഗത്ത് - 15 ദേശാളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(രജി.440/92)
കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

മുൻകുറി 6

ലേവനം

കവിതയും താളവും 10 കെ.ബി.രാജ് ആനന്ദ്
ഉക്തിവൈച്ചിത്ര്യം, അലക്കാരം, 17 എസ്.കെ. വസന്തൻ
ബിംബം...

പുരോഗമനപ്രസ്താനങ്ങളുടെ 36 ഡൊ. ധർമ്മരാജ് അടാട്
മുന്നണിപ്പോരാളി

വൃത്തവിവേകം 56 എറുമാനുകൂർ സൗഖ്യദാസൻ
ക്രൂരതയെ ഉപാസിച്ചുകവി 62 പ്രോഫ. മേലത് ചന്ദ്രശേഖരൻ

വിവർത്തന കവിതകൾ

നേത്രയുഗ്മം 74	സി. കൃഷ്ണൻ നമ്പുതിരി
മുത്തമുള്ളി പരയാത്തകമം 75	കെ.എസ്. വൈക്കിട്ടാചലം
ശാപം 76	പി.കെ. ചന്ദ്രൻ
വീണകും വരിക 77	രാവണപ്രദേ
ആയിരം കവാടങ്ങളുള്ള വീട് 78	ംഗാരേവി.പി.സി
കാത്തിരിപ്പ് 79	ഡൊ. ഒന്തേഷ്ഠി. എം
പ്രകാക്കിനി 80	വരദേശവി
ബുദ്ധസന്ധ്യാസിമം 81	പി.എൻ. ചന്ദ്രൻ
കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ 82	പ്രീയൻ ചെറുവല്ലുകൂർ
പാലം 83	കെ.ജി. രഘുനാഥ്
മനസ്സ് 84	ബാലകൃഷ്ണൻ എം.എസ്
മനസ്സിൽ കവിത കിളിരിക്കട്ട 85	ഡൊ.എം.കെ. പ്രീത
പൊരുൾ 86	കെ.വിഷ്ണുനാരാധരൻ
ഉർദു ഒരു മനോഹരി 87	അഹമദകുറി കുളത്തിൽ
വായനമുറി 88	രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കള്ളൂർ
ഡൊ. ഉണ്ണി ആമപാരായാക്കൽ
ഡൊ.കെ.എച്ച്. സുദേവപണ്ഡ്യൻ

മുൻകുറി

കവിതയും ചെളിത്തലയും

കെ.വി.രാജകൃഷ്ണൻ

കവിതയിൽ ഭാവം നേന്നശ്രദ്ധിക്കമായി ഇത്തർവിരിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ, ആ പ്രഹ്ലിഡന്തിന്റെ ഭാഷയെയാണ് താഴെ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണംമാത്രമാണ് ചരംസ്സ്. താഴവും ചരംസ്സും അഭ്യർത്ഥണാണ് എന്ന് ധരിക്കുകയും, താഴെ എന്നു പറയുമ്പോൾ വ്യത്തം എന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഭാഷയിലും വ്യാകരണത്തിലും അടിവേരുകാണില്ല. വ്യാകരണം നല്പോലെ മനസ്സിലാക്കിക്കാണ്ടുതന്നെ അതിലെ നിയമങ്ങളുടെ അതിർവരദ്യുകളെ ഉല്ലംഗ്ലിക്കുന്നവരാണ് മഹാകവികൾ. "To take the basest and most poorest shape..." എന്ന ഷേക്സ്പീയർ എഴുതുമ്പോൾ, അതിൽ വ്യാകരണസ്സിൽ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുതിരുത്താറില്ല, ആരും. പക്ഷേ, താളത്തിന്റെ ചരംസ്സിലെ 'കർത്താവും ക്രിയയും' തിരിച്ചറിയാതെ 'മുക്തചരംസ്സ്'കളും 'ചരനോമുക്ത'ങ്ങളും എഴുതിവെയ്ക്കുന്നു, കവിപ്പട്ടികൾകൾ. അവരോടു സഹതപിക്കുന്നതുപോലും പാഴ്വേലയാണ്.

കവിയായി ആരും പിരക്കുന്നില്ല. നല്ല കവിതയെഴുതാൻ കഴിയുന്നതിന്റെ പിരകിൽ ദീർഘകാലത്തെ നിരന്തരപരിശമവും ശ്രദ്ധയും അർപ്പണമൊബ്ദവും എല്ലാം കാണും. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെ മൊത്തമായാണ്, പണ്ഡുളിവർ 'കവിശ്രീക്ഷ' എന്ന പദംകൊണ്ട് വ്യപദേശിച്ചുപോന്നത്. ഇപ്പോൾ ഇതൊക്കെപ്പുറത്താർത്തനെ 'പഴഞ്ചി'നായി. കവിതയെഴുതാൻ ഇതൊന്നും ആവശ്യമില്ല എന്നും വന്നുപെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ആരെഴുതിയാലും, എന്തെങ്കുയെങ്കിലും കവിത എന്നാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കവിത 'തങ്ങളുടെതുമാത്രം' എന്നു വരഞ്ഞെവച്ച് അഭിരമിച്ചുപോന്ന ഒരു നൃനാപക്ഷാന്തിന്റെ നഷ്ടമൊധ്യങ്കിലെ വിലപബസരം ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ വ്യാവ്യാമിച്ചട്ടുകാണ് കൗതുകം തോന്നുന്നവരുണ്ടാവാം. വിദ്യയിൽനിന്നുപോലും അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടു തുണ്ണെന്നതുമുതൽപ്പെട്ടു എന്നത് നുറ്റാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പായെന്ന കമ. 'മീൻതൊട്ടുകുട്ടിക്കോളു' എന്ന്, മഹാപണ്ഡിതനായ മേല്പുത്തുരിനോടുപോലും പറയാൻ വേണ്ട ആത്മബലം കഠിനാധ്യാനത്തിലുടെ നേടിയാണ് എഴുത്തപ്പേൻ കവിതയെഴുതി

യത് എന്നു പറയുന്നതില്ലോ പഴക്കമാംശമുണ്ടാവാം. പകേഷ്, ഒരു കാര്യം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ; കവിതയുടെ ഭാവതാളത്തിന്റെ ഭാഷയും വ്യാകരണവും നിശ്ചയിച്ചും നിഷ്കാസനം ചെയ്തും തെരുവുമുലയിൽ പ്രസംഗിച്ച് തനിക്കുന്നുകുലമായി ആളുസംഘടപ്പിച്ചും അല്ല എഴുത്തച്ചൻ കവിയായത്. അത് പഴക്കാലത്ത്, ഇത് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കാലം; ഈ കാലത്തിന്റെ വഴിവേരു എന്നും വാദിക്കാം. അപ്പോൾ, ജനാധിപത്യയുഗത്തിൽ കവിയെ കവിതയാക്കുന്നത് “കവിത” എന്ന മേര്ക്കുറിയാണ് എന്ന സത്യം ഉറുത്തിരിയുന്നു.

വരേണ്ടു-ഭളിത്, മേലാള-കീഴാള, മുതലാളി-തൊഴിലാളി സംഘർഷം എളും സംവഠനവും ഒക്കെ ‘കവിത’യിലേയ്ക്ക് വലിച്ചിക്കുന്നത് പാശ്വേ ലയാണ്. കാളിഭാസശാകുന്നളമോ, എഴുത്തച്ചന്റെ രാമായണമോ, ആശാന്റെ സീതയോ, ഇടഗ്രേറിയുടെ കാവിലെ പാട്ടോ, വൈലോപ്പിളിയുടെ കുടിയെയാഴിക്കലോ എന്നും ആരുടേയും സ്വകാര്യസ്വത്തല്ല; അവ യെബക്കെ അക്ഷരം “കുട്ടി വായിക്കാൻ” കഴിയുന്ന എഴുതാരുവന്നേറ്റയും പൊതുമുതൽ ആകുന്നു. ഈ ‘കുട്ടിവായന’യിൽ അവനവന്നേര്ത്തായി എന്നെന്നകില്ലോ, ‘കുട്ടി’വായിക്കുക എന്ന ആശയംകുട്ടി ഉൾച്ചേരുന്നു. അങ്ങനെ ‘കുട്ടിവായിക്കാൻ’ളുള്ള ‘കോപ്പ്’ വായിക്കുന്നവൻ നേടിയിരിക്കണം എന്നർത്ഥമാണ്. ഇതിന് സഹ്യദയത്തും എന്നുംപറയാം. ഈ അടിസ്ഥാനസ്ഥാവം പോലും അവകാശപ്പെടാനില്ലാതെ കവലപ്പിപ്പാടികളിലുംയോ സംവരണത്തെങ്ങളിലുംയോ അവകാശം കൈയ്ക്കലാക്കി ‘കുടിയെ ചിക്കൽ’ പോലെ ഒരുക്കാവും എഴുതിക്കളിയാം എന്നാരും വ്യാമോഹിക്കരുത്. അതിന്, അക്ഷരത്തിന്റെ മുന്പിൽ തപസ്സുനുഷ്ഠിക്കാനുള്ള ക്ഷമയും ശ്രമവും ശ്രദ്ധയും ഉണ്ടായെന്നീരു. എല്ലാറ്റിന്നേറ്റയും കുട്ടി, ഒരല്പം ജനസിദ്ധമായ പ്രതിഭകുട്ടി ഉണ്ടായാൽ ശ്രമംപാഴിലാവില്ല.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ, കവിതയുടെ കണ്ണം മാത്രമാണോ ഇള്ളിയം ‘വാഴാനിലം’ ആയിരിക്കുന്നത്? മറ്റു കണ്ണങ്ങളിലേതിലെങ്കില്ലും ഒരു കണ്ണാം നജ്ഞിപ്പുവെക്കില്ലോ കണ്ണുമിഴിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ടാ? അനേകംക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ മറ്റു ഭാഷകളിലെ സ്ഥിതിയെന്ന് എന്നും അനേകം കാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ, കവിതയിലെ ഈ പാഴാപ്പാട് മലയാളത്തിലോ, ഇന്ത്യയിലെ ഇതരഭാഷകളിലോ ഒരുങ്ങുന്നതല്ല എന്നതല്ലോ വാസ്തവം? ഇംഗ്ലീഷുകവിതയുടെ തരിശുലുമിയിലെ സമകാലാവസ്ഥ എങ്ങനെയുണ്ട്? ആ കവിതയുടെ ഭാവതാളത്തിന്റെ ഭാഷയോ വ്യാകരണമോ എന്നും മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ എനിക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ പറ്റില്ല; അതിനെന്നിക്ക് എന്നേറ്റു മലയാളം തന്നെ വേണം. മലയാളം എന്നേറ്റു ഉള്ളിൽ മുലപ്പാലിന്റെ മനമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷാകട്ട

എന്നെന്നുംബന്ധിച്ചിട്ടേതാളം, ആർജജിതഭാഷയാണ്. എന്നിട്ടും, ഷേക്സ്പീയറും, മിൽറ്റണും, വേർഡ്സ്പവർത്തനും, ഷൈലീയും, കീറ്റസും, ബൈണിങ്യും, യേറ്റസും മറ്റും വായിക്കുന്നോൾ എൻ്റെ ഉള്ളിൽ എവി ടെയോ അറിയാതെ ഉറവു പൊട്ടുന്നു. ഈ മഹാകവികൾ എന്ന മത്തു പിടിപ്പിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവംവെച്ച്, സമകാല ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയിലേക്ക് വരുമ്പോഴോ? പാഞ്ചപ്പറമ്പിലൂടെ നടക്കുന്ന പ്രതീതി. മലയാളകവിത കട നുപോന്ന കലാപരിപാടികളിലൂടെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയും കടന്നുപോ നതും ഇന്നത്തെ തരിശിലേത്തിയതും എന്ന തിരിച്ചറിപ്, വേദകരമാണ്. മലയാളകവിതയെ അനുകരിച്ചു ഇംഗ്ലീഷ് എന്നല്ല വിവക്ഷിതം. ഇംഗ്ലീഷ് കവിത നടന്ന പാഴുടണ്ട വഴിയിലൂടെയാണ് മലയാള കവിത നടന്നത് എന്നു പറഞ്ഞാലും ഫലം എന്നുതന്നെ. കവിതയിലെ ഈ പാഴാപ്പാട് ആഗോളപ്രതിഭാസമാണ് എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ആഗോളതലത്തിൽ എറ്റവും പ്രഭാവുരിതവും പ്രഭാവപൂർണ്ണവുമായ പ്രതിഭാസമാണ് ജനാധിപത്യം എന്ന ആശയം. രാഷ്ട്രീയരംഗത്ത്, അധികാരത്തിന്റെ അടിവേര് ജനങ്ങളിലേയ്ക്കെത്തുക എന്നതാണല്ലോ അതിലെ ആത്മനികമായ ശുദ്ധസ്വപ്നം. താത്ത്വികമായ ശരി, അപായോഗികമാവുന്നോൾ ‘സപ്പന്’മാവുന്നു. അത്, ജനാധിപത്യ മെന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ തായ്വേരിന്റെ കട. (“ലോകത്തിലെ എറ്റവും വലിയ ജനാധിപത്യം” എന്ന കൊട്ടിലോഹിക്കരാളി ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിതിക്കുന്ന നോക്കുക: ‘ജനങ്ങളുടെ, ജനങ്ങളാൽ, ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി’ - ഈ ‘ജന അശർ’ എന്ന പദ്ധതിന് ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിൽ, ‘കോടിശരംഘാർ’ എന്നല്ല ഇന്ന് അർത്ഥമോ?) പറഞ്ഞുവന്നതിനാണ്: ആഗോളതലത്തിലുള്ള ഈ ആദർശവൃക്ഷത്തിന്റെ ഒരു ചീണ്ട വേരാണ് ഇന്നത്തെ കവിത. “Good wombs have borne bad Dons” എന്ന് ഷേക്സ്പീയർ. (The Tempest - I 2. 120)

സവിശേഷാധികാരമുണ്ടാണ് അവകാശപ്പെട്ടുപോന്ന ഒരു വ്യക്തി യുദ്ധയോ ചുരുക്കം വ്യക്തികളുടെയോ കൈകളിൽ നിന്ന് അധികാരം ജനങ്ങളിലേയ്ക്ക് പകർന്നൊഴുകുന്നോൾ, അമവാ, ജനങ്ങൾ ആ അധികാരം പിടിച്ചടക്കുന്നോൾ ‘ജനാധിപതം.’ ഈ തത്ത്വം കവിതയിലേക്ക് വ്യാപരിപ്പിക്കുക: ചുരുക്കം പേരുടെ കൈകളിലെവാതുങ്ങിനിന് കവിത ജനങ്ങളിലേയ്ക്ക് പരന്നൊഴുകുക; ചുരുക്കം പേര് മാത്രം സവിശേഷാധികാരം പുലർത്തിപ്പോന്ന കാവ്യരചനയുടെ മേഖല ജനങ്ങൾക്കു മൊത്തമായി തുറന്നു നൽകുക - അമവാ, ആ സവിശേഷാധികാരം ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന പൊതുജനം, സർഗ്ഗകർമ്മരംഗം പിടിച്ചടക്കുക. അപ്പോൾ കവിത ജനകീയമായി, ജനങ്ങളുടെതായി. ഇങ്ങനെ പിടിച്ചടക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന എറ്റവും ശക്തവും സഹലവുമായ ആയുധം, കവിതയെ കവി

തയല്ലാതാക്കുക എന്നതുതന്നെ. നേരത്തെ സുചിപ്പിച്ച ഭാഷയും വ്യാകരണവും ഒന്നും തങ്ങൾക്കരിയില്ല; തങ്ങൾക്കാവശ്യവുമില്ല. അതിനാൽത്തന്നെ അതൊക്കെ തങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കുന്നു - എന്ന നിലപാട്. ചുരുക്കിപ്പുറത്താൽ, കവിതയിൽ നിന്ന്, അതിന്റെ ജീവനായ താഴം ചുരുണ്ടിക്കളിയുക തന്നെ. ശുഭം.

ആരോളക്കവിതയെക്കുറിച്ചാണല്ലോ പറഞ്ഞുവന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് കവിതയുടെ താഴം എനിക്കരിയില്ല എന്നും പറഞ്ഞു. അറിയുന്നവർ പരയുന്നതിനും... “...in Australia the idea is firmly entrenched that any self-imposed formal requirement must be an inhibition to expression. The idea got a long way in America, where to argue the contrary seemed undemocratic; and it has caught on in Britain, where it is thought to be a useful instrument in wresting the control of creativity from a privileged class. On the whole, by those who edit the anthologies and staff prize committees, an apprehensible pattern in thought to be a repressive hang over from the old imperialism; and all too many of the poets think the same.”(Clive James. "Blind Ubiquity"- Times Literary Supplement - No.5554 dated 11 September,2009.) കവിയിൽ ഭാവതാളവും ആ താളത്തിന്റെ സംവിധാനവും - നേരത്തെസുചിപ്പിച്ച ‘ഭാഷയും വ്യാകരണവും’ - ആരോപണമാണ് എന്നും അത് സ്വത്രന്ത്രവിശ്വകരണത്തിന് തടസ്സമാണ് എന്നും ധരിച്ച്, താഴെ നിരസിക്കുകയും അങ്ങനെ സർദ്ദി ശക്തി പിടിച്ചുപറ്റുക ("wrestling")യും ചെയ്യുന്നതിനെയാണ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ചീണ്ടവേർ എന്ന തോൻ പേരിട്ടുവിളിച്ചത്. പരക്കെ സീറിക്കാ രൂമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. എക്കില്ലും ഈ ചീയലിന്റെ ആരോളസ്വഭാവം ശ്രദ്ധിച്ചേതിരു. ഈ പ്രകരണത്തിൽ, ക്ലൈവ് ജേയ്സാർ (Stephen Edgar) എന്ന ആസ്റ്റ്രേതിലായി കവിയുടെ "History of The Day" എന്ന കാവ്യസമാഹാരം നിരുപണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണുത്തിയ ലേബനത്തിൽനിന്നുണ്ട് മേലുഖർച്ച വാചകങ്ങൾ. ക്ലൈവ് ജേയ്സംസ് തുടർന്നെന്നുതുന്ന വാചകം: "Edgar's steadily accumulating achievement had been of a quality too high to be buried by the inattention of dunces, and he has attracted some excellent criticism". വിശദീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നു തോന്നുന്നില്ല. സർവ്വസാധാരണ മായ പദമല്ല 'Dunce' എന്നത്. അതിനാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം മാത്രം: മുഖൻ; ചെളിത്തലവയൻ.

ഈ വാചകമെഴുതിയപ്പോൾ, ആ നിരുപകൾക്ക് മനസ്സിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു ആശയംകൂടി ഉണടായിരുന്നിരിക്കാം: ചെളിത്തലവയിൽ കാര്യം തെളിഞ്ഞുവരാൻ കാലമേരീക്കഴിയണം.

കവിതയും താളവും

കവിത ചൊല്ലുന്ന, അമവാ ചൊല്ലേണ്ട താളം
കവിതയുടെ ഭാവത്തെ പ്രകാശിപിക്കുന്നു

കെ.ബി. രാജ് ആനന്ദ്

വൃത്തങ്ങളല്ലാം താളാഗ്രിതങ്ങളാണ്. വർഷ്ണവൃത്തങ്ങളനും മാത്രാവൃത്തങ്ങളനും രണ്ടായിതിരിച്ചുണ്ട് വൃത്തമൺജൾ വൃത്തത്തെ നിർണ്ണയിച്ചത്. ഈ വർഷ്ണവൃത്തങ്ങളും ആത്യന്തികമായി മാത്രാവൃത്ത ഞശർ തന്നെയാകുന്നു. ഗുരു ലഹുകളുടെ സ്ഥാനം മാറ്റി പ്രയോഗിച്ചാൽ, ഗുരുക്കലെ രണ്ടു ലഹുകളുടെ സ്ഥാനം മാറ്റു ലഹുക്കലെ ഒരു ഗുരുവാ ക്കിയും ഒരു താളത്തിൽ നിർമ്മിക്കാവുന്ന ബൈവിധ്യത്തിനു കണക്കില്ല. ഈ ഓരോന്നിനും അക്ഷരങ്ങളുടെ എല്ലാത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വർദ്ധി കരിച്ച് പേര് നിർണ്ണയിക്കാനാണ് വൃത്തമൺജൾക്കാരൻ ശ്രമിച്ചത്. അതു കൊണ്ടോ? എല്ലാമറ്റ വൃത്തങ്ങൾക്ക് പേരുകൾവന്നു. എന്നിട്ടും ഉപയോ ഗിക്കാവുന്ന ട്രൂമിക്ക എല്ലാത്തിനും പേരില്ലാതാനും. ബഹുപ്ല്ലേക്ക് പേര് നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിരക്കിൽ ഒരേ പേര് രണ്ടുവൃത്തങ്ങൾക്ക് വന്നുപോയ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. ഒരേ വൃത്തത്തിൽ രണ്ടു സന്ദർഭത്തിൽ രണ്ടുപേരു കൾ നിർദ്ദേശിച്ചതായും കാണാം. ആധുനിക കവികളുടെ മികച്ചപെട്ടെന്ന് പേരുകളാണും യോജിക്കുകയില്ല. അതായത് വൃത്തശാസ്ത്രം എന്നത് ആധുനികകാലം വരെയുള്ള രചനക്കലെ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ മാത്ര മുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രമായിത്തീരുന്നു. അതിനുമുമ്പ് രചിക്കപ്പെട്ട പല പ്രാചീ നക്കതികളേയും വൃത്തശാസ്ത്രപരിധിയിൽ പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഭാഷാവു തങ്ങളെ സംഖ്യാപ്രകാശിക്കാൻ ഇവ പരാധിനിർ കുറേകൂടി ശക്തമാണ്. പ്രാചീനകാലരചനകൾ മുതൽ ആധുനിക രചനകൾവരെയുള്ളതിനെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ നമ്മുടെ വൃത്തശാസ്ത്രത്തിനു സാധിക്കാതെ പന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാന കാരണം, അക്ഷരങ്ങളെയും ഗുരു ലഹുകളെയും അവയുടെ വിന്യാസരീതിയെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇവരെ വ്യാവ്യാ നിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ്. ഇതോക്കെ വൃത്തമൺജൾക്കിയെ പഠനവിധേയമാ കിയ പലരും ചുണക്കിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എങ്കിലും നമുക്കാഡാരം ഇന്നും വൃത്തമൺജൾക്കിതന്നെ ആണുതാനും.

ഒരുക്കാരും ഉറപ്പാണ്. വൃത്തശില്പവത്തിൽ കുട്ടിക്കുഷ്ഠാമാരാർ സംശയരഹിതമായി സ്ഥാപിച്ചതും അതാണ്. വൃത്തമെന്നത് താഴാഗ്രിത മാണ്. കവികളുടെ മനസ്സിലുള്ള താഴത്തെ ആശയിച്ച് വരികൾ വാർന്നു പീശുന്നു.

താഴങ്ങൾ ആദിമമനുഷ്യൻ്റെ മുളിപ്പാട്ടുകളുടെ കാലംമുതൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതാണ്, സംസ്കൃത ചരം സ്സുകളും അതിൽനിന്നൊക്കെന്നു ആവണമല്ലോ രൂപപ്പെട്ടത്. അല്ലാതെ ചില പണ്യിത്താർഗ്ഗരു ലാലു വ്യവസ്ഥ ചെയ്ത് ഒരു വൃത്തതനിർമ്മിച്ച് ഇനി ഇതിൽ കവിതകൾ എഴുതാം എന്ന് ആഹ്വാനം ചെയ്തതാവില്ലല്ലോ.

അക്ഷാംഖ്യൾ ഒരേ ക്രമത്തിലും അനുപാതത്തിലും അടുക്കിയവയല്ല എറ്റവും പുതിയ കവിതകളും എറ്റവും പശ്യകവിതകളും. എന്നുമാത്രമല്ല, ലാലു ഗുരു വ്യവസ്ഥയും കുദായോക്കെ അവ്യസമിതം തന്നെയാണ്. മാരാർ ചുണ്ടിക്കണ്ണിച്ചു ഉദ്ഘാടനംകൊണ്ടുതന്നെ ഇതു വ്യക്തമാക്കാം.

“നമുക്കിഞ്ഞാണ കുടിക്കാതിഞ്ഞു കിടക്കാമെന്നാണെന്നിക്കാം.....” എന്ന പ്രാചീനമായ ഒരു നാടൻ പാടിലെ വരിയിലെ വൃത്തം ലാലു ഗുരു വ്യവസ്ഥ നോക്കിയാൽ കിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇന്നുവദനപോലെ ചൊല്ലാവുന്ന ഒരു വരിയാണിത്. ഇന്നുവദനയെയും നേരത്തെ ഉദാഹരിച്ചവരികളെയും തമിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഏകഘടകം വണ്ണിയതി ചെന്നടതാളം എന്നു പേരിട്ടു വിളിക്കാവുന്ന താഴരൂപം മാത്രമാണ്. നാടൻ പാടുകളോട് ആ അർത്ഥത്തിൽ എന്ന സാധർമ്മം വഹിക്കുന്ന ആധ്യാത്മിക കവിതകളുടെയും പൊതുസ്വഭാവം ഇഷ്ടംപോലെ അക്ഷരം ചേർക്കാനും കുറയ്ക്കാനും കവികൾ കാണിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ഒരുവർപ്പോലെയല്ല മറ്റാരു വരി.

“അടുക്കൾക്കും കണക്കില്ല നിൽക്കുയും വേണ്ടാരെടവും.....” എന്ന് എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ ചുണ്ടിക്കണ്ണിച്ചതുപോലെ “പ്രധാനം ഗാനരീതിതാൻ” എന്ന പ്രമാണംവെച്ചു നോക്കിയാൽ ഗാനത്തിന്റെ അവിഭാജ്യ ഭാഗമായ താഴത്തെ ആശയിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ വൃത്തനിർണ്ണയം ചെയ്യണമെന്നത് തീർച്ചയാണ്.

ഇങ്ങനെ സമീപിക്കുന്നോൾ മറ്റാരു പ്രശ്നം ഉടലെടുക്കുന്നു. നമ്മുടെ വൃത്തങ്ങളുടെ ഒരു പൊതുരീതി ഇടയ്ക്കുവരുന്ന പ്ലൈത്താങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷ്യാളുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ്യാളെയും അനാഗ്രഹിക്കുന്ന പ്ലൈത്താങ്ങളും ഇടം മാറ്റിവെച്ചാൽ മറ്റാരു താഴമാകും. അപ്പോൾ അത് മറ്റാരു വൃത്തമാണെന്ന് പറയാനും കഴിഞ്ഞെങ്കും. അതുതന്നെയാണ് ശരിയും. എന്നാൽ ഒരു അക്ഷരക്രമകൊണ്ട് ഓനില്യാക്കികും വൃത്തങ്ങളുണ്ടാക്കാം. ചൊല്ലുന്ന രീതിയനുസരിച്ച് അതാതിന്റെ വൃത്തം അതാതു സന്ദർഭങ്ങൾക്കിൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നു.

“മലയമാലയമായതപോധനൻ
തലകുന്നിച്ചയരത്തിനു താഴെയും”

ദ്രോതവിളമ്പിത്തമെന്നു നിർബ്ലായിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ പദ്ധതിന്റെ വൃത്തം ചൊല്ലുന്ന രീതിമാറ്റേംപോൾ പാനയായി മാറുന്നത് കാണാം.

ഇന്നിയും ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം. പറഞ്ഞുവന്നതിൽത്താണ്. ചൊല്ലുന്ന രീതിയാണ് വൃത്തത്തെ നിർബ്ലായിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനഘടകം. ഇത് പദ്ധതിയുടെ ഒരു പരാധിനത തന്നെയാണ്. ചൊല്ലാൻവേണ്ടി എഴു തിയതാണകിൽ ചൊല്ലുന്നരീതി പ്രധാനം തന്നെ. ഉദാഹരണമായി മർമ്മ താളത്തിൽ നന്ദ്യാർ എഴുതിയ വരികൾ മുഴുവൻ ത്രിപുടയിൽ ചൊല്ലി മാത്രയെപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. മർമ്മതാളം എന്ന് നന്ദ്യാർ എഴുതിവെച്ചത് മർമ്മതാളത്തിൽ ചൊല്ലാണാണ്. അതുമുഴും നമുക്കഡിക്കരിപ്പില്ലോ. അതു പോലെ കവിചൊല്ലുന്ന താളമോ ചൊല്ലണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ച താളമോ ഉപയോഗിക്കാം. ഇതുരംഭം ഉദാഹരണങ്ങൾ സ്ഥിതിയാണകിൽ രണ്ടാം കത്തവും ഭാവപ്രകാശന രൂപരൂപതയും പരിശീലിച്ച് ഒരു താളം തെരഞ്ഞെടുക്കുകയേ വഴിയുള്ളൂ.

എന്തിനുവേണ്ടി താഴെ?

1. ഒരു രചനാത്തരം എന്ന നിലക്കായിരിക്കാം, കവികൾ താളങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. താളാത്മകമായി ഒരു കാര്യം പറയുമ്പോൾ, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അനുഭവത്തിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകും.
2. ഭാവാത്മകതയും വേണ്ടിയും താളങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാം.

ഉദാ: “പല്ലവം പോലുള്ള രണ്ടിളം രേഖകൾ-
നുള്ളാസലിലമായ് തല്ലുകയാൽ....”
(കർമ്മഭൂമിയുടെ പിണ്ഠുകാൽ)

ഈ കവിതയിൽ ഇളംകുണ്ട് അമ്മയെപ്പോലുള്ള കാളിന്തീ നദിയുടെ മാറി ലേക്ക് എറിഞ്ഞുകൊടുക്കപ്പെട്ട സന്ദർഭത്തിൽ നദിയിലുണ്ടാരുന്നത് മാതൃ ഭാവമാണ്. ഇത് സ്വമൂര്ഖപ്പിക്കാൻ താരാട്ടുപോലെ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളും നീട്ടി ഉച്ചരിക്കുന്ന മഞ്ഞൽവൃത്തതമുപയോഗിക്കുന്നു മഹാകവി. അങ്ങനെ ഇവിടെ താഴെ കവിതയുടെ ഭാവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

3. ഒര ചതിത്ര സന്ദർഭത്തെ പുനർന്നിർമ്മിക്കാൻ, ഒരു ഭാവാന്തരീക്ഷത്തെ കരുതലോടെ സ്വഷ്ടിക്കാൻ ചില താളങ്ങൾക്ക് കഴിയും. ഒരു നാടൻ കെട്ടുകമയ്യുടെ രൂപാലംഘനയാണ് ഇതിവൃത്തത്തിനെക്കിൽ നാടോ കിൽതാളങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി കടന്നുവരുന്നു. ഇടങ്ങുകയുടെ പുതിയാട്ട് ഉദാഹരണം. “പുലരുവാനേഴരാവേയുള്ളൂ” എന്ന് കവിതയാരംഭിക്കുമ്പോൾ ചുള്ളിക്കാട് ഒരു വടക്കൻ പാട്ടിന്റെ അന്തരീ

കഷ്ണതിലേയ്ക്ക് വായനക്കാരെ അനായാസമായി കടത്തി വിടുക യാണ്.

4. താഴ്ന്തിനു വേണ്ടിത്തന്നെന്ന താഴ്ഞ്ഞെള്ള ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്. മലയാള കവിതയുടെ ലാസ്യനടന്നു കാവ്യനർത്തകി എന്ന കവിതയിലൂടെ ചണ്ണമ്പുഴ ആവിഷ്കരിക്കുന്നോൾ തിശേഖൻ എന്ന താഴ്സ്വരൂപത്തിന്റെ അനന്തമായ സാധ്യതകൾ തുറന്നു കാണിക്കുന്നു, താഴലയത്തിന്റെ പ്രകരണമായി, കാവ്യനർത്തകി രൂപാന്തരപ്പെടുകയാണ്.

കവിതയുടെ താഴം

ഉള്ളടക്കത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തി താഴ്ഘടന ഇഫോർത്ത് കവിതയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന രീതിക്കൈത്തന്നാരു പിശകുണ്ട്. എങ്കിലും ബാഹ്യമായ ഘടനമാത്രം പരിശോധിക്കുന്നോൾ നമ്മുകൾ ചില പ്രത്യേകതകൾ തിരിച്ചിരിയാൻ കഴിയും.

മിക്ക കവിതകളും എന്നു താഴംപിടിച്ച് പാടി നോക്കു. താഴ്ന്തിന്റെ നാലടക്കളിൽ ഒരുപയോഗത്താണ് അവയിലെ ഓരോവരിയും എന്ന് കാണാം.

ഉദേ: “പാണ്ഡൻ/നായുടെ/പല്ലിനു/ശ്രദ്ധം”

“ആറ്റിലേ/കചുപ്പതാ/ചാടകാല്പേ/ചാടകാല്പേ”

എല്ലാ കവിതയും അങ്ങനെയാണെന്നല്ല. മേലുഖരിച്ച രണ്ടു കവിതകൾ തമിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്നു ചതുരശ്ര ഗതിയിലും മറ്റൊരു തിശ്രഗതിയിലും ഉള്ള ചെമ്പട താഴ്ഞ്ഞലാണ് എന്നതാണ്. നാലടക്കിലോതുഞ്ഞുനാതാണ് ചെമ്പടതാഴം. അടികൾക്കിടയിലുള്ള അകലം നാലുമാത്രകൾക്കാണ് നിറയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ചതുരശ്ര ഗതി, ആറുമാത്രകൾക്കാണ് നിറയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ തിശ്രഗതി, അഞ്ചുമാത്രയെങ്കിൽ പണ്യഗതി, എഴുക്കിൽ മിശ്രഗതി. ഒന്പതുമാത്രകളുടെ സക്കീരണ്ണഗതി മാത്രം കവിതകളിൽ കാണാറില്ല.

ഈ അടികൾക്കൈത്ത് ഒരുപയോഗം അക്ഷരങ്ങളെല്ലാം എന്നു പരിശനിക്കുകയാണെങ്കിൽ, നാലുമാത്ര, അഞ്ചുമാത്ര, ആറുമാത്ര, എഴുമാത്ര, എട്ടുമാത്ര എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗണാലുടന കവിതകളിൽ കാണാം. ആരീതിയിൽ താഴാത്മകമായ കവിതകളെ വർദ്ധീകരിക്കുകയുമാകാം.

1. തരംഗിണി ഘടന

നാലുമാത്രകൾ ഒരടിക്കൈത്ത് വരുന്ന രീതിയിൽ നാലടക്കൾ ചേർന്ന ഒരുവർ. ഇതാണ് തരംഗിണി വ്യത്തത്തിന്റെ ഒരു പാദം. ഒരുപല്ലു അക്ഷരമാണ് ഒരു മാത്ര. ഒരു ഗുരു അക്ഷരത്തിന് രണ്ടുമാത്രയുടെ ഭേദപല്ലുമുണ്ട്. അപ്പോൾ ഒരു ഗണാത്മകക്കൈത്ത് അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യ

ഒന്നിനൊന്ന് വ്യത്യാസപ്പെടാം. രണ്ടു ഗുരുവാഞ്ചകിൽ രണ്ടകഷരമതി. ഒരു ഗുരുവിന് പകരം രണ്ടു ലഹരുവുമാകാം. അതുതന്നെ രണ്ടുതരത്തി പലവാം. ആദ്യം ഗുരു, അല്ലെങ്കിൽ അവസാനം ഗുരു. നാലു ലഹരു അക്ഷരങ്ങളുമാകാം. ഈ നാലു രീതികൾ ഓരോ വാക്കുകൾക്കാണ് വ്യക്തമാക്കാം.

- വാനം (രണ്ടു ഗുരു)
- ഭാസുര (ആദ്യ ഗുരു രണ്ടു ലഹരു-ഭഗവാം)
- സതതം (അന്തുഗുരു - സഹാം)
- പലവക (നാലു ലഹരു)

ഈ ഒരുവർത്തിയിൽ നാലു ശണം വേണം. മുകളിൽ കൊടുത്ത വാക്കുകൾ തിരിച്ചും മറിച്ചും പ്രയോഗിച്ചുനോക്കു. എല്ലാം തരംഗിണിയാണ്. ഒരു ശണത്തിൽ നാലുമാത്ര എന്നതാണ് പ്രധാനം. താഴംപിടിച്ച് “തരികിട, തരികിട, തരികിട, തരികിട” എന്ന് ചൊല്ലി നോക്കിയാൽ ശരിയാവുന്നുണ്ടെങ്കിൽ തരംഗിണി എന്നർത്ഥമം. ഈ തരംഗിണി മുഴുവൻ അക്ഷരങ്ങളില്ലാതെയും ഉപയോഗിക്കാം. അന്ത്യത്തിൽ നിന്ന് ഒന്നോ രണ്ടോ മൂന്നോ അക്ഷരങ്ങൾ ബെട്ടിക്കേണ്ടതാൽ താഴത്തിന്റെ ബാക്കി ഭാഗം ഇണം കൊണ്ട് പൂർത്തിയാക്കേണ്ടി വരുമെന്നുള്ളൂ. ഈ ഒന്നും ദാഡി എല്ലാമ്മറു വ്യത്യാസൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. ഉദാഹരണാത്തിന്-

“പാണ്ഡൻ നായുടെ പല്ലിന് ശാര്ധം”

പാണ്ഡപോലെ ഫലിക്കുന്നു

പാണ്ഡപോലെ ഫലിക്കും

പാണ്ഡ പോലെ ഫലം

ഇതിനൊക്കെ മലയാള കവിതയിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടതാൻ പ്രയാസമില്ല. ചെയ്യുന്നതിന്തെയെയുള്ളൂ. സൗകര്യംപോലെ അക്ഷരങ്ങൾകുറയ്ക്കുക, കുറവുവന്ന ഭാഗം ഇണം കൊണ്ടു നികത്തി താഴം സുക്ഷിക്കുക.

അന്ത്യത്തിൽ നിന്നേ കുറയ്ക്കാവു എന്നില്ല. ആദ്യത്തിൽനിന്നും കുറയ്ക്കാം. അതിനാണ് അനാഗതം എന്ന് പറയുന്നത്. അനാഗത തരം ഗിണി പുതിയ കവികൾക്കും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വ്യത്യമാണ്. പാണ്ഡനായുടെ പല്ലിന് ശാര്ധം എന്ന വർണ്ണിൽ താഴത്തിൽ പായുടെ സ്ഥാനം അക്ഷരം ഉച്ചരിക്കാതെ ചൊല്ലിനോക്കു. ‘മദമന്മർ’ എന്ന് എ.ആർ. പേരിട്ടവുതനും കിട്ടും.

ഉദാ: “പലവടിവും വന്നു നിരഞ്ഞു....”

2. കാകളി ഘടന

അണ്വുമാത്രകൾ ഒരു ഗണത്തിലുംകൊള്ളുന്ന നാലുഗണങ്ങൾ ചേറ്റീൻ രൂവർ. ഇതാണ് കാകളിയുടെ ഗണഘടന. ഓരോ ഗണവും മുന്നക്ഷരംകൊണ്ടാണ് നിർമ്മിക്കുന്നതെങ്കിൽ പ്രസിദ്ധമായ കാകളി വൃത്തം കിട്ടും. രണ്ടു ശുരു ഒരുലാലു അങ്ങനെന്നയാണ് കാകളി ഉണ്ടാവുക. നാലുക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടാവാം ഈവുംനുപോലെ. ഒരുശുരുവും മുന്നുലാലുവും. അണ്വക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടുമാവാം ഒരു ഗണത്തിന്റെ നിർമ്മിതി. കളകാഞ്ചി പോലെ താഴുപിടിച്ച് ‘തകതകിട, തകതകിട’ എന്ന വായ്ത്താരി പറഞ്ഞു നോക്കു. പൊരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടക്കിൽ കാകളി ഗോത്രമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കും. പിന്നു അക്ഷരങ്ങൾ വിന്നുസിക്കുന്ന രീതി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മതി.

തരംഗിണിയിൽ ചെയ്തതുപോലെ അക്ഷരങ്ങൾ കുറയ്ക്കാം. ഉംനും വന്ന കാകളിക്ക് നിരവധി മാതൃകകളുണ്ട്. കാകളി അനാഗതമായും വരാം. അതാണ് പാനയുടെ താളം. ഹരിനാമകിൽത്തന്നതിന്റെ സ്ത്രിമിത, അതിസ്ത്രിമിത എന്നിങ്ങനെ പേരു നിർദ്ദേശിച്ച് വൃത്തങ്ങൾതന്നെ ധാരാളമുണ്ട്. പേരിട്ടില്ലാത്ത വൃത്തങ്ങൾ കാകളി ഘടനയിൽ എല്ലാമറ്റതാണ്.

3. മൺജരി ഘടന

അടികൾക്കുതുള്ള അകലം ആറുമാത്രകൾ കൊണ്ട് നിറയ്ക്കുന്നതാണ് മൺജരി ഗണം. മുന്ന് ശുരു അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ ആറുമാത്ര കിട്ടും. അങ്ങനെ ശുരു അക്ഷരങ്ങൾമാത്രം ഉപയോഗിച്ച്, നാലുഗണങ്ങളും ആറുമാത്രകൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പാദം തീർത്താൽ അത് മൺജരി വൃത്തമായി. ഇം മൺജരിയെ അടിസ്ഥാനമായി സീകരിച്ചാൽ ഇതിൽനിന്ന് രൂപപ്പെടുന്നതാണ് തിരുഗതിയിലുള്ള എല്ലാമറ്റ വൃത്തങ്ങൾ എന്നു കാണാം. മുന്നക്ഷരങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത് നാലുക്ഷരം പ്രയോഗിച്ചും (രണ്ടു ശുരു രണ്ടു ലാലു) അണ്വക്ഷരം പ്രയോഗിച്ചും (നാലു ലാലു, ഒരു ശുരു) അക്ഷരങ്ങൾ ഒപ്പിച്ചുരുക്കി ഇംനും കൊടുത്തും എല്ലാമറ്റ താളരൂപങ്ങൾ വൃത്തത്താസ്ത്രം പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. പരി ചൊല്ലി “തകിട” എന്ന് നീട്ടിയോ “തകയിമി തക” എന്ന് ചുരുക്കിയോ താഴം പിടിച്ച് പറഞ്ഞുനേക്കുന്നോൾ യോജിപ്പ് തോന്നുന്നുബേക്കിൽ മൺജരി ഗണം തിരിച്ചിരിയാം.

4. മല്ലിക ഘടന

ഈച്ചുമാത്രകളുടെ താളമാണ്. “ചന്തമേറിയ പുവിലും”എന്ന മല്ലികാവുത്തത്തിലുള്ള പദ്യം ചൊല്ലിനോക്കു. താഴം പിടിച്ചു ചൊല്ലുന്നോൾ “തകിട തകയിമി” എന്ന വായ്ത്താരി ഇണങ്ങി നിൽക്കുന്നതായി ഭോധ്യപ്പെടും.

5. നതോന്തര ഘടന

തരംഗിണിയുടെ ഇരക്കിപ്പാണ് നതോന്തര. ഒരടിക്കൈത്ത് എടുമാ ശ്രദ്ധാം ഗണസംഖ്യ. നാലുഗുരു അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് എടുമാത്ര കൾ പുർത്തീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ വണ്ണിപ്പാട്ടിന്റെ വൃത്തം കിട്ടും. സംസ്കൃത ചന്ദ്രിലെ കുസുമത്തജരിയും ഇതേ ശോതനതിൽ വരുന്ന വൃത്തമാണ്.

മറിയെല്ലാം

മറിയെല്ലാം എന്നത് തായവകയുടെ പദാവലിയിൽ വരുന്ന ഒരു വാക്കാണ്. എല്ലാഞ്ചേർക്കല്ലാം അവിടെ മറിയെല്ലാമുണ്ട്. ആദ്യക്ഷരം ഗുരു വാണികിൽ അതിനെ രണ്ടു ലാളുവാക്കി മാറ്റിയ രൂപാന്തരത്തിനെ മറിയെല്ലാം എന്ന് വിളിക്കുന്നു. വൃത്തശാസ്ത്രത്തിലും ഈ മറിയെല്ലാം കാണാം. ഗുരു അക്ഷരത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ഒരു വൃത്തമുണ്ടാ തൊട്ടുപിനാലെ ആദ്യഗുരുവിനെ രണ്ടു ലാളുവാക്കിയ മറ്റാരു വൃത്തവും കാണാതിരിക്കാം.

ഉദാ: മൺജരി - മൺിമൺജരി

സ്തമിത - അതിസ്തമിത

സർപ്പിണി - ഉപസർപ്പിണി

പേര് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വൃത്തരൂപങ്ങളിലും മറിയെല്ലാഞ്ചേർക്കാണാം.

വൃത്ത വൈവിധ്യം

വൃത്തങ്ങൾക്ക് പേരുന്നിർദ്ദേശിക്കുക ശ്രമകരമാണെന്ന് മാത്രമല്ല അന്നാവശ്യവുമാണെന്നും ബോധ്യപ്പെട്ടും. ഒരു താളത്തിനുകൂടിതാതുങ്ങി സ്വാത്രന്ത്ര്യത്തോടെ അക്ഷരങ്ങളുപയോഗിക്കുവോൻ ഒരുവരിപോലെ ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല മറ്റാരു പരി. ഗുരു അക്ഷരങ്ങളും ലാളു അക്ഷരങ്ങളും മാറി മാറി ഉപയോഗിച്ചും താളത്തിന്റെ പഴയുകളിൽ മുന്നുമായെത്തുടർന്നും അനേകമാത്രകളുടെ ഇംഗ്ലീഷ്യാളും ഉപയോഗിച്ച് അക്ഷരങ്ങളുടെ പലമാതൃകകൾ (പാറേസ്റ്റുകൾ) കവികൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. പേരിട്ടുകയാണെങ്കിൽ ഓരോവരിക്കും ഓരോ പേരു വേണ്ടിവരും. പകേഷ്, എല്ലാ വരികളേയും പരസ്പരം യോജിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പൊതുതാളസ്വരൂപം കവി സീകരിച്ചിരിക്കും. അതാണ് ശതി അമവാ നട. ഇന്നു നടയെ മാത്രം ആശയിച്ച് വൃത്തത്തിൽ വർഗ്ഗീകരിക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതി വൃത്തപഠനത്തിന് സഹായകമാവും.

ഉക്തിവെച്ചിത്യും, അലക്കാരം, ബിംബം....*

എസ്.കെ. വസന്തൻ

എൻ.വി. ട്രസ്റ്റിന്റെ പതിപ്പോലുള്ള ക്യാമ്പിൽ, ഈ വിഷയത്തെ ആധാരമാക്കി ഉള്ള ചർച്ചയ്ക്ക് അടിത്തറ എന്ന നിലയിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുശേഷം കിട്ടിയപ്പോൾ, സത്യം പറയുക, ആദ്യം തോനിയത് അഭ്യർപ്പാണ്. ഇപ്രകാരം ഒരു വിഷയത്തപ്പറ്റി ഒരു പ്രഖ്യാപനമോ? പിന്നെ ആലോച്ചപ്പോഴാണ്, സംഘാടകരുടെ കുസ്തി വ്യക്തമായത്: ആർ അവതരിപ്പിച്ചാലും പ്രഖ്യാപനം അപൂർണ്ണമാവും. പിന്നെ അഭ്യർപ്പിന് എന്നു പ്രസക്തി?

പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നോൾ എനിക്ക് അനുവദിത്തിക്കാവുന്ന രീതി, പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങളും, അതുാവശ്യമായ മന്ത്രിയിൽ വിശദീകരണം അളളും നല്കുക എന്നതാണ്. പുതിയ കവികളുടെ പുതിയ കവിതകളിൽ നിന്ന് ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവുമോ എന്ന അനോഷ്ഠാമാണ് ആദ്യം നടത്തിയത്. 2009 മേയ് മാസത്തിലാണ് പ്രഖ്യാപനം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ 2009 എപ്പിലിലെ വാരികകൾ - പ്രധാന വാരികകൾ - തപ്പിപ്പിടിച്ച് അവയിൽ വന്ന കവിതകൾ (എന്നാണ് പത്രാധിപരാർ വിലയിരുത്തിയിരുന്നത്) വായിച്ചുതീർത്തു.* സ്നേഹിച്ചുതീരാത്ത കവികൾ, പൊന്നാനിസ്മയ്ക്കാൻ, മകൾക്ക് എന്നീ കവിതകൾ വിണ്ടും വായിക്കാൻ എനിക്ക് താല്പര്യമുണ്ട്. ഉപമ, ലേഖിന് എലപ്പ് എനിവയും ഒരു രസത്തിന് വിണ്ടും വായിക്കാം. മറ്റുള്ളവയിലെ പലതും എനിക്ക് തീരെ മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും മനസ്സിലായിട്ടുവേണമല്ലോ പ്രഖ്യാപനേയുമായി അവയിലെ ഏതെങ്കിലും ചില അംഗങ്ങൾ സമന്വയിപ്പിക്കുവാൻ. അതിനാവില്ലെങ്കിൽ തോനിയതുകൊണ്ടാണ് പഴയ കവിതകളിൽ നിന്നുതന്നെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആവാം എന്നു തീർച്ചയാക്കിയത്. (പുതിയ കവിതകളോടോ, കവികളോടോ ഉള്ള അവഗണനയായോ, പരിഹാസമായോ ഇതു കരുതരുത്. എനിക്ക് മനസ്സിലാവാത്ത ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ ലോകത്തിലുണ്ട്. ആ കുട്ടത്തിൽ പെടുന്നു ഇത്തരം കവിതകൾ.)

* കോടയ്ക്കൽവച്ചുനടന്ന എൻവി. കവിതാക്യാമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ച പ്രഖ്യാപനം.

ഇനി പ്രഖ്യാതിലേയ്ക്ക്.

കവിത മനുഷ്യരെറ്റെ ഇതരഭാഷാവ്യാപാരങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യതിരിക്തമാകുന്നത് എങ്ങനെയെല്ലാം എന്നതാണ് കാവ്യമീമാംസയുടെ അനേകം പശ്ചാത്യം. ഭാഷ, അതിനെറ്റെ സാധാരണ പ്രവൃത്തിയായ ആശയസം പേദനം എന്ന ധർമ്മത്തെ അതിലോലിക്കുന്നത് എത്തെല്ലാം വഴിക്കാണ്? എല്ലാവർക്കും നാക്കും വാക്കും ഉണ്ടെങ്കിലും ചിലരുടെ നാക്കിന് എങ്ങനെ നാട്ടിൽ പാതി കിട്ടുന്നു? ചിലരുടെ നാക്കിൽ വാക്കിന് ഉചക്കരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? (വാക്കാനുകൾ എന്ന് കുണ്ടുണ്ണി)

കാവ്യഭാഷയുടെ എറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രംഗു സവിശേഷതകളാണ് ചാരുതയും, സാന്ദ്രതയും. ചാരുതയും സാന്ദ്രതയും ചേർന്ന നിരവധി കവിതകൾ അപഗ്രാമിച്ച് അവയിലെ പൊതുധർമ്മങ്ങൾ നിർബ്ബാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് കാവ്യമീമാംസ. പട്ടിക തിരിച്ച്, രേഖപ്പെടുത്തി പച്ചിട്ടുള്ള ആ നിഗമനങ്ങളെ വിഭജിച്ചുമായി അനുസരിച്ചാൽ പദ്യ നിർമ്മാണം സാധിക്കും എന്നതിന് നിയോക്താസിക് സാഹിത്യം തെളിവാണ്. എന്നാൽ നടന്നു പഴകിയ ആ വഴികൾ വിച്ച് അക്ഷുണ്ണമാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക് തിരിയുന്നോണ്ട് പദ്യം കാവിതയാക്കുന്നത്; നിർമ്മാണതാപ് സ്രഷ്ടാവാക്കുന്നത്; പുഞ്ച പുന്നാറ്റയാക്കുന്നത്. കവി, കാല്പനികൾ ആകുന്നോൾ അയാൾ ഭ്രാന്തനും കാമുകനും ആയിത്തീരുന്നു. തത്ത്വജ്ഞനാനികൾ അയാളെ നാടുകടത്താൻ വിധിക്കുന്നു. അയാൾ ആദ്യമാദ്യം അപഹസിക്കപ്പെടുന്നു. പിന്നെ ആരാധിക്കപ്പെടുന്നു. പിന്നെപ്പിനെ അയാൾ വഴികാട്ടിയായി പിന്മറുക്കാർക്ക് വഴി ഒഴിഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നു. പുതുപാമർ, സ്വന്തം വഴികൾ കണ്ണടത്തുംവരെ, മുൻഗാമിയെ പിന്തുടരും. ‘തലയാന്തരംചോട്ടും, തന്ത്രചോട്ടും അളക്കുന്നു, പലനാൾ പിന്നെ വരും കൊച്ചുകൊന്നും ഗുശം.’ മുന്നിൽ നടന്നവർ എങ്ങനെ വാക്കിനെ വെളിച്ചുമാക്കി എന്ന അനേകം ഉന്നേഷകരമാണ്. സ്വന്തമാർഗ്ഗം കണ്ണടത്താൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവർക്കുള്ളതാണ് ഈ അനേകംബന്ധപരമുഖ്യം. അനുകർത്താവാന്, ജീവിതവല്ലതിലേയ്ക്ക് പുവിരിഞ്ഞു കാണാൻ വിധിയില്ല.

കാവ്യഭാഷ, സാധാരണ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നത് എങ്ങനെയെല്ലാമാണ്?

- (1) സംഭാഷണത്തിലും, സാധാരണഗദ്യത്തിലും, ചിലപ്പോഴാക്കെ കടന്നുകുടുന്ന താളം, കാവ്യഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനഘടകം ആകുന്നു.
- (2) കുറച്ചുവാക്കുകളിൽ കുടുതൽ ആശയം - കവിതയിലെ വിത - അതിനെ പിരിമറുക്കം ഉള്ളതാക്കുന്നു.
- (3) അർത്ഥത്തിന്റെയും അനുഭൂതിയുടെയും (ചിന്തയുടെയും വികാരത്തിന്റെയും) പല തലങ്ങൾ അത് ഉൾക്കൊള്ളുകയും ആസ്വാദകൾന്റെ

പ്രാപ്തികൾ ആനുപാതികമായി അത് അനാവരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഓരോ എഴുത്തുകാരനും അധാരുദേതായ പരിച്ചിൽ രീതികൾ ഉണ്ട്. ഈ രീതികളെ, ഉക്തിവെച്ചിട്ടുങ്ങളെ തലമാർശകൾ പരിശോധിച്ചു, സമാനക്കൾ ഫോറ്മൈറ്റിക്കുന്ന ഒരു നിരുപ്പണപദ്ധതി തന്നെ ഉണ്ട് സംസ്കൃതകാവ്യമീമാംസയിൽ - കുന്നകൾ വകോക്കതിപദ്ധതി. അലക്കാരങ്ങൾപോലും വകോക്കതിയുടെ വകദേശമായി കരുതുന്നവരും ഉണ്ട്.

വളരെ തെറ്റിയരിക്കപ്പെട്ട പദമാൺ വകോക്കതി. മലയാളികൾ ആവാക്കുകെട്ടാൽ ആദ്യം തോനുക വളച്ചുകെട്ടിപ്പറയൽ എന്നാണ്. എന്നാൽ വകുബ്യവിധിയുടെ വ്യാപാരമല്ല വകോക്കതി. വകോക്കതിയിൽ ചിലപ്പോൾ വളച്ചുകെട്ടിപ്പറയൽ ഉണ്ടാവാം എന്നല്ലാതെ വളച്ചുകെട്ടിപ്പറഞ്ഞതാൽ വകോക്കതിയാവില്ല. ‘വകോക്കതി : കാവ്യജീവിതം’ എന്നത് ഒച്ചപിത്യം കാവ്യജീവിതം എന്നതുപോലെ ഉള്ള നിർവ്വചനം അല്ല സഹ്യദയര ആനന്ദപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദഭർത്തരയോഗമാണ് കാവ്യം. ആ സഹിതശബ്ദഭർത്തരങ്ങളെ ആരുത്തരത്തിലും പിന്നെ അവ ഓരോന്നിനേയും പല പല പിരിവുകളായും തിരിച്ച് ഫോറ്മൈറ്റിക്കുകയാണ് വകോക്കതികാരൻ ചെയ്യുന്നത്. ഉക്തിവെച്ചിട്ടും അനന്തമാണ് എന്ന അദ്ദേഹം എടുത്തുപറയുന്നും ഉണ്ട് - അതിനിർത്തമുണ്ടോ, അദ്ദേഹം പരഞ്ഞതിന്നപുറം ഉക്തിവെച്ചിട്ടുങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നാണെല്ലോ.

സാധാരണ പരയുന്ന രീതിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി, ഭംഗിയായി പരയുകയാണ് വകോക്കതി. ‘വൈദഗ്ധ്യഭംഗിഭണ്ഡിതി’ എന്ന് നിർവ്വചനം. ഭംഗം എന്നാൽ ഒരിപ്പ്, വളവ്. വിദഗ്ധഭമായി ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ഒരിപ്പ് ശോഭവർഖിപ്പിക്കുന്നു. (ചുരുട്ട് മുടി, അവിജിക്കലെ പോലെ ഉള്ള നാറ്റി. വകുമായ അപാംഗം അങ്ങനെയെങ്ങനെ....) ഇത്തരം ഉക്തിവെച്ചിട്ടുങ്ങളെ വർണ്ണവിന്ന്യാസവക്ത, പദപൂർവ്വാർഖവക്ത, പദപരാർഖവക്ത, വാക്കുവക്ത, പ്രകരണവക്ത, പ്രബന്ധവക്ത, എന്നിങ്ങനെ പട്ടിക തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉക്തിവെച്ചിട്ടും അനന്തമാണ് എന്ന പരയുന്ന സമിതികൾ ഈ വിജ്ഞനത്തിന് എന്നാണ് യുക്തി? എൽ്ലാ ഉക്തിവെച്ചിട്ടുങ്ങയും വിശദിക്കിച്ചും, വ്യാവ്യാനിച്ചും ഇവയിൽ നന്നിൽ മുളയ്ക്കാം എന്ന പാണ്ഡിത്യഗർഭം തന്നെ യുക്തി.

വർണ്ണവിന്ന്യാസവക്ത, ലളിതമായി പരഞ്ഞതാൽ പ്രാസമാണ്. പ്രതിപാദനത്തിലെ പദവിന്ന്യാസരീതിയാണ് വിവക്ഷ. ഇൽ വർണ്ണങ്ങളുടെ ആവർത്തനം മുതൽ തുടങ്ങുന്നു. ആദ്യപ്രാസം, അന്ത്യപ്രാസം, അനുപ്രാസം, എത്രുക, മോന എല്ലാം ഇവിടെ വരും. പദസംവിധാനഭംഗിയാൽ പ്രമേയത്തിന്റെ പ്രതീതി വരുത്തുവാൻ സാധിച്ചുകൂടം. പ്രയോഗിക്കുന്ന

വർണ്ണങ്ങൾ കോമളങ്ങളാവുക, ദീർഘസമസ്തപദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുക, കഴിയുന്നതു വരലോഷാക്ഷരങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുക-സൂംഗാരം, വാസല്യം, കരുണം, ഭക്തി തുടങ്ങിയ പികാരങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ സഹായകമാവുന്നു ഈ ഉക്തിവെച്ചിട്ടും. ഇതിന് തെളിവ് അനുഭവംതന്നെ.

‘തളയും വളയും കിലുങ്ങുമാറ
അഭിളക്കിട്ടും പദപാണിമേളമോട
ലളിതംനടക്കം മനോഭിരാമം
കളംസാഗിതകമംഗളം വിളങ്ങി’

എന്ന ശ്രോകത്തിലെ പദവിന്യാസക്രമം നൃത്തപ്രതീതി ജനപ്പിക്കുന്നു. കാവ്യനർത്തകിയുടെ സാന്നിധ്യം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു.

‘പൊങ്ങിഡിമമനോഥവസംഗിതം
കക്കണ്ണരിംബണസകലിതം’ എന്നും
‘നൃണിഞ്ഞിക്കുണ്ഞിപ്പുതുങ്ങി
താണുയർന്നു പുണ്ണകൾ പാറി’ എന്നും
‘ലോലതരംഗമ്യദംശ്യനിയിൽ
താളംതത്തി താമരയിലകൾ’ എന്നും
‘ത്യണൽത്യണൽത്യണനാദമുതിർക്കും
മണിച്ചിലക....’

എന്നും എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും അനായാസം ഉദ്യരിക്കാം.

ശ്രവണകടുക്കളായ വർണ്ണങ്ങളും ദീർഘസമസ്തപദങ്ങളും വീരരൂപരണങ്ങളെ അഭിവൃംജിപ്പിക്കുന്നതിന് വിദ്യശ്വമായി ഉപയോഗിക്കാം. അതിന് ആട്ടക്കമ്പാസംഖ്യിത്യത്തിൽനിന്ന് അനായാസം തെളിവുകൾ കിട്ടും. ഒരുദാഹരണം:

“വികടകുടിലജടാവിശ്വലട്ടന വിധുതജലാലബാകുലം
പ്രകടപദഹതിചടചടായിത കമംവരദ്യശകർപ്പരം”

വർണ്ണവിന്യാസക്രമം എന്ന ഉക്തിവെച്ചിട്ടും, രസവ്യശ്രദ്ധനത്തിന് സഹായകമാണ്. ‘ഔമനത്തികൾക്കിടാവോ....’ എന്ന താരാട്ടിൽ ഉറക്കം കെടുത്തുന്ന ഒരു പരുഷസ്വരവും ഇല്ല. അതേ വാസല്യത്തിന്റെ തേനും വയന്തും ചേരേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ നമ്മുടെ ഒരു മഹാകവി എഴുതിയത്, ‘ദന്തപരുക്കത്തിലാമക്കന്നക്കത്തികൾ തക്കുന്നു റിംബൽക്കപ്പാൻകിക്കിണിണി’ എന്നാണ്! സ്വപ്നിയുടെ ധന്യനിമിഷങ്ങളിൽ കവിത കവിയെ ആവേശിക്കുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്; ഇവിടെ കവി കവിതയെ ആക്രമിക്കുകയാണ്. ‘വീയേണമോഴുമമദം കുളിർത്തെന്നൽകിടാൻ, നാളീകൾക്കീതെ

ഉള്ളവുംനങ്ങളാൽ’ എന്ന വരി ഉള്ളവാക്കുന്ന പ്രതീതിയല്ല ‘അംഭോദി ആതുഷാരമന്മരുതാദേഹക്കുമ്പ്രേഖിയാ’, മംഭോജപ്പറതാലവുന്നതുകൊണ്ടപോടുവീശ്വരയോ’ എന്നവരി ഉള്ളവാക്കുക. ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ‘ഓൺ മട്ടോപ്പിയ’ എന്നുവിളിക്കുന്ന അലക്കാറം, ചിലപ്പോഴാക്കു ഇതു ഉക്ത വൈവചിത്ര്യത്തിന്റെ അടക്കത ചണ്ണാതിയാവുന്നു.

ഒന്നുരണ്ട് ഉക്തിവൈവചിത്ര്യങ്ങൾകൂടി സുചിപ്പിക്കാം. ഒന്ന് പദ പുർവ്വാർഥവുക്കതയാണ്. ഇതിനുതന്നെ കുന്നകൻ എട്ട് അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നു. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് രൂഷീവക്രത. നാമ അഞ്ചൽക്കു പ്രകൃതി എന്ന പുർവ്വാർഥവും, പ്രത്യയാ എന്ന ഉത്തരാർഥവും ഉണ്ട്. ആശയാവിഷ്കാരത്തിനായി പ്രയോഗിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ (നാമങ്ങളിലെ പ്രകൃതിക്കു പ്രാതിപാദികം എന്നു പറയും-ക്രിയയിലെ ധാതുപോലെ എന്നു പറയാം.) ഇത്തരം പ്രാതിപാദികങ്ങൾക്ക് നിയതമായ അർത്ഥം ഉണ്ട്; കോശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ. ആ അർത്ഥമങ്ങളിൽനിന്നും അല്പം ഭിന്നമായ മറ്റാർത്ഥത്തിൽ കവി അതുപയോഗിക്കും; അല്ലെങ്കിൽ ആ പ്രാതിപാദികത്തിനുള്ളിൽ അർത്ഥം വിർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാവും പ്രയോഗം. അതായത്, നാമപദ്ധതിന്റെ പുർവ്വാർഥത്തെ അതിന്റെ വ്യവസ്ഥാപിതമായ അർത്ഥത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായോ, അർത്ഥത്തീവരവരുത്തിയോ പ്രയോഗിക്കും. (ഈ ഉക്തിവൈവചിത്ര്യങ്ങളെ ആണ് അസംഭാവ്യരഹ്മാരോഹവുക്കര എന്നും സഖ്യർഹമാതിശയാരോഹഗർഭ എന്നും കുന്നകൻ വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നത്.) കുചേലൻ, ദരിദ്രൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇന്നു പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. മുഴുംതു വസ്ത്രം ധരിച്ചുവൻ, എന്നെന്ന വാക്കിന് അർത്ഥമുള്ളു. സുദാമാവ് ദരിദ്രനായതുകൊണ്ട് കുചേലൻ ആയി എന്നെന്ന ഉള്ളത്. ഇതേപോലെ പതിയൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വാമനൻ, ഏഷ്ടണ്ടിക്കാരൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നാരബൻ, ശുരൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ സിംഹൻ, സുത്രക്കാരൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ കുറുക്കൻ എന്നിങ്ങനെ എത്രയോ പ്രയോഗങ്ങൾ.

എവാക്കിന് പല പര്യായങ്ങൾ നമ്മൾ പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ സുക്ഷമമായി ആലോചിച്ചാൽ ഓരോ പര്യായത്തിനും ഉണ്ട് അർത്ഥഭേദങ്ങൾ. സന്ദർഭത്തിൽ കൃത്യമായ പദം ഏത് എന്നുകണ്ടത്തി പ്രയോഗിക്കുകയാണ് പദപുർഖാർഥവുക്കയ്ക്കുന്ന ഭാഗമായ പര്യായവുക്കര. പദപദ്യാഗത്തിലെ ഒച്ചിത്യവും ഇതുതന്നെ എന്നു പറയാം. ഒരുദിവസം. കർണ്ണ ഭൂഷണത്തിൽ, കർണ്ണൻ എന്ന ശക്തിയുൾ്ലൂത്തിലെ ഏക ഭാർഷ്ണല്യം ദാനശിലമാണ് എന്ന് ഇങ്ങൻ മനസ്സിലാക്കി എന്നാശം ഉള്ളുർ വർണ്ണിക്കുന്നു:

‘കോട്ടമിത്രത്വാടുകാണ്മു സഹസ്രാക്ഷൻ’

കോട്ടമതിലിലെ കൊച്ചുരന്നേം’

കൊച്ചുരന്നേം കാണ്മുനവൻ, സഹസ്രാക്ഷൻ തന്നെ ആവുന്ന താണ് ഉച്ചിതം. ‘ആ’രാമവുന്നതാന്തം കമിക്കുന്ന സീതയെപ്പറ്റി കിളിക്കാ

எவ்விதீல் வழிநேறையில் பரியுனு. வகுக்காவ் ஸித்யாயத்துக்காள்க் குடும்பம், புரோதாட்டம் என்றிவபோரா; அவர்க் குறிப்புக் குறுக்காய் வெல்லுக்கு வாக்கு கலை ‘நீலாங்பெரமேலாலீலோஷம்’ எனு விஶேஷச்சிப்பிடிச்சு. அவிட நீலாங்பெரித்தென வேளும், ஹலாயுயர் போர் ஜக்ரெட்டுபோலை உஜிட் ஸப்பாம் முக்குவாள். நீரித்தைக் குறிக்கீர்த்திரதை, நீராஹகாரதை தேவிச்சு மழைக்கீன அவசியதூக்குன வெல்லுக்கீன, தொடுபிள்ளாலை விஶேஷச்சிப்பிடிச்சுத் ‘ஹரவுஷங்கஶோள்’ என்னாள். (கீரிய புரெட்டும் சால், ஆஸு நீர்த்தைக்குவாவன தூக்கையில் பாண்டி உஜிட்டுக்குவான் அதற்கீழ்த்தில் ஒரு உக்கிரெவசித்ருத்திக்கீழ் சாருத அஸுயாவபமாள் - வரியுடச்சி டில் எக்கிலும் ஆக் காலக்குருக்கீழ் கருத்தினு கோடுமில்.)

“ஸாலாயாங் பியதிதீல் நாளமாங் திர-

ஸ்ரீலக்காளங்குமிவாற்ற காமன

லோலாநாயம் வெஜிப்புடுத்துவாள்

லீலதாதுநிக்கயாய் மஹாநாள்”

என வழிநேறையில் ஷோகங் நோக்குக். ஸங்கீர்த்த, நவோய்யாய பால்வு தியுடை முனிதீல் திவான் என்றுகீனதாள். அவருடை ஸமாகமனதின் தக்கூம் பால்வுதியுடை லஜமாட்டு. நாளமாகுன திரஸ்ரீலக்காளங்குமிவாற்றுக்கீல காமன், யெங்கொள்க் கிவாகுமுனிதீல் ப்ரத்யக்ஷப்பட்டில். ஆக் காமன திரஸ்ரீல நீக்கி ரங்கத்துக்காளுவருநாத் மஹாநாள் தென் வேளும். காமாரிக்குஸாயிக்காத்தத் மஹாநாளை ஸாயிக்கு.

ஏரு ப்ரத்யூதாவபமான். ஸ்ரீராமன் ஏரு ஹிதிகவி ‘பரதாரபியாள்’ எனு விஶேஷச்சிப்பிடிச்சுவதே. பான் விச்ணு. விச்ணுவிக்கீ ஓரங்கள் லக்ஷ்மி; லக்ஷ்மியுடை அவதாரம் ஸிதி. அதுக்கொள்க் - கரம் பிடிச்சு நாச் முதற் வான்திலும் ஸ்ரீதாத்திலும் மர்த்தாரம்பூஜாக்ஷியை ஸ்வர்தி சித்திலூத்த - ராமன், பரதாரபியாள். ஆ உடுள்ளாள் ராமாமஜபங்கொள்கு மொக்கங்கிடாள் போகுகிலீல் எனுமாட்டும் பரியதெட்டு.

இத்தால் வகோக்கதிக்கர் ப்ரபுவன்யவுக்கதவரை வழாபிடிச்சு கிடக்கு னு. ஆக் குடுத்திலை வாக்குவுக்கதவிடோயத்தித்தீப்புடுகீனு அலகாரனையர். குந்ககள் எதானும் அலகாரனைக்குரிச்சு மாத்துமே பரியுனுத்து. ரஸ கரமாய காரும் ருடுகள், வித்யாநாமாள், விஶநாமாள், அப்புதீக்ஷி தற், வாமாள், ருடுகள் என்று அதுக்காரிக்கால் வகோக்கதிரை கேவலம் ஏற்காரமாயி மாத்துமே பரியாளிக்குனுத்து என்றாள். கேற்குபாளி நியும், அவருடை குடுத்தொள். வகுக்காவ் உடுத்தித்தின்னினு டினமாய அர்த்தம் சூரதாவ் மஹிக்குன உக்கிரெவசித்ருமாள் டாஷாடுஷ்ன

കാരന് വകോക്കതി. കവിയുടെ അസമർത്ഥതയെന്നോ, വായനക്കാരൻ്റെ സാമർത്ഥ്യമെന്നോ, കവിയുടെ അതിസാമർത്ഥ്യമെന്നോ, വായനക്കാരൻ്റെ ബുദ്ധിശൃംഗതയെന്നോ ഒക്കെ ഇതിനെ വ്യാവ്യാനിപ്പുകും? പറയാതെ പറയൽ, പലതരത്തിലുാവാം. ഇവിടെയെല്ലാം സന്ദർഭം ചമൽക്കാരം ഉള്ള വാക്കുന്നതിൽ വലിയ പകുവഹിക്കുന്നു എന്നകാര്യം മരക്കുത്. അപ്പോൾ വകോക്കതി, അതേതു വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടയാലും ഔച്ചത്തിന്റെ കൂടെ യാവും പ്രവർത്തിക്കുക. ഔച്ചത്തമാവട്ട പറയേണ്ടതു പറയുന്നതിൽമാത്രമല്ല, പറയാൻ പാടില്ലാത്തതു പറയാതിരിക്കുന്നതിലും കൂടി വ്യാപിക്കുന്നു. (മുണ്ടഗ്രേറ്റിമാസ്റ്റർ പരഞ്ഞത്തുപോലെ വിവാഹത്തിനുവന്ന വരൻ സദ്യവട്ടം അനേകിക്കേണ്ട.)

കുന്നകൻ കൃത്യമായി പറഞ്ഞുവച്ച വകോക്കതി, പിന്നീടുവന്ന പണ്ഡിതനാർ പലവിധ വ്യാവ്യാനങ്ങൾക്കുവിധേയമാകി, ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നുക്കറ്റി. ഫ്രൈഷം കൊണ്ടുവരുന്ന അർത്ഥദേശമാണ് വകോക്കതി എന്നാണ് കേരളപാണിനി പറഞ്ഞുവച്ചത്.

‘ഒക്കക്കാൾക്ക് നന്ദിൽ പക്ഷം
പിലിയാൽ ഫലമെന്തുവാൻ?’

സ്വരഭ്യേം കൊണ്ടുപോലും ഇങ്ങനെ അർത്ഥവിപ്പരുയ്യം വരുത്താം (വരുത്തി തസിക്കാം) എന്നിട്ടേതാളം എത്തി കാര്യങ്ങൾ. അങ്ങനെ ഒരു പണ്ഡിതന്റെ സ്വഷ്ടിയാണ്.

“കാകാളി, കാകാളി, കാ മധുരാ കാമധുരാ”
കാശീതളവാഹിനീഗംഗാ, കാശീതലവാഹിനീഗംഗാ
കംബലവന്നംനബാധതേ ശ്രദ്ധയം
കമ്പലവന്നം നബാധതേ ശ്രദ്ധയം” എന്ന പുഴിക്കെക്കൻ!

എ.ആർ.ഡാഷാടുഷണത്തിൽ റസയനിപദ്ധതിക്കെല്ലക്കാൾ പാധാന്നും അലക്കാരപദ്ധതിക്കു നൽകിയപ്പോൾ ശരാശരി മലയാളി, ഉക്കി വെച്ചിട്ടുമേരു അലക്കാരകല്പനകളിലാണ് എന്നുവരെ ധരിച്ചു എന്നു. ചുരുങ്ഗിയപക്ഷം സംസ്കൃതത്തിലെ കാവ്യചിന്താപദ്ധതി കളിൽ പ്രധാനം അലക്കാരപദ്ധതിയാണ് എന്നെങ്കിലും അയാൾ ധരിച്ചു. അലക്കാരങ്ങൾ തിരുവാഭരണം ചാർത്തിയ മഹാകാവ്യങ്ങൾ എതാണ്ട് ഇതേ കാലത്ത് വന്നതോടെ ആ അഭിപ്രായം രൂപമുലമായിത്തീർന്നു.

തീർച്ചയായും കാവ്യശാഖാദായകമായ ഉക്കിവെച്ചിട്ടുംതന്നെ ആണ് അലക്കാരം. മോടിക്കുട്ടുവാൻ ഉടലിൽ ആരഞ്ഞാണ്ട് അണിയുന്ന തുപോലെ കാവ്യശരിരംതന്നിന് മോടിക്കുട്ടുവാൻ ഉള്ള കല്പനകളാണ് അലക്കാരങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതിൽ ശരിയുണ്ട്. എന്നാൽ അതുമാത്രമല്ല ശരി. കാവ്യശാഖ കൂടുന്ന എത്തുധർമ്മവും അലക്കാരമാണ്. (ഡോ. ടി.ബാസക്

രൻ വിശദീകരിക്കുന്നു. അലംകരാതി ഇതി അലകാരഃ ‘അലം എന അവധിത്തിന് പര്യാപ്തമാവുക, പോന്നതായിരിക്കുക, സമർത്ഥമാവുക, ശക്തമാവുക, ഉച്ചിഷ്ടകാര്യം നടത്താൻ കഴിവുള്ളതാവുക എന്നാക്കെ അർത്ഥമുണ്ട്. സാമർത്ഥ്യമുണ്ടാക്കുന്നു, കഴിവുണ്ടാക്കുന്നു, ശക്തമാക്കുന്നു എന്നും മറ്റും അർത്ഥമംവരും അലകാരത്തിന്. കവിതയ്ക്ക് ശക്തിയും സ്വാന്ധവും പ്രദാനം ചെയ്ത്, അതുകൂൾക്കുന്ന അനന്നം നൽകാൻ അതിനെ കഴിവുറ്റതാക്കുന്നതാണ് അലകാരം – ‘ഭാരതീയ കാവ്യ ശാസ്ത്രം’). കവിതയ്ക്ക് ചാരുത്തം നല്കുന്ന പലഹേതുകളിൽ ഒന്ന് എന നിലയിലും ആ പദം വ്യാപാരിക്കപ്പെടുന്നു. (അലംകരിയതെ അനേന ഇതി അലകാരഃ) ശബ്ദതലത്തിൽ മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന അലകാരങ്ങൾ ഇണ്ട്; ശബ്ദഭാർത്ഥതലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവയും ഉണ്ട്. ശബ്ദതല തിരഞ്ഞെടുത്താൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവ മാറ്റുകൂറണ്ടവയാണ് എന്നാരുവിശ്വാ സവും എങ്ങനെന്നേ വന്നുകൂടി - ‘അക്കാലക്കുരുവിന്റെ എണ്ണയിൽ എടുത്ത കൗതുഗലം’മാത്രം.

അലകാരം എത്രതേതാളം, എവിടെ എന്നല്ലാം നിശ്ചയിക്കുന്നതും ഓചിത്യമാണ്. വിവാഹവേദിയിലെത്തുന്ന വധുവിനെ സർബ്ബക്കടക്കാ രേഖയും, തുണിക്കടക്കാരരേഖയും പരസ്യമാക്കുന്നതുപോലെ അപ്പ് ഉള്ള വാക്കുന്നതാണ് വാരിക്കോരിയുള്ള അലകാരപ്രയോഗം. പൊന്നിൻ കൂട് തിനുപൊട്ടുപോലെ വേണം അലകാരം എന്നു പറയുമ്പോൾപോലും കവി ഓർക്കണ്ട കാര്യം പൊന്നിൻകൂട്ടത്തിനെന്തിനൊപ്പാൽ എന്ന പഴ മൊഴിയാണ്. (ചെറുഗേരിയേയും എഴുതൽക്കൂടേയും ഒർത്താൽമതി വ്യത്യാസം വ്യക്തമാകുവാൻ). ഒരു നൃറ്റാണ്ഡുമുൻപ് സി.പി.അച്ചുതമേ നോൻ പറഞ്ഞു, അലകാരിച്ച വൈദ്യപ്യം സ്വാന്ധവുമല്ല എന്ന്. ധന്യാലോ കകാരൻ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞത് അലകാരം അംഗിയാവരുത്, അംഗമെ ആകാ വു, അവ രസപോഷണത്തിന് തകസ്സമാവരുത് എന്നീ കാര്യങ്ങൾ ആണ്.

രേതൻ ഉപമ, രൂപകം, ഭീപകം എന്നീ അർത്ഥാലകാരങ്ങളൈയും യമകം എന ശബ്ദഭാലകാരത്തെയും മാത്രമേ പരിശാരിക്കുന്നുള്ളു. പില്ക്കാല ആലകാരികമാർ അതിന്റെ എണ്ണം കുട്ടികുട്ടിക്കാണ്ഡുവന്നു. ഉക്തിവെച്ചിത്രത്തിന്റെ ഇഷ്ടങ്ങളാണ് കൊണ്ട് പ്രതിപാദനത്തിൽവ രൂന ചാരുതയുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ മനസ്സിലാക്കുക എന്നതായിരിക്കണം അലകാര പടനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നുവച്ചാൽ, അലകാരത്തിന്റെ പേരും ലക്ഷ്യണവും കണ്ണാട്ടത്തുന്നത്, അതിന്റെ ചാരുത ഉൾക്കൊള്ളംതെ ആണ് എങ്കിൽ, ആത് പണ്ണസാരച്ചാക്ക് ചുമകുന്ന കഴുതയുടെ അവസ്ഥയെന്ന യാണ്. കഴുത പണ്ണസാരയുടെ മാധ്യരൂപം അറിയുന്നില്ലല്ലോ. (പെൺകുട്ടി യുടെ കവിളിൽ പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുതുള്ളികൾ കണ്ട്, കണ്ണാടിമേലിളയ മുത്തുപതിച്ചപോലെ എന്നു കവി. അതിന്റെ ഭംഗി രസികരാതെ ആത്

ഉർപ്പേക്ഷയാണോ, കല്പിതോപമയാണോ എന്നു തർക്കിക്കുന്നവരുടെ ചോദ്യം, അത്തരം അരസികമാരെപ്പറ്റി ഒരു രസികൻ നിർവ്വചനം സംസ്ക്യ തത്തിലുണ്ട് - അല്ലീലമായതുകൊണ്ട് അതിവിടെ ഉല്പരിക്കുന്നില്ല.) സംഭാവന പോക്കി അലക്കാരമെ അല്ല എന്നും, അതിശയോക്കതിന്റെ പർശം ഇല്ലാതെ ഒരു അലക്കാരവും ഉണ്ടാവില്ല എന്നും വാദിക്കുന്നവരുടെ. ദണ്ഡി, ഉട്ടടൻ, രൂട്ടേൻ, ഭാമഹൻ എന്നിങ്ങനെ പലതിലും വികസിച്ചുവന്ന അലക്കാര ചർച്ച ഇവിടെ പ്രസക്തമല്ല.

കവിയുടെ സുകഷ്മനിർക്കഷണപാടവത്തിൽ നിന്നാണ് ഉക്തിവെവ ചിത്ര്യും ഹൃദയമാക്കുന്നുള്ള ഉപമാനങ്ങൾ ലഭിക്കുക എന്നതാണ് പ്രധാനം. ആസ്യാദകൻ അതിന്റെ ചാരുതമാത്രമേ അറിയു. സംഗീതം ആസ്യദിക്കുന്നത് രാഗങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിട്ടുവേണം എന്നില്ല.

ചില അലക്കാരങ്ങൾ കവിതയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നേയാൽ, മറ്റുചിലത് കാവിയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ദീപശിവാകാളിദാസൻ, ഘണ്ടാമാഖൻ എന്നിവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. (ഇതേമട്ടിൽ സുകൃതഹാരം കുമാരനാശാൻ എന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു.) പട്ടണത്താൻ കാവ്യമീമാംസാകാരരൂപകൾ പ്രധാനം സിമിലിയും മെറ്റഫറ്റും - നമ്മുടെ ഉപമയും രൂപകവും - ആണ്. കാവ്യപ്രമേയത്തോട്, കാവ്യസന്ദർഭത്തോട് യോജിച്ചതാവണം അലക്കാരം. പഴങ്ങൾ കാവ്യനിമയങ്ങളുടെ മജിസ്ട്രേറ്റ് എന്നു പരിഹസിക്കപ്പെട്ടി കുള്ള യോ. ജോൺസൺ പറയുന്ന ഒരു കാര്യം ഇത് സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഉപമ (അലക്കാരം) കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതോടൊപ്പം പ്രമേയത്തെ ഓന്നത്തുത്തിൽ എത്തിക്കുക കൂടി ചെയ്യണം; സന്ദർഭത്തിൽനിന്നും അടർത്തിമാറ്റിയാലും ഉപമ മനോഹരമായ ഒരുബിംബം ജനിപ്പിക്കണം. ആഭികവിയുടെ ഒരു കല്പന ഇതിനുദാഹരണമായി ചുണ്ടിക്കാണിക്കേട്. സന്ദർഭം, സീത ലക്ഷ്യിൽ വച്ച് യുദ്ധത്തിനുശേഷം അശിപരീക്ഷണത്തിനു തയ്യാറാവുന്നതാണ്. ഇപ്പി കവി എഴുതി-

‘ചാരിത്രസംശയംപാപിച്ചുമുനിലമരുന്നനി’

നേത്രരോഗിക്കു ദീപംപോലെനിക്കപ്പെടിയേറുവും.’

ഇതിന്റെ ചാരുതയും ശക്തിയും ധനികയും മാരാർ വിശദമാക്കിയി കുണ്ടലോ. ഇടഗ്രേറി ‘ഹനുമത്തേസേവ തുഞ്ചവൻപരമാവിൽ’ എന്ന കവിതയിൽ അശോകാദ്യാഹത്തിലെ സീതയെ വർണ്ണിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കുറിച്ചു-

“അധർമ്മപരിശുശ്കം ലക്തനോലപ്പറു-

തതരകൻ നിക്ഷേപിച്ച ചെക്കന്തലപ്പാരിപോലെ”

സീതയുടെ അശിഗ്രൂഖി, ലക്കാദഹനം എന്നിങ്ങനെ രാമാധന തതിന്റെ ആത്മാവ്, ഒരു മിന്നലിൽ തെളിയുന്ന ഭൂമിപോലെ ഇവിടെ ആവാ

ഹിക്കപ്പെടുന്നു. ചിലപ്പോൾ രചനാവേളയിൽ ഹോമർപോലും ഉറക്കം തുങ്ങിപ്പോകും എന്നതു സത്യമാണ്. ഇടഗ്രേറി അതേ കവിതയിൽ ഹനുമാനെ-

“രാമാധിപരാഗതത്സ്ഥലം സീതാപദ
തതാമരപുവിൽചേർത്ത കാരാളിവിംഭത്താനേ”

എന്നു വിളിക്കുന്നു. ആ പരാഗവിന്യാസം അപ്രസക്തം. എന്നുമാത്രമല്ല ഹനുമാൻ സർബ്ബനിറം ചേർന്നവനാണ്. ലവണ്ണാസുരവയത്തിലെ ഹനുമാൻ കുറ്റൻ വയ്ക്കേണ്ടതുറുപോലെ ആണ് എന്നു പറഞ്ഞതും ഇടഗ്രേറിതനെ.

മറ്റൊരുദാഹരണം. കാലം എരെ കഴിഞ്ഞിട്ടും ഗരിബപ്പായാതയുടെ ഓർമ്മ കുമരണാശാഖൻ മന്ദിരിൽ മഞ്ചാതെ നിൽക്കുന്നു. അത് മായ്‌ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്, മരത്തിന്റെ നിശ്ചൽ മല്ലിട്ടുമായ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ. വുദവേശ്യയുടെ കിടപ്പ് ‘മല്ലിശരാഖൻ ഒടിഞ്ഞവിൽപ്പോലെ’ എന്നു വള്ളത്തോൾ. കൊച്ചുസിതയ്ക്കു പകരം, മദ്യവരയസ്കർഖൻ ആളിംഡന തതിൽ അമർന്നത് ചേലുറ്റ ചേലയാൽ മുടിപ്പച്ചുള്ള നീളൻ തലയിണായായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞശേഷം വള്ളത്തോൾ എഴുതി: ‘ജാലരസ്യാപ്ത നിലാവിന നക്കിനാൻ പാലെന്നോർത്തിപ്പുച്ച പാവം, പാവം.’ ‘അസിതാകാശദേശത്ത് ആതിരത്താരം’പോലെയാണ് വിശ്വാമിത്രൻ മാൻതോലെ റാപ്പിട്ടമാറി, ഭരതകുമാരൻ പറ്റിച്ചേരിന്നത്. ഇത്തരം അലക്കാരങ്ങൾ അനേകം ചിത്രകണ്ഠുപിടിച്ച്, അവയുടെ ചമല്ക്കാരം ബെറ്റിലത്തരിപ്പോലെ നുണ്ണയുന്നതിൽ കവിതയൊരു കവിതിക്കച്ചയില്ല. കവിത എഴുതുകമാത്രമല്ല, മറ്റൊളം കവിതവായിക്കൈകയും ചെയ്യാം എന്നു കരുതുന്നവർക്ക് സറിക്കിരക്കാവുന്ന രീതിയാണ് ഈത്.

അലക്കാരങ്ങൾ തട്ടിപ്പടയ്ക്കുന്നവ ആയാലോ? അവ അലക്കാല അളളായി.

‘അനമുണ്ടുകൂളമോ കബസമു-
ണ്ടുന്നതകഷിതിപയുഖമുണ്ടോ?
എന്നതല്ല പലഹാരമുണ്ടുന്നത്-
സന്നതാംഗിയുടെ ചാരുകണ്ഠമോ?’ എന്ന പദ്യം ഉദാഹരണം

അലക്കാരകല്പനകളിലും അവയുടെ അസ്വാദനത്തിലും ശവിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം അവയ്ക്ക് സംസ്കാരത്തോടുള്ള ഉള്ളടക്കപ്പമാണ്. (പശകിയതരുവല്ലിമാറ്റിടാം, പുഴയാഴുകുംവഴിവേരയാകിടാം: കഴിയുമിവമനസ്വിമാർമ്മനാണ് ഒഴിവത്ശക്കമാരാളിലുന്നിയെന്നാൽ എന്ന ആശാൻവാരി കേടുപ്പാൾ ഒരു അമേരിക്കക്കാരി മദാമു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി എന്നു ഫലിതകമാണ്!). കാവ്യാസ്വാദനത്തിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്നപടി

സംസ്കാരത്വത്തിലാണ് എന്ന് മാരാർ സുചിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഇതുകൂടി അദ്ദേഹം കരുതിയിരിക്കാം. ഭാരതീയ പുരാണത്തിലാസങ്കൾ നിവേദിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരം ഉണ്ടാക്കോ, അതുപരിക്കൊണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരാർക്ക് അവയിൽ ഉള്ളനിയ അലക്കാരങ്ങളുടെ ചാരുത മനസ്സിലാവില്ല. പറമ്പാടു വസ്തരം ലുഖ്യമായ് മേഖിന പർജ്ജന്യപംക്തിക്ക് ഏവനെ ദർശിച്ചുമാത്രയിൽ ഓന്നയർമ്മാവേബാധ കൈവന്നുവോ, ആ ദിവ്യൻ. ഉള്ളൂകയ ഫീഡാതെ ഉട്ടുക ഓർത്തിട്ടില്ലാത്ത പാവകനെ പായസപ്പീയുഷപ്പാർക്കുന്ന ലാക്കിയ വാചനയമാഗിമൻ ഔദ്യുശുംഗൻ എന്ന് ഉള്ളൂർ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഭംഗി ആ പുരാണകമകൾ സ്വാംശികരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവൻ ഉള്ളിൽ. എന്നേ ഹൃദയമാക്കുന്ന ആലിലയിൽ പള്ളിക്കൊള്ളുന്നവൻ എന്ന് ശ്രീകൃഷ്ണനെന്ന യുസഫലി വിശേഷിപ്പിച്ചത് ആ സംസ്കാരം ഉൾക്കൊള്ളാൻ സാധിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. ഒരുക്കാലത്ത് ഇവിടെ ടാക്സികാരുകൾക്ക് മണ്ണയും കറുപ്പും നിറം ആയിരുന്നു. വാഹനത്തിന്റെ ഭംഗിനില്ലെങ്കുന്ന ആ ചായം പുശലിനോടുള്ള പ്രതികരണം, ഈ സംസ്കാരത്തിൽ ഉള്ളനിയ ഒരു നർമ്മ ത്തിലുടെ ആൺ ഒളപ്പമല്ല വ്യക്തമാക്കിയത്: ‘കാർവ്വല്ലൂനുമത്തമുണ്ട് ലോനല്കീ നമ്മൾ’. തന്റെ മനസ്സിൽ അപേതിക്ഷിതമായി മുളപൊട്ടുന്ന കാവുംബീജം ആൺപുവാണോ, പെൺപുവാണോ എന്ന് ആശക്കിക്കുന്ന കവിയുടെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രാമസംസ്കൃതിയെ കുറിച്ചുള്ള ബോധം ആനുവാചകന് വേണം.

സാമ്യാക്തി അലക്കാരങ്ങളിലാണ് കവിയുടെ പ്രതിഭ തിളങ്ങുക. ശ്രേഷ്ഠാക്തി, അതിശയോക്തി തുടങ്ങിയവയിൽ പ്രതിഭയ്ക്കൊപ്പം, പല പ്ലാറ്റും അതിനെ രണ്ടാം നിരയിലേക്ക് ഇരക്കിക്കെട്ടി ബുദ്ധിയും പാണ്ഡിത്യവും കടന്നുവരും. വൈകാരിക്തവത്വത്തെ സ്വപർശിക്കുവോൻ സാമ്യാക്തി അലക്കാരങ്ങൾക്ക് വൈഭവം കുടുംബം. എത്രയെത്ര അചുംബിക്കൽക്കാളും കാണുന്നത്. ഒരുപണ്യ തമിഴ്കവി തന്റെ പ്രണയിനിയെ വിളിച്ചത് ആട്ടമെമ്പേരുള്ളീ എന്നാണ് - ഒരാണ്ടുപായമായ മുള പോലെ ഉരുണ്ടുമിനുത്ത തോഞ്ഞാടുകുടിയവളേ എന്ന്. പെരുത്തശത്രു സെസന്യത്തിന്റെ മുന്നേറ്റത്തെ പത്തുപന്തഭൂ പോരാളികൾ തകഞ്ഞു നിർത്തിയത്, ചെരിപ്പിനുള്ളിൽ കുടുങ്ങിയ കല്ല് യാത്രയെ തകയുന്നപോലെ എന്ന് ഒരു കവി. സംഘസാഹിത്യത്തിലെ - മലയാളിക്ക് ഈ സോഹദരിയെ ഇനിയും നല്ലപരിചയം ഇല്ല- ചില കല്പനകൾ ഉഖരിക്കേണ്ട്. കാട്ടു തുമ്പികൾ ആർക്കുന്നത് കമ്പിമുറുക്കിയ വീണകൾപോലെ ആണ്. സദ്യ കഴിഞ്ഞു കിട്ടിയവിഭവങ്ങളുമായി ദുരെ താമസമലങ്ങളിലേക്ക് വരിയായി പോകുന്ന ദരിദ്രരുടെന്നീര വൈജ്ഞാനിക്കരം മുടകളുമായി പോകുന്ന ഉറുവിന്നന്നീരയെ ഓർമ്മപ്പീക്കുന്നു. സദ്യനടക്കുന്ന പന്തലിലെ ബഹളം, പഴങ്ങൾ നിരിഞ്ഞ മരക്കുട്ടത്തിൽ എന്നതുനാ കിളിക്ക

ഇടുട ചിലയ്ക്കൽ പോലെയാണ്. യവനമദ്യത്തിന്റെ തുടക്കപ്പ് പുലിയുടെ കണ്ണിന്റെ തുടക്കപ്പുപോലെ. ശത്രുരാജാവ് ആക്രമിച്ചുനശിപ്പിച്ച നാട് ആന ചവച്ചുതുപ്പിയ ഉരുളപോലെ ആണ്. പട്ടിണികൊണ്ടു മെലിഞ്ഞ പാണന്റെ ഉടൽ തൊലിഇരിഞ്ഞ ഉടുവിനെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. പുല്ലിന്റെ വിടർന്ന അഗ്രം അണ്ണാൻ വാലുപോലെ. മഴക്കാലം എത്തിയിട്ടും മറുനാട്ടിൽ നിന്നു ഭർത്താവ് മടങ്ങിയെത്താത്തതിൽ ദൃഢഭിക്ഷുനു വധു, തന്ന താര തമ്പ്പെടുത്തുന്നത് ഒറ്റക്കാളമാത്രം ഉള്ളതിനാൽ മഴപെയ്തിട്ടും ഉഴാൻ പറ്റാത്ത നിലത്തോടാണ്. അചുംബിതമായ ഈ കല്പനടന്തരിയ, അജ്ഞാതനായ കവി, അറിയപ്പെടുന്നത് ‘ദ്രോഫിഖാൻ’ എന്ന പേരിലാണ് - മറ്റാരു ദീപിശിവിബാകാളിഭാസം.

സന്ദർഭത്തിന് ചേർന്നതായാലേ അലങ്കാരം ഭൂഷണം ആവു. അല്ലെങ്കിൽ അതെത്ര സുന്ദരമായാലും ‘അസന്ദർഭവിച്ചാപലം’ മാത്രമാവും. ഒരു ദാഹരണം- മലയപ്പുലയൻ നട വാഴ തിച്ചുവളരുന്നത് ആണ് സന്ദർഭം. അതിന് കുമ്പുകൾ വരുന്നത് ‘അജപാലബംഗനിൽ ശ്രാമീണ ബാലതന്ന നൂരാഗകന്തം’ എന്നപോലെയാണ്. രഘാന്നെന്ന് ഹാംങ്ങാവൽ ഉണ്ടെങ്കിൽകൂടി ഈ കല്പന മനോഹരമല്ല എന്നാരും പറയില്ല. എന്നാൽ വാഴ ക്കുലയുടെ പ്രമേയവും ആയി ഈ കല്പന പൊരുത്തപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നുകൂടി ആലോച്ചിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പഴയ കവിശിക്ഷപരിയുന്നത് ഉപമാനത്തിന് ഉപമേയത്തെക്കാൾ പ്രസിദ്ധിവേണം എന്നാണ്. (ഉപമേയം, ഉപമാനത്തെക്കാൾ പ്രസിദ്ധി ഉള്ളതായാൽ ആതും അലങ്കാരമാവും; പ്രതീപിം. നന്മേനിവിബാകതൻപു ഷ്പം, നിന്മേനിക്കൊപ്പമാംപിയേ എന്ന് ഭാഷാഭൂഷണം). പടിഞ്ഞാറൻ കവിതയും ആയുള്ള പരിചയത്തിൽ നിന്നാവാം നിന്ത്യപരിചിതമായ നന്മീനെ ആത്ര പരിചയം ഇല്ലാത്ത മറ്റൊന്നുമായി താരതമ്പ്പെടുത്തുന്ന രീതി ഇവിടെ പ്രചരിച്ചത്. പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിൽ പാറിപ്പറിക്കുന്ന മേഖപാളികൾ മദ്യദേവതയുടെ തലമുട്ടിയുമായി ചെണ്ടി താരതമ്പ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ. ‘ക്രമമംഗല്യരാത്രിക്കുചുറ്റും കന്ധകതൻ പ്രതീക്ഷകൾപോലെ’, ‘ഞാനകന്നാരവസ്ഥമയെചുറ്റും ജന്താനക്കതികർമ്മങ്ങൾപോലെ’, ‘താലി പൊട്ടിച്ചുരോമൽക്കൂഷക ബാലിക്കത്തൻസമൃതക്കളപ്പോലെ’ എന്നൊക്കെ ചങ്ങമ്പുഴ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

അലങ്കാര നിർബന്ധയം, അവയുടെ സാജാത്യവൈജാത്യങ്ങൾ എന്നിവ ആവിശ്കാരസുക്ഷ്മത കൈവരിക്കുവാൻ പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുന്ന അഭ്യാസങ്ങൾതന്നെ. എന്നാൽ കവിത ആസ്വദിക്കുവാൻ അലങ്കാരത്തിന്റെയും വൃത്തത്തിന്റെയും പേര് അറിയണ്ട്. അമ്മ ‘ഓമനത്തികൾക്കിടാവോ’ എന്നു പാടുവേണ്ടി, ‘ഹോ! ഇത്താരു സസംഗഹാലക്ഷണമാണെല്ലോ’ എന്ന് ഓർക്കുന്ന ഒരു മലയാളിക്കുട്ടിയും ഇന്നൊളം ജനിച്ചിട്ടില്ല.

ആവർത്തനംകാണ്ട് ചില അലകാരങ്ങൾ ‘ക്ലിഷെ’കളായി തീരാറുണ്ട്. അവിടെ ആവർത്തനംമാത്രമല്ല കാരണം സന്ദർഭം, കവിയുടെ വൈദഗ്ധ്യം ഇവയൈക്കുകയോളാബും- വായനക്കാരൻ്റെ മാനസികാവസ്ഥപോലും. പഴയ ഉപമാനങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു മനോഹരമായ ശ്രോകം വി.കെ.ജീ.എച്ചുതിയിട്ടുണ്ട്, ഇതാ:

“വെമല്ലുപ്പെന്നയപസന്നമയുരഗ്രന്ഥം തദീയാനന്നം

സോമാംശുസ്മീതമല്ലിവെള്ളരിമണിക്ക്രൂഡാടി ഗണ്യസ്ഥലം

പ്രേമസ്പാർക്കതിർമിനിട്ടും മിച്ചികകാദ്വിപം, കണിപ്പുവുതാ-

നീമെയുണ്ണിം ഹാവിഷ്യക്കണിയൊരുക്കാൻ നീമിനക്കെട്ടുവോ?”

അലകാരങ്ങളുടെ അടുത്തബന്ധനയും ഇമേജുകൾ - പ്രത്യേകിട്ടു സാമ്യാക്തി അലകാരങ്ങളുടെ. ഇമേജുകൾക്ക് കാവുംവിംബങ്ങൾ എന്നാണ് മൊഴിമാറ്റം. (പുതുകവിതയുടെ അപചയത്തപ്പറ്റി, സച്ചിദാനന്ദൻ എഴുതുന്നു:

‘ഉപമകൾ

ഞനാണഭാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ്

ഞങ്ങൾ

ബിംബങ്ങൾ തേടിപ്പോയത്.

ബിംബങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കുരുടരായിരിക്കുന്നു

രൂപകങ്ങൾ ബധിരലും

ഉംമയായ കവിത

ഭാഷയുടെ തെരുവിൽ

ഭിക്ഷയാചിച്ചു നടക്കുന്നു

സംഗീതത്തിന്റെ പാതിരയിൽ

അങ്ങാടി

അവരു മാനംഗപ്പുത്തുന്നു.”)

എന്താണ് ഇമേജ്? കുത്യമായ ഒരു നിർവ്വചനം ഇല്ല. വികാരോൺപ്രജം ചേർന്ന വാക്പിത്രം എന്ന ഒരു ധാരണയ്ക്കാണ് കുടുതൽ അംഗീകാരം. ഇമാഗേ എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിന്തനിനാണ് ഇമേജ് ഉണ്ടായത്. ലത്തീൻപദത്തിനർത്ഥം സാദൃശ്യം എന്നും. അലകാരത്തിന്റെ അനിവാര്യവും അല്ല വാക്പിത്രം; വികാരവും അനിവാര്യമല്ല. ഇമേജിൽ ഇതുരണ്ടും വേണം. വാക്പിത്രം എപ്പോഴും പുർണ്ണമായിക്കൊള്ളണം എന്നില്ല. കവിഹൃദയത്തെ മപിക്കുന്ന വികാരത്തിലേക്ക്, അനുവാചകന്റെ വികാരത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുക എന്ന ധർമ്മമാണ് ഇമേജുകൾ ചെയ്യുക. അതിനായി പ്രയോഗിക്കുന്ന പദങ്ങൾ, അവയുടെ രൂപി

യായ അർത്ഥത്തെ ഉല്ലംഘിക്കാം, നിഷ്പയിക്കാം (പദപുർവ്വാർഖവക്ത, രൂഡീവക്ത തുടങ്ങിയ വിശദീകരണങ്ങൾ ഓർക്കുക.). ഉപമാനം, ഉപമേയം, സാധാരണയർമ്മം, സാമ്യസുചകം എന്ന് നാലുംലടക്കങ്ങൾ സാമ്യാക്കി അലക്കാരങ്ങളിൽവേണം. ഇവയിൽ എത്തെങ്കിലും ഒന്ന് ലോപിച്ചും വരാം - (ഉപമയുടെ കാര്യത്തിൽ ലുപ്തതോപമ എന്നാരു സങ്കല്പം ഉണ്ട് എന്നാർക്കുക). അത്തരം അപുർണ്ണമായ സാമ്യാക്കി കളോടാണ് കാവുബിംബങ്ങൾക്ക് അടുപ്പം.

വികാരസ്പർശം ഇല്ലാത്ത വാക്ചിത്രങ്ങൾ അലക്കാരങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽപ്പെടും. മികച്ച റീതിയിൽ സുക്ഷ്മസഭാവംവരയ്ക്കുന്ന വാക്ചിത്രങ്ങൾ, വികാരസ്പർശമില്ലാത്തതെന്ന അലക്കാരപഠനത്തിൽ കാണാം. ഉദാഹരണങ്ങളായി ചിലത്:

‘മുണ്ടുത്തത്തിൻ താഴത്തെ കോറല
രണ്ടുമെന്തിങ്ങരക്കട്ടിൽ കുത്തിയും
മുർഖനികുട്ടിവച്ച കുട്ടമുതൻ
കൃത്തവാൽചെവിപ്പിനില്ലുടക്കിയും’

പോകുന്ന പുന്താനം,

‘വരജടവിവിധാക്ഷമാലമാനോതാൽ
മരവുരിസ്വർഗ്ഗരിംഗമലേപം’

എന്ന മട്ടില്ലുള്ള പരശുരാമൻ,

‘തിഭ്രാലുകഷികൾ. നരച്ചുവളർന്നുമാറിൽ
തൊട്ടോരുതാടി ചുളിവിണ്ണുപരന്നെന്നറി
മുഭ്രാളമെന്തിയഭൂജാമുസലങ്ങൾ....’

എന്ന് വർണ്ണിതനാകുന്ന കുംഭാണ്യൻ....

വുക്തികൾ തന്നെവേണമെന്നില്ല ഇത്തരം വാക്ചിത്രങ്ങളുടെ പ്രമേയമാവുക.

‘പുരത്താരോമൽക്കിളിയെ ചുമന്നും
കൊണ്ടിങ്ങുമേയുന്നൊരു പോത്തിഭാനിം
വട്ടച്ചകാബ്യള്ളിരസ്സുപൊക്കി
നോക്കുന്നുനെമ്മെക്കാടുതായക്കണ്ണാൽ’

എന്ന ശ്രദ്ധാക്കം വികാരസ്പർശിയല്ലാത്ത നല്ല വാക്ചിത്രമാണ്.

സാമ്യാക്കി അലക്കാരങ്ങളിൽ എന്നെങ്കിലും സാദൃശ്യം ഉള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കളെ കവി കുട്ടിക്കെട്ടുകയാണ് എന്നു കാണാം. ബിംബകല്പന യിലാവട്ട ഇവ സാദൃശ്യം വേണമെന്നില്ല. ദ്രോനാട്ടത്തിൽ ഒരു ബന്ധവും ഇല്ലാത്ത രണ്ടു കാര്യങ്ങളെ എഴുതുകാരൻ ബന്ധിപ്പിക്കുകയാണ്. ഉദാ

ഹരണമായി ഓണനിലാവ് അസ്തമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി കൂദത്തിരാമൻനായർ എഴുതി: ‘കോവഞ്ചികേരിപ്പോയ് ഓണവെള്ളിലാവണിരാവുകൾ’ ഇവിടെ തോണിയാത്രയ്ക്കും നിലാവിനും തമിൽ പ്രകടമായി ഒരു ബന്ധവും ഇല്ല. എന്നാൽ വെള്ളത്തുപകഷം കഴിഞ്ഞു ‘കല’യായിത്തീരുന്ന ചന്ദ്രൻ ഒരു വഞ്ചിയുടെ പ്രതീതിനിലക്കുന്നു. സമുദ്രംപോലെ നീലമയാർന്ന വാനിലും അത് അകന്നകനുപോകുന്ന ചിത്രം തോണിയാത്ര തന്നെയാണ്. ഓണക്കാലത്ത് പ്രിയപ്പെട്ടവർ ഓനിച്ചുകൂടുന്ന ആളുംഞി മിഷണേർ അവസാനിക്കുകയും അനിവാര്യമായ വേർപാടിന്റെ ദുഃഖംവന്നുചേരുകയും ചെയ്യുന്നു ഈ യാത്രയിൽ. നിലാവിൽ വേലി യേറ്റു ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കേവലിപ്പെടുത്തും തയപ്പെടുന്നില്ല എന്നുകൂടി ഓർക്കണം - അതായത് അകനുപോകൽ തടസ്സപ്പെടും എന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാനേവയു. വെള്ളിലാവ് പ്രകാശമാണ്. അതകന്നാൽരൂപം ഇരുട്ടുവ്യാപിക്കുന്നു എന്നുകൂടി ധനി. കേവലം ഒരു അലക്കാരത്തിന് സാധിക്കാത്തതു തീവ്രമാണ് ഈ ബിംബകല്പന ഉള്ളവക്കുന്ന വികാരവും ധനിയും.

എല്ലാ അലക്കാരങ്ങളേയും ഇമേജ് എന്ന സകലപന്ത്രിൽ ഒരു കുന്ന പാശാത്യനിരുപകരുണ്ട്.* പാശാത്യനിരുപകരിൽ ചിലർ ഉപമ, രൂപകം (Simile, Metaphor) എന്നിവയ്ക്ക് ബിംബങ്ങളൊടുള്ള അടുപ്പം ചുണടിക്കാണിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അതുരും അലക്കാരങ്ങളിൽ വർണ്ണ്യാവർണ്ണങ്ങളിൽ എന്ന് (ഉപമാനോപയേജ്ഞളിൽ എന്ന്) ഉയർന്ന പടിയിലാവണം എന്നുകൂടി പറഞ്ഞു. പാരസ്യത്യകാവുമീമാംസ ഇതുകുറച്ചുകൂടി ചർച്ചചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണല്ലോ ഉപമ, പ്രതീപം, അനന്തരം എന്ന് അലക്കാരവിഭജനം. അനന്തരയത്തിന്റെ സാധ്യത പാശാത്യകാവുമീമാംസാകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല എന്നു തോന്നുന്നു.

ഒരു വസ്തു നമ്പക്ക് അനുഭവവേദ്യം ആകുന്നത് നമ്മുടെ പണ്ണെ ദ്രിംഡിങ്ങളിലും ആണ് - ഇതാനേന്നിടയം എന്നു വിശ്രഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മനസ്സിലും പണ്ണെ ദ്രിംഡിയങ്ങളിൽ എറ്റവും ശക്തി കണ്ണിനാണ്. മറ്റിട്ടിയങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങാട്ടുകിട്ടുന്നവിവരം ഉൾക്കൊള്ളാനേ ആവു; കണ്ണിന് അങ്ങാട്ടുപോയി വിവരംനേടാനാവും എന്നാണ് പറയാറുള്ളത്. മാത്രമല്ല കണ്ണതിന് തെളിവുവേരവേണ്ടതാണും. ആ നിലയിൽ ദൃശ്യബിംബങ്ങൾ എല്ലാത്തിലും ഭാഗിയിലും മികച്ചുനിൽക്കുന്നതിൽ അതു തന്ത്തിനവകാശമില്ല. ദൃശ്യബിംബങ്ങൾ, ശ്രാവ്യബിംബങ്ങൾ, ഗന്ധബിംബങ്ങൾ, സ്വപ്നശബിംബങ്ങൾ, രസ്യബിംബങ്ങൾ എന്നാരു വിഭജനം

* ‘We can put metaphor, simile, synecdoche metonymy, personification, allegory, parable, fable, symbolisim, emblems etc under that and that heading will be image.’ Stephen, J.Brown: The World of Imagery.

സാധാരണ നടത്താവുണ്ട്. മനസ്സ് സൃഷ്ടിക്കുന്ന ബിംബങ്ങൾ മറ്റാരുവി ഭാഗമാണ്. അവിടെ ചിലത് ബഹികമാവും; ചിലത് ഭൗതകാലത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാവും; ഇന്നിയും ചിലത് സപ്പനങ്ങളിൽ യുക്തിവികലമായി ഉയരുന്നവയാവും; അതായത് ബോധമനസ്സിനും, ഭാതികലോകത്തിനും മാത്രമല്ല അബോധമനസ്സിനും ബിംബകൾപ്പനയിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്.

ഒരാൾക്ക് ദൃശ്യബിംബമായി തോന്നുന്നത് മറ്റാരാൾക്ക് സ്വർഗ്ഗ ബിംബമോ ശ്രാവ്യബിംബമോ ആവാം (താർക്കികമാർ ചില അലക്കാര അളില്ലും ഇതേവിധം ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ ഉന്നയിക്കാണുണ്ട്). മദ്യപാനിയായ തൊഴിലാളി ജനിയെ ശക്താരിക്കുന്ന ഒരു രംഗം വൈലോപ്പിള്ളി ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു—

“കേടു ഞാൻ പടിപ്പുരയുടെ
തേട്ടിവനിട്ടും നിന്മപ്രതിഷ്ഠയം”

ഇവിടെ തേട്ടിവരുന്നവക്കുകൾ, ആ തൊഴിലാളി ഉപയോഗിച്ച തത്രി വാക്കുകൾ ആണ്. തേട്ടലിംഗ്രേ അറപ്പുള്ളവക്കുന്ന ശബ്ദം അതിനെ ശ്രാവ്യ ബിംബമാക്കുന്നു. അതിന്റെ ദുർഘടനയംകൂടി പരിശ്രീച്ചാൽ ആത് ഗസ്യ ബിംബമാവും. മദ്യപാനി ആലോച്ചിച്ചുറച്ചുപറയുകയല്ല, പരഞ്ഞുപോവുകയാണ് - തേട്ടല്ലോ അങ്ങനെയാണല്ലോ. പടിപ്പുര അടച്ചു പുരത്തു നിർത്തിയവന്റെ അമർഷം രക്ഷാവലയങ്ങളെ ഭേദിക്കുന്നു എന്ന ധനിയും പ്രസക്തം. കേവലം ഒരു അലക്കാരത്തിന് പകരാൺപറ്റാത്തതാണല്ലോ ഈ ആശ യത്വങ്ങൾ. കൂൺരിഹാമൻനായർ ‘കളിയച്ചിന്റെ നേർക്കു തെറിവാക്കു തുപ്പിഞ്ഞാൻ’ എന്നാഴുതുന്നേബാൾ, ആത് ദൃശ്യബിംബമാവാം, സ്വർഗ്ഗബിംബവും ആവാം. നിഞ്ഞൾ ധിക്കാരിയായ ശിഷ്യനില്ലെട ആ രംഗം കാണുന്നവോ, കളിയച്ചിനില്ലെട ആ രംഗം കാണുന്നവോ എന്നതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാവും ഈ വ്യത്യാസം. ‘ഇഴയുന്ന കാകോളം’ എന്ന ബിംബം നോക്കുക. അചേതനമായ കാകോളത്തിൽ, ചലനം ആരോപിക്കുകവണി ആത് പാമിന്റെ പ്രിതം വരയ്ക്കുന്നു. കാകോളം എന്ന ശബ്ദം തതിലെ കകാരത്തിന്റെ ആവർത്തനം, കരുപ്പിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കുന്നു. സാധാരണ വിഷത്തിന്റെ - പാമിന്റെവിഷത്തിന്റെ-നിറം വിളിയ മണ്ണയാണ്. അപ്പോൾ ഇവിടെ പാമിന്റെകരിമുർഖനാവുന്നു. ആ രണ്ടുവാക്കുകൾ കേവലമായ ഒരു അലക്കാരത്തിന് പകരനാവാത്ത അർത്ഥത്വങ്ങൾ സഹ്യപ്പയിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നു. (പണ്യകലപഹം തീർക്കുന്ന കൊച്ചു ദേവദുതനാരെ വൈലോപ്പിള്ളി പരിചയപ്പെട്ടുന്നത് ‘എടുക്കാലികളുടെ നുലിൽ ഉണ്ടാലുടുന്നവർ’, ‘കുണിന്റെ പീഠങ്ങളിൽ ഉള്ളുന്ന തേനുണ്ണുന്നവർ’, ‘പേടിച്ചുചടുന്ന മുയലിന്റെ മേൽ സവാൽ ചെയ്യുന്നവർ’ എന്നാണ്. ഇവ ദൃശ്യബിംബങ്ങളാണ് എന്നു പറയണമെങ്കിൽ കാണുന്നത് മനക്കള്ളുകൊണ്ടാണ് എന്നു സമ്മതിക്കണം. കാരണം ‘നന്നുക

യില്ലും ഒക്കെന്തും പാർക്കുടമേന്തിയ പ്രജസുന്ദരിയായ തുവരയെ കാണുന്ന നാഹോലെ അല്ല നാം വിവിധ വ്യാപാരങ്ങളിൽ എർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ കിന്നരക്കുട്ടികളെ കാണുക. ഇടങ്ങുരിക്ക് പേരാറ്റുവീചികൾ, കരുത്തചെച്ചിട്ടികൾ ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ചെമ്പിച്ചുപെക്കളാണ്; കുഞ്ഞി രാമൻ നായർക്ക് ദുരൈനിന്നുവരൻ വന്നതിനാൽ അഴകിൻ മാറ്റിരട്ടിച്ച പെൺകിടാവും! ‘നാമംജപിക്കുന്ന ആലിലി’യിൽ ഒരു ദൃശ്യവും ഒരു സ്വരവും ഉണ്ട് - അവയുടെ വികാരാർദ്ദമാക്കുന്ന ഭക്തിയും. കിന്നാവിന്റെ പൊട്ടിയ ചില്ലുകൾ, നഷ്ടപ്പെട്ട സ്വപ്നം വീണ്ടെടുക്കാനാവില്ല എന്ന ദുഃഖ സത്യം മനസ്സിൽ ഉഭിപ്പിക്കുന്നു. യുക്തിയുടെ ചടക്കുടിൽ ഒരു തരത്തിലും ഒരുക്കാൻ ആവാത്ത ബിംബങ്ങൾ, എതിർബിംബങ്ങൾ എന്നാംകെ തരം തരിവുകളും ചർച്ചകളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ബിംബങ്ങൾ കവിമനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്ന രൂക്യാണ്. അവ ഉണ്ടാക്കാനാവില്ല, പക്ഷേ ഉണ്ടാവും. അവിടെ സുഷ്ടിയാണ് നടക്കുന്നത്, നിർമ്മാണമല്ല ലഭിച്ച ബിംബങ്ങളെ (അലക്കാരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും) സന്ദർഭവുമായി ചേർത്ത് അപഗ്രാമിച്ചു, നോട്ടിനുണ്ടാകുന്ന കാവൃംബം. അതുകൊം ഒരു പ്രക്രിയയ്ക്ക് സഹായകമാവുന്ന ചില പ്രശ്നസ്തവിംബങ്ങൾ പരിപ്രയപ്പെട്ടുതുന്നതോടെ ബിംബകൾപ്പനയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച അവസാനിപ്പിക്കാം. ‘രോമഗ്രന്ഥമായ കഴുത്തുമായി കാത്തിരിക്കുന്ന കഴുകൾ’, ‘ചാട്ടവാണിനാവ്’, ‘നാട്ടുമാവുകൾതോറും വാസനത്തീയെരിയിക്കുന്ന തെക്കൻകാറ്റ്’, ‘കാലിടിന്യ ഇളംകാറ്റ്’, ‘കാറ്റിന്റെ കാണാകെപിടിക്കുന്ന വിളക്കിന്നൊള്ള്’, ‘കണ്ഠവലവിശിപ്പിടിച്ച പൊൻമീനുകൾ’, ‘ആവർപ്പുവിൽ പാദം ഉള്ളനുന്ന കന്നിനിലാവൊളി’, ‘മണ്ഡലേരാതേന്തുന്നതാരകൾ’, ‘പായൽക്കാണ്ട് ഇളംപുറ്റിനിൽക്കുന്ന കുളം’, ‘നാമംചൊല്ലിക്കൊണ്ട് പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുന്ന വൈദാതമാരുതൻ’, ‘നീലാംഘമേചകമേലാങ്ങൾപോലെ കമ്പകളിപ്പെട്ടികൾ’, ‘കരിന്പനക്കുടപിടിച്ചുനില്ക്കുന്ന തെങ്ങ്’.....

പഴഞ്ചൊല്ലുകളിൽ നാടൻ സംഭാഷണങ്ങളിൽ എല്ലാം ഈ ബിംബകൾപ്പനയുടെ സർബ്ബത്തരികൾ കണ്ണഡത്താനാവും. വെള്ളത്ത് സുന്ദരിയായ പെൺകുട്ടിയ കരുത്തുവിരുപനായ പുരുഷൻ വിവാഹം കഴിച്ചുകമ വിവരിക്കുന്ന നാട്ടുവ്യാറത്തുകാരൻ വധുവരന്മാരെ അവതരിപ്പിച്ച പ്രസാർ പറഞ്ഞത്, നാളികേരപ്പുള്ള കാക്കകൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയപോലെ ഏന്നാണ്! എത്തു കവിക്കും അസുയ തോന്നുന്ന കല്പന.

ഉക്തിവെവച്ചിത്രും, അലക്കാരം, ബിംബകൾപ്പന എന്നിവയുടെ വിസ്ത്രൂതലോകം, പ്രബന്ധയത്തിൽ ആത്മങ്ങളില്ല എന്ന് തെളിയിക്കുവാൻ ഈ പ്രബന്ധയത്തിനായി എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഓരോ ആസ്വാദകനുമണ്ഡ് തന്റെതായ വഴി; ഓരോ എഴുത്തുകാരനുമണ്ഡ് സ്വന്തംവഴി. അപ്പോൾപിന്നെ ഒരു ചോദ്യം ഉഭിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ചില കൃതികൾ,

ചില സന്ദർഭങ്ങൾ കാലദേശാന്തരീക്രമായി വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നു? പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ ഈ ചോദ്യം ആദ്യംചോദിച്ചത് ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന, ശ്രീക്കൃഷ്ണ കാവുമീമാംസകൾ ലോകിന്നില്ലെങ്കിൽ അണ്ട്. കൃതി ഉദാത്ഥമാക്കുമ്പോൾ എന്നദേഹം മറുപടിയും പറഞ്ഞു. എങ്ങനെന്ന ഉദാ തത്ത കൈവരിക്കാം എന്നു പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഉദാത്ഥതയുടെ ചില പക്ഷണങ്ങൾ പറഞ്ഞുതന്നു. അവയിൽ പ്രധാനം രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ്. മഹത്തായ കാര്യങ്ങൾ സകല്പിക്കുവാനുള്ള കഴിവ്; ചാലകവികാരങ്ങൾ.

നമുക്ക് എറെ പരിപിത്തമായ പദ്ധതിലെത്തിൽ അവ എങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാം എന്നുകൂടി നോക്കാം. നാം സാധാരണ പരിധാരീണ്ട് ഒരാളുടെ ലാഭം മറ്റാരാളുടെ ചേതമാണെന്ന്. എന്നാൽ പകാളികളാകുന്ന എല്ലാവർക്കും ചേതംമാത്രം പക്ഷ്യപ്രയ്ക്കാൻ ആവുന്ന ഒന്നാണ് യുദ്ധം. എല്ലാ യുദ്ധങ്ങളുടേയും പരുവസാനം ഒന്നുതന്നെ. അനാമരായ കൂട്ടി കൾ, അപമാനിതകളായ സ്ത്രീകൾ, ഭാരിദ്വയം, രോഗം. ഈ മഹാവിപ തതിനെന്തിരെ ഉർഖവബാഹ്യവായി നിന്ന് വിലപിച്ച കവി, വ്യാസൻ, യുദ്ധ ക്ഷേട്ടത്തിക്കളെ ബോധിപ്പിക്കുവാൻ, തിരഞ്ഞെടുത്തത് യുദ്ധവർണ്ണനയാണ്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ശ്രൂതി ദുഃഖമാണ് എന്നു പറിപ്പിക്കുവാൻ ആദികവി നാനാതരം ദുഃഖങ്ങളുടെ ചായം കൊണ്ടാണ് പുരുഷോത്തമ മണ്ഡി കമ എഴുതിയത്. മകളില്ലാത്ത ദുഃഖം, മകളെ പിരിഞ്ഞതുംപൊം അച്ചുന്നെന്നു മരണസമയത്ത് ആടുക്കൽ എത്താൻ സാധിക്കാതെ മകളുടെ ദുഃഖം, വിരഹദുഃഖം, വൈധവ്യദുഃഖം, അപവാദദുഃഖം- ജീവിതത്തിന്റെ വേരില്ലും തടിയില്ലും പുവില്ലെന്ന് ഗ്രന്ഥം. ഇത്തരം സകല്പങ്ങൾ ഉദാത്ഥതയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്.

ചാലകവികാരങ്ങൾക്കും ഈ ഇതിഹാസങ്ങളിലെ ഓരോ സന്ദർഭങ്ങൾ ഉദാഹരണമായി കാണിക്കാം. കുരുക്കേഷ്ഠതയ്ക്കിൽ മകളുടെ മുത്തേഹം കാണുന്ന ഗാന്ധാരിയുടെ അവസ്ഥയാണ് ഒന്ന്. മകളുടെ മുഖം ആ അമ്മ കണ്ടിട്ടു ഇല്ല. ശബ്ദങ്ങലുകാണാണ് അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിരുന്നത്. ഇപ്പോഴാക്കട്ടെ അവർക്കു ശബ്ദങ്കിലാനും വയ്ക്കുന്നത് ഓരോ മുത്തേഹവും ചുണ്ടിക്കാട്ടി ഇതു ദുര്യോധനനാണ്, ഇതു ദുർഘാസനനാണ് എന്നു വിശ്വരീ പറയുന്നു. അപ്പോഴാണ് അമേമു, കഷ്ടത്തിയയർമ്മം നിറവേറ്റുകമാത്രം ചെയ്ത എന്ന ശപിക്കല്ലേ എന്ന് കരഞ്ഞുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ധർമ്മപുത്രൻ ഗാന്ധാരിയെ നമിക്കുന്നത്. ഗാന്ധാരി അപ്പോൾ ശപിച്ചാൽ ആ ലാവാപു വാഹനത്തിൽ സർവ്വവും ഭസ്മമാകും, പാർത്ഥസാരഥിക്കുപോലും രക്ഷക്കനാവാൻ പറ്റില്ല എന്ന് ധർമ്മപുത്രർക്കണിക്കാം. ഗാന്ധാരി ശപിച്ചില്ല. പക്ഷേ ആ അമ്മയുടെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ സുഡായനന്റെ കാൽ നബത്തിൽ പതിച്ചു. വ്യാസൻ എഴുതിയത് ആ നബം വെളുപ്പോയി എന്നാണ്. എത്രത്വവണ വായിച്ചാലും ആ കണ്ണിൽനിന്ന് ചുട്ട് ഒരേ തീവ്രതയോടെ ആണ് വായനക്കാരൻ അനുഭവിക്കുക.

രാമായണത്തിൽ, സുഗ്രീവൻ സീതയുടെ ആട്ടരണങ്ങൾ രാമസു നിന്മിയിൽ വെച്ചപ്പോൾ, കല്യാനീൽ നിറഞ്ഞു കാഴ്ച അവധുക്തമായതി നാൽ രാമൻ അവ തിരിച്ചറിയാനായില്ല. ലക്ഷ്മണൻ പക്ഷേ ചിലന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതാൾ പറഞ്ഞു “ഈ ജ്യൂഷ്ഠന്തിയുടേതാണ് തീരിച്ചു. നിത്യവും നമസ്കർക്കുവോൾ ഞാൻ ഇതു കാണാറുണ്ട്” (മാംവിഭി ജ നകാത്മജാ എന്നതിന് ഇതിലും വലിയ വ്യാവ്യാമമുണ്ടാവില്ല.)

ഇത്തന്നെ സന്ദർഭങ്ങളിലുടെ ആശം ദേശകാലാതീതമായി ചാലകവി കാരണങ്ങൾ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നത്. അതെങ്ങനെ നേടാം എന്നതിന് ഉത്തരമി ദി അതുനേടിയവയുണ്ട് അത്യപുർഖമായി എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇനിയും ചിലർക്ക് എന്നെങ്കിലും അതു നേടാനാവും എന്ന് ആശിക്കുക.

കുറിപ്പുകൾ

വായിച്ച കവിതകൾ

എ.കെ. റേണുകുമാർ

പി.പി. രാമചന്ദ്രൻ

കെ.പി. സുരേഷ്

കെ.സി.മഹേഷ്

എൻ.പ്രഭാകരൻ

ഫിരണ്ണുൻ

സുഗതകുമാർ

സപനനകുമാർ

വി.ടി.ജയദേവൻ

ബിജുകാണ്ണതണ്ടാട്ട്

വിഷ്ണു മണിയുർ

പി. രവീകുമാർ

സി.എൻ. ജയചന്ദ്രൻ

ചെമമനും

കുണ്ണത്സു പട്ടാനുർ

ആദിത്യശക്രൻ

അമൃത

രാജലക്ഷ്മി

ഇ.കെ. ശവരാമൻ

ഡി.പി.വിനുയചന്ദ്രൻ

ജയപ്രകാർ അക്മാലി

ബിജുജായ് ചന്ദ്രൻ

ടി.പി.രാജീവൻ

സൗറിൻ

സംപീത

കരുണാകരൻ

പിരപ്പൻകോട്ട് അശേർക്കൻ

വീരാൻകുട്ടി

- ഇരട്ടപ്പേര്
- ഉപമ
- രണ്ടാലും
- ചുറ്റിവരുംപുഴ
- അസ്വലമിടുക്ക്
- പൊന്നാനിസ്മയ്തി
- സ്വന്നപരിച്ഛുതിരാത്ത കവിതകൾ
- മഴ, കാറ്റ, കടമൻ
- വാക്കുകൾ
- തൊട്ടുതൊട്ട്
- അസാധ്യ
- നചികേകരിപ്പ് (നീണ്ടകവിതയുടെ അവാസനഭാഗം)
- ഏഴുണ്ട്
- അഴീൾ പട്ടിയിറച്ചിതിനു
- ചിലർമാത്രം
- പ്രേമത്തിനുമുന്നോപ്പ്
- വച്ചിരപ്പുച്ച
- ബാക്കിയാകുന്നത്
- ഉൾഭ്രംഭം
- ഭൂമിയിൽ സന്ധനപ്പുള്ളിവരീക്ക്
- ശിഴു
- രണ്ടജിനി
- ശിക്ഷ, മക്ഷേരക്ക്
- മുറിയക്കാനാകാത്തത്
- സഹമനം
- ശ്രോന്തൻ
- ലേഡീസ് ലെലബർ
- ശ്രമാ, കാകച്ചീ

പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മുന്നണിപ്പോരാളി

(ഡോ.എറി.എസ്. മേനോൻ ജീവിതവും ഭർഷം)

ഡോ. യദ്ധകരാജ് അടാട്

തൊള്ളായിരത്തി എഴുപതുകളുടെ അവസാനഭാഗം. ഇന്ത്യയുടെ ചാക്കവാളങ്ങൾ അടിയന്തിരാവസ്ഥയുടെ കാളിമയിൽ വിജയലിച്ചുനിന്ന കാലഘട്ടം. ആ അധ്യാപകൻ കൂണ്ടുകുകയാണ്, സംസ്കൃതനാടകം മുച്ചുക്കിക്കുക.

മുച്ചുക്കിക്കു ശുദ്ധകന്ദീ നാടകമാണ്. വസന്തസേനാ-ചാരുദത്തപ്രണയമാണ് ഇതിവുത്തം. നാടകത്തിലെ വില്ലോൺ ശകാരൻ - എല്ലാതര തതിലുമുള്ള തിരുകളുടെയും അവതാരമുൻ്നതി. അധികാരത്തിന്ദീ ശീത ഉച്ചായയിൽ അതിരുകളില്ലാതെ അഴിന്താടിയ ദുഷ്പ്രഭൂതം. ഒരുപക്ഷേ, സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിൽ ശകാരനെപ്പോലുള്ള മറ്റൊരു കമാപാത്രത്തെ കണ്ണഭത്താനാകുമോ എന്നത് സംശയമാണ്. ശകാരനു തുല്യം ശകാരൻ മാറ്റം. ശകാരൻ രംഗപ്രവേശംചെയ്തു. നായികയായ വസന്തസേനയെ തെന്നീ ഇംഗ്ലിത്തത്തിനു വഴങ്ങാത്തതിലുള്ള പകമുലം കഴുത്തുണ്ടാക്കു കൊന്ന് ചപ്പുചവറുകൾക്കുള്ളിലേക്ക് വലിച്ചുവിഞ്ഞ രാജസന്നിധിയി ലെത്തി വസന്തസേനയെ ചാരുദത്തൻ കൊലപ്പെടുത്തി എന്നതിന് തെളി വുന്നതുകുന്ന രംഗമെത്തി. പെട്ടനാണ് അദ്യാപകന്ദീ കമന്ദീ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അക്കാദാലത്ത് ഉയർന്നുപോങ്ങിയ ധൂമകേതുവിലേക്ക് ചാട്ടുളിപ്പോലെ കടന്നുചെന്നത്.¹

കുട്ടികൾ വിരച്ചുവോ എന്നറിയിപ്പ്, തരിപ്പുമാറിയപ്പോൾ അവർ ഉള്ളിരുത്തിച്ചിരിച്ചു. അധികാരത്തിന്ദീ അക്കത്തളങ്ങളിൽ അരങ്ങുത കർക്കുന്ന ഇത്തരം വൈകൃതങ്ങൾക്കും ഉപജാപകസംഘങ്ങൾക്കും ഒന്നതാരു കമാപാത്രമാണ് ശകാരൻ. ഒരാൾ രാജസ്യാലൻ, മറ്റൊരു അഞ്ചിത്തിയുടെ മകനും - വ്യത്യാസം ഇത്രമാത്രം.

പുസ്തകങ്ങളുടെ അക്കത്തളങ്ങളിൽ തന്ത്രങ്ങാതെ വരികളുടേയും അക്ഷരങ്ങളുടേയും വിടവുകളിലുടെ സാമൂഹ്യവിമർശനത്തിന്ദീ സ്വര വിന്യാസങ്ങളെക്കുടി തന്നീ കൂണ്ടുമുറിയിലേക്ക് ആനയിക്കാൻ ആത്മ

ബൈരും കാൺച്ച് ആ അദ്യാപകൻ മറ്റാരുമായിരുന്നില്ല, നമ്മുടെ പ്രിയ കരനായ മേനോൻ മാസ്റ്ററായിരുന്നു. ഡോ. എം.എസ്. മേനോൻ.

1925 സെപ്റ്റംബർ പതിനഞ്ചാംതീയതി ഗുരുവായുർ പടിഞ്ഞാറെ നടയിലെ മന്യത്തുവീട്ടിൽ കുണ്ടുകുട്ടി അമധ്യേന്ദ്രയും ഒ.കെ. കിട്ടു ഷ്ടിമേനോൻഡേയും മകനായി എം. ശ്രീധരമേനോൻ ജനിച്ചു. തൃശ്ശൂർ ജില്ല തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കൊടകകർ സ്വദേശിയും ഇടത്തരം കുഷ്ഠിക്കാരനുമായിരുന്നു കിട്ടുഷ്ടിമേനോൻ. അദ്യാഹികയായിരുന്ന അമ കുറച്ചുനാൾക്കും രാജി പെച്ചു. കുലീനമെന്ന് കൊണ്ടാടപ്പെട്ടിരുന്ന അന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ ഉദ്ഘാഗമ്പയായ സ്ത്രീയെ ആദരിച്ചിരുന്നില്ല. എരു യാമാസ്മിതികമായിരുന്നു ശ്രീധരമേനോൻഡേ കടുംബസാഹചര്യം.

അവലമണിയും ശംഖനാദവും മന്ത്രധാരികളുമാണ് ശ്രീധരൻഡേ ഇളംമനസ്സിനെ തഴുകി താലോലിച്ചുപോന്നതെങ്കിലും ആ ബാലമനസ്സ് കേഷ്ഠസംസ്കാരത്തിന്റെ ആത്മീയതയിൽ കുരുങ്ങിക്കിടന്നില്ല. എന്നാൽ അത് സംസ്കൃതപരിപാതത്തിലുള്ള താല്പര്യം അകുറപ്പിച്ചു. ഹീസുകൊടുത്തു പറിക്കാനുള്ള ഭാതികസാഹചര്യം ഇല്ലാതിരുന്നത് കേഷ്ഠത്തിന്റെ കഴിക്കേന്നടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഭേദസംബന്ധ സംസ്കൃതവിദ്യാലയ തിലേക്ക് ശ്രീധരനെ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗുരുവായുർ സംസ്കൃതവിദ്യാലയത്തിലെ പഠനം സാജന്യമായിരുന്നു. ഇതേക്കുംചേരുന്ന മാസ്റ്റർ 1974 ആഗസ്റ്റിൽ ഭേദാഭിമാനി വാരികയിലെഴുതിയ ഒരു ലേഖനം ഇങ്ങനെ അനുസ്മർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു.

‘മാസംതോറും അഞ്ചുകാലുറുപ്പിക (അഞ്ചുകാലും കോപ്പും എന്നാണ് അന്നതിനെ വിളിച്ചിരുന്നത്) ഹീസുകൊടുത്തു പറിപ്പിക്കാൻ കഴിവില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു ചെലവും ചെയ്യേണ്ടാത്തതായ ഗുരുവായുരിലെ ഭേദസംബന്ധ സംസ്കൃതസ്കൂളിലാണ് രക്ഷിതാക്കൾ എന്ന ചേർത്തത്.’

സംസ്കൃതവിദ്യാലയത്തിലെ എടുവർഷത്തെ എൻട്രൻസ് കോഴ്സ് സമർത്ഥനായ ശ്രീധരൻ നാലുവർഷംകൊണ്ട് പൂർത്തിയാക്കി. തൃടൻ്റ് 1939ൽ തന്റെ പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ പാവട്ടി സാഹിത്യപികാസംസ്കൃതക്കോളേജിൽ (ഇപ്പോൾ ബൈഡ്ഫീ ആസ്ഥാനമായുള്ള സംസ്കൃതസംഘം) കല്പിതസർവ്വകലാശാലയുടെ ഗുരുവായുർ കാമ്പസ്² - ‘സാഹിത്യശിരോമണി’ക്കു ചേർന്നു.

1939 മുതൽ 1943വരെ തൃടൻ ഇവിടത്തെ കാലാലട്ടം ശ്രീധരൻഡേ ജീവിതത്തിൽ അവിസ്മരണിയമായ നിരവധി മുഹൂർത്തങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചുവയ്ക്കും. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന് വൈജ്ഞാനികവും ഭാർഷനികവുമായ പുതിയകാഴ്ചപ്പൊടുകൾ നൽകി. പാവട്ടിയിലെ വിദ്യാഭ്യാ

സമാംഗ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുടർന്നുള്ള ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തിയതും ലക്ഷ്യം മുഖ്യമാക്കിയതും ഒന്നാംവർഷം എക പറിതാവുമാത്രമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അഭ്യാപകരുടെ അകമഴിൽത്തെ ശ്രദ്ധയും ഫ്രോത്സാഹനവും ആവോളം ആ യുവമനസ്സ് കോരിക്കുടിച്ചു, തുടർന്നുള്ള കൂസ്സുകളിൽ കോവിലനെപ്പോലുള്ള സതീർത്ഥ്യരുടെ സാന്നിധ്യവും.

പിൽക്കാലത്ത് മലയാളസാഹിത്യ-സംസ്കാരികരംഗത്ത് മഹിക്കമായ വലിയ സംഭാവനകൾ നൽകിയ പ്രഗൽഭമതികളായിരുന്നു പാവട്ടി സംസ്കൃതകോളേജിലെ അഭ്യാപകനിർ. കെ.പി.നാരായണപിഷാരടി, പി.സി.വാസുദേവൻ ഇളയൽ, എ.പി.ശങ്കരാബ്ദിനായർ, ഇ.എ.ആർ.ശ്രീകൃഷ്ണണശർമ്മ, എൻ.ഡി.കൃഷ്ണനുള്ളി, ചെറുകാട് എന്നിങ്ങനെ നീണ്ടുപോകുന്ന അവരുടെ വ്യക്തിസ്വത്തെ അനുകൂലമം ശ്രീയരനിലേക്ക് സംക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മരിശാരി സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്ന് പഠനത്തിനുള്ള സ്കോളർഷിപ്പ് എന്ന നിലയിൽ പ്രത്യേകം രൂപ ലഭിച്ചതോടെ ദ്വിതീസമ യങ്ങൾക്ക് തെല്ലാരു അറുതിവന്നു. പാവട്ടി സംസ്കൃതകോളേജിലെ വിദ്യാർത്ഥിയിരുന്ന കാലത്ത് തന്റെ സ്കേണേപ്പനിധികളായിരുന്ന അഭ്യാപകരിൽനിന്നു ലഭിച്ച സാഹിത്യാസാഭന്തുഷ്ണായും ചെറുകാടിൽനിന്നു വിശിഷ്ട കരഗതമാക്കിയ രാഷ്ട്രീയവിജ്ഞാനവുമാംഗ് തന്റെ ജീവിതത്തെ ഏറെ ധന്യമാക്കിയതെന്ന് മേനോൻ മാസ്റ്റർത്തെന്ന പിൽക്കാലത്ത് രേഖപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിലും.

തിരിച്ചറിവിന്റെ വഴി

ശുരൂവായുർ സംസ്കൃതവിദ്യാലയത്തിൽ പറിക്കുംപോൾത്തെന്ന ശ്രീയരനിൽ സാഹിത്യത്തിലുള്ള അഭിരുചി രൂപപ്പെടുകൾക്കിന്തിരുന്നു. അന്നത്തെ സംസ്കൃതാഭ്യാപകൻ എ.ആർ. നമ്പുതിരി അൽ ഫ്രോജുലിപ്പിച്ചു. കാവ്യത്തിന്റെ സംഗ്രഹാത്മകമായ ഉള്ളറകളിലേക്ക് അദ്ദേഹം അവനെ കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. തികഞ്ഞത സഹ്യദയനായിരുന്ന നമ്പുതിരിയുടെ കൂസ്സുകൾ കാവ്യാസാഭന്തിന്റെ വിവിധ കവാടങ്ങൾ ശ്രീയരനുമുന്പിൽ തുറന്നുവെച്ചു. സാഹിത്യത്തിന്റെ വിശാലതലങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുകയറാനുള്ള ഈ താക്കേബലുമായാംഗ് അദ്ദേഹം പാവട്ടി സംസ്കൃതകോളേജിലെത്തുന്നത്. പാവട്ടി സംസ്കൃതകോളേജിലെ പി.സി.വാസുദേവനിളയതു മാസ്റ്ററും കെ.പി. നാരായണപിഷാരടിയും എ.പി. ശങ്കരാബ്ദിനായരും ഈ.എ.ആർ.ശ്രീകൃഷ്ണണശർമ്മയും എൻ.ഡി.കൃഷ്ണനുബ്ദിയും കാവ്യമീമാംസയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും ചെയ്ത് ശ്രീയരന്റെ മനസ്സു നിറച്ചു. അതിന്റെ ഉൾക്കരുത്തുമായി സാഹിത്യകൃതികളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും യുക്തിയുക്തം വിലയിരുത്തുവാനും സ്വയം പ്രാപ്തിനേടിയ അദ്ദേഹം തന്റെ വഴി തിരിച്ചറിത്തു. അങ്ങനെന്നയാംഗ്

മേനോൻമാസ്സറുടെ മനസ്സ് സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്റെ രാജപാതയിൽ സ്വന്തം ഇടങ്ങുന്ന കണക്കെന്തിയത്.

പാവരട്ടിയിലെ പഠനകാലത്താണ് മേനോൻമാസ്സറുടെ സാമുഹിക-രാഷ്ട്രീയ-സാഹിത്യവീക്ഷണങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ ചലനങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടതെന്ന് മുന്ന് സുചിപ്പിച്ചു. കൂപ്പ് മുറികളിൽ കേടുതും പറിച്ചതും സംസ്കൃതം മാത്രമാണെങ്കിൽ പാവരട്ടി കോളേജിലേയും ഗുരുവായുർപരിസരങ്ങളിലേയും ശ്രമശാലകളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അനശ്വരകൃതികളിലെ സ്വന്നരൂപം സ്വാധൈത്തമാക്കി. കാവ്യങ്ങളും നോവലുകളും നിരുപണിഗ്രന്ഥങ്ങളുമായിരുന്നു അവയിൽ അദ്ദേഹത്തെ എറരു ആകർഷിച്ചത്. വള്ളത്തേരാളിന്റെയും ജി.ശക്രകുമാർപ്പിന്റെയും കുമാരനാശാന്തിയും കൃതികൾക്കൊപ്പം ബംഗാളിൽനിന്ന് മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർജ്ജനം ചെയ്ത നോവലുകളും മേനോൻമാസ്സറു എറരു സാധ്യീനികമുകയുണ്ടായി.

ഗുരുവായുരിലെ യാമാസ്പിത്തികമായ ഗാർഹികാന്തരീക്ഷം പതുക്കെ പതുക്കെ ഉത്പത്തിപ്പണിയുതയുടെ ഇളംചുട്ടിൽ ഉരുകാൻ ആരംഭിച്ചത് ദേശീയ പ്രസ്താവനത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണാതയിലായിരുന്നു. ദേശീയജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുവരാൻ മേനോൻമാസ്സർക്ക് അത് പുതിയ സാഹചര്യമൊരുക്കി. ഗാന്ധിജിയുടെ ആദർശങ്ങളാടുള്ള ആദരവായി ആരംഭിച്ച ദേശീയവോധം മുത്തസപ്പോദി ഭാർഗ്ഗവിയമ ഉണ്ണിത്താന്തിന്റെ സാന്നിധ്യത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രോജക്റ്റമായി. ഭാർഗ്ഗവിയമ ഒരു തികഞ്ഞ ഗാന്ധിഭക്തയും കസ്തുർബാ ഗാന്ധിയുടെ ആരാധകയുമായിരുന്നു. ഗാന്ധിജി കേരളം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ കസ്തുർബായെ സീക്രിക്കാൻ തയ്യാറായി മുന്നോട്ടുവന്ന ഭാർഗ്ഗവിയമയുടെ യീരയയും ദേശീയ പ്രഭു ദയയും മേനോൻമാസ്സറു എറരു സാധ്യീനിച്ചു. ജാത്യന്യമായ കേരളിയ മനസ്സിനെ പിടിച്ചുകൂല്പകിയ ഗുരുവായുർ സത്യാഗ്രഹം ആയുവമനസ്സിൽ നേരത്തെനൊ ചലനമുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. പാവരട്ടി സംസ്കൃതകോളേജിൽ ചെറുകാടിന്റെ ചലനാത്മക സാന്നിധ്യം മേനോൻമാസ്സറിലെ രാഷ്ട്രീയപ്രഭുഡയയും ദേശീയവോധതയയും ഉഴുതുമരിച്ചു. പൊന്നാനി എ.പി.ഐഹന്സ്കുളിൽ അക്കാദമിയിൽ ചെറുകാടിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽനന്നനു രാഷ്ട്രീയ കൂപ്പിൽ പങ്കെടുത്ത ആവേശകരമായ അനുഭവം അഭിമാനഭ്രാന്താട മേനോൻമാസ്സർ പിൽക്കാലത്ത് അനുസ്മർത്തിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയാമാണ്.⁴ ചെറുകാടിന്റെ സാധ്യീനമാണ് മേനോൻമാസ്സറിലെ രാഷ്ട്രീയവോധതയെന്നൊരു ചിട്ടപ്പെട്ടതിയതും ശക്തിപ്പെടുത്തിയതും എന്നു പറയാം. അധ്യാപനത്തിൽ മാത്രമല്ല, തന്റെ വിദ്യാർത്ഥികളെ രാഷ്ട്രീയവർക്കരിക്കുന്നതിലും ചെറുകാട് പുലർത്തിയിരുന്ന നിഷ്കർഷ എറരു ശ്രദ്ധയമായിരുന്നു.

1943-ൽ മേനോൻമാസ്സർ റണ്ടാംകൂദാശാട സാഹിത്യഗിരാമണി' പാസ്സായി. അക്കെല്ലും ഒക്കെടാബർ ഓനാം തിയ്യതി പാലക്കാട് ജില്ലയിൽ മുണ്ടുരിലെ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഗോവലെ മെമോറിയൽ സംസ്കൃതസ്കൂളിൽ പ്രമാഖ്യാപകനായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉദ്യോഗികവൃത്തി ആരംഭിച്ചു. തുടർന്ന് നാല്പത്തിരഞ്ചു വർഷ കാലം വിവിധതലങ്ങളിൽ സുഭൈരംഭവും സ്ത്രുത്യർഹവുമായ രീതിയിൽ അഖ്യാപകനായി അദ്ദേഹം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. 1985 സെപ്റ്റംബർ മുപ്പ് തിന് തന്റെ ഉദ്യോഗികവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല സംസ്കൃതവിഭാഗം ദ്വോഹസറും വകുപ്പുഖ്യക്ഷമനായിരുന്നു.⁵

ഉദ്യോഗികവൃത്തിയിൽ വർത്തിക്കുമ്പോഴും തന്റെ പഠനപ്രക്രിയയ്ക്ക് തെള്ളം ഉല്പ്പിൽ തട്ടാൽക്കാൻ മേനോൻമാസ്സർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അഖ്യാപകനായി കഴിഞ്ഞാൽ പഠനം മതിയാക്കി പുസ്തകം മടക്കിവെക്കുന്നവരാണ് ബഹുഭൂതിക്ക്ഷബ്ദം. പരമ്പരാഗതമായി ലഭിച്ച നോട്ടുകോണഭൂജീവിക്കുന്ന അത്തരക്കാരിൽനിന്ന് മേനോൻമാസ്സർ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത് മരണംവരെ അദ്ദേഹത്തിന് വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നതിനാലാണ്. പരിക്കുന്നത് തന്നേക്കാൾ വയസ്സുമുത്തവരിൽനിന്നേ ആകാവു എന്ന സിഖാന്തം മേനോൻമാസ്സർ തൊട്ടു തിണടിക്കിരുന്നില്ല. തന്റെ ഗവേഷണപ്രബന്ധരചനയായി ബന്ധപ്പെട്ട് സുഖ ഭ്രാഹ്മണം എന്ന വ്യാകരണശാസ്ത്രകാവൃത്തിലെ പല കടമകളിലും അദ്ദേഹം മറിക്കന്നത് തന്നേക്കാൾ എററെ പ്രായംകുറഞ്ഞ സംസ്കൃതപണ്ഡിതയായിരുന്ന ദോ. മീനാംബാളുടെ അടുത്ത് വന്നിരുന്ന് പറിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ പലപ്പോഴും പരഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

പഠനം ഒരു ജൈവപ്രക്രിയയായി തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ, മേനോൻമാസ്സർ നിരവധി പരീക്ഷകൾ സ്വയം പറിച്ചു പാസ്സാകുകയുണ്ടായി, രാഷ്ട്രീയപരമായിരുന്നു, മലയാളം വിദ്യാർഥി, ബി.എ.എൽ, എം.എ (സംസ്കൃതം), എ.എ (മലയാളം), ജർമ്മൻലാഷയിൽ ഡിപ്പോം, പി.എ ച്ചും (സംസ്കൃതം) എന്നിവ അക്കൗണ്ടനിൽ പെടുന്നു. അഖ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽമാത്രമാണ് മേനോൻമാസ്സർ ഉദ്യോഗികമായി വ്യാപ്ത നായിട്ടുള്ളത്. 1943-44 പാലക്കാട് (മുണ്ടുർ) ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഗോവലെ മെമോറിയൽ സംസ്കൃതസ്കൂൾ, 1944-50 കോടകര നാഷണൽ സ്കൂൾ, 1950-51 എറണാകുളം സെന്റ് ആർബർട്ട്സ് കോളേജ്, 1951-53 തൃശ്ശൂർ ശ്രീകേരളവർമ്മ കോളേജ്, 1953-55 മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസി കോളേജ്, 1955-69 തലമുള്ളി ബേബ്ലൂൾ കോളേജ്, 1969-77 തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജ്, 1977-85 കോഴിക്കോട് സർവ്വ

കലാശാല സംസ്കൃതവിഭാഗം എന്നിങ്ങനെ പുരോഗതിയുടെ തിളക്ക മാർന്ന ചരിത്രമാണ് മേനോൻമാസ്റ്ററുടെ ഒരേയോഗിക ജീവിതം അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

അദ്ദേഹപുരിഷ്ഠമായ സഹഘടം

1944-ലാണ് മേനോൻമാസ്റ്റർ തന്റെ അച്ചുന്നേൻ വീട്ടിനുത്ത് കൊടക രയിൽ പുതുതായി തുകഞ്ഞിയ നാഷണൽ ഹൈസ്കൂളിൽ സംസ്കൃതാ ഖ്യാപകനായി ചേർന്നത്. എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരും, പി.ജി.പുരുഷോ തമമൾപിള്ളയും അന്നവിടെ മേനോൻമാസ്റ്ററുടെ സഹപ്രവർത്തകരായി രുന്നു. ഇരുവരുടേയും സാന്നിഡ്യവും സഹകരണവും സഹഘടംവും സാഹിത്യാധ്യാത്മകതിനും സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിനും മേനോൻമാസ്റ്ററു എന്ന സഹായിച്ചു. ഇന്ത്യൻ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനവുമായി ഇഴുകിച്ചേർന്ന എൻ.വിയുടെ ജീവിതം മേനോൻമാസ്റ്ററു വല്ലാതെ ആകർഷിക്കുകയും സാധീനിക്കുകയും ചെയ്തു. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ‘നീണ്ടകവിത’-കളി ലേയും ‘കുറേകുട്ടി നീണ്ടകവിത’-കളിലേയും പല രചനകളും കൊടകര യിലാണ് പിന്നിട്ടുള്ളത്. എൻ.വി.യുടെ ബഹുമുഖമായ പ്രതിഭയെ അത്തു താംരഞ്ഞോടെയാണ് മേനോൻമാസ്റ്റർ നോക്കിക്കണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, തന്റെ സകൽപ്പത്തിലുള്ള മാതൃകാധ്യാപകനും മാതൃകാപുരുഷ നുമായി മേനോൻമാസ്റ്റർ എൻ.വിയെ ഹൃദയപക്ഷത്ത് (പ്രതിഷ്ഠിച്ച). ജോസഫ് മുണ്ട്ഫ്രേറി രക്ഷാധികാരിയായിരുന്ന ‘കൊച്ചിൻ ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ’-ന്റെ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത് എൻ.വിയായിരുന്നു. ദേശീയവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും സാഹിത്യപര വുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാനും സഹകരിക്കാനും മേനോൻമാസ്റ്റർ തയ്യാറായി. എൻ.വിയുടെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവുമാണ് വെറും ‘സാഹിത്യശിരോമൺ’-യായി കൊടകരയി ലെത്തിയ മേനോൻമാസ്റ്ററു ഇംഗ്ലീഷ്ഡാഷ്യുടെയും ഹിന്ദിസാഹിത്യത്തി നന്ദിയും മണ്ഡലങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചത്. മേനോൻമാസ്റ്റർ മദ്രാസി സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്ന് ബി.എൽ പരീക്ഷ പാസ്സായതും ദക്ഷിണഭാരത ഹിന്ദി പ്രചാരണഭര്യുടെ പരീക്ഷകൾ എഴുതാൻ ഇടയായതും എൻ.വി.യുടെ പ്രേരണയും പ്രോത്സാഹനവും കൊണ്ടായിരുന്നു. എൻ.വിയുമായുള്ള ഇതു ആത്മബന്ധത്തെ മേനോൻമാസ്റ്റർതന്നെ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു-

“കെ.കൃഷ്ണവാരിയരെന്ന പേരിൽ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിൽ കവിതകളഭൂതിയിരുന്ന വ്യക്തിയെ 1939-43 കാലങ്ങളിൽ സംസ്കൃതകോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് ഞാൻ ആദ്യമായി കേട്ടത്. ആദ്യമായി കണ്ടത് 1944 ജൂൺിലും. എൻ.എൻ. അച്ചുന്നേൻ നാടായ കൊടകരയിൽ അവിടത്തെ പണ്ഡായത്തെ പ്രസിഡന്റും കൊച്ചിരാജപ്രജാമണ്ഡലത്തിന്റെ സജീ

വപ്രവർത്തകനുമായ അരിക്കാട്ടു വേലായുധമേനോൻ സ്ഥാപിച്ച നാഷ ണഞ്ച് ഫഹസ്കൂളിൽ എൻ.വി. മലയാള അദ്ധ്യാപകനും ഞാൻ സംസ്കൃതാഭ്യാപകനുമായി ചേർന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യസമരക്കാലത്ത് ഒളിവിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ആ പ്രസ്ഥാനത്തെ ശക്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച എൻ. വിയോടൊപ്പം ഒരേ സ്ഥാപനത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിച്ചത് ഒരു മഹാഭാഗ്യമായി ഞാൻ കരുതി. പാവറ്റിയിൽവെച്ച് ചെറുകാടിൽനിന്നു കിട്ടിയ രാഷ്ട്രീയബോധത്തെ കുടുതൽ സമ്പന്നവും വികസരവുമാക്കാൻ എൻ.വിയുമായുള്ള ബന്ധം സഹായകമായി. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുണ്ട് ഞാൻ ഹിന്ദി പരിച്ചത്. സ്കൂൾ ഫെമൻ പരീക്ഷ പാസ്സാക്കാതെന്നെന്ന ഇന്ത്യൻമീഡിയറ്റ് പരീക്ഷയ്ക്കുതാമെന്നും തുടർന്നു ബി.എൽ ബിരുദം നേടാമെന്നും അതിനു ശ്രമിക്കണമെന്നും ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെന്ന ഇൻഫോഷും അദ്ദേഹം പറിപ്പിച്ചു. എൻ.വിയും ഇതേ വഴിയിലുടെതന്നെ യാണ് കടന്നുവന്നതെന്ന് പിന്നീടാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്. അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്നെ മാർഗ്ഗത്തിലുടെ സഖവർച്ചതുകൊണ്ട് ഞാനും ഒരു ബിരുദാരിയായി, നാലുകൊല്ലംകൊണ്ട്. അങ്ങെനെ എൻ.വി. എന്തേന്തെന്നും മാർഗ്ഗദർശിയിലും സുഹൃത്തുമായി. അന്ന് അദ്ദേഹവുമായി പരിചയപ്പെടാൻ അവസരം കിട്ടിയില്ലായിരുന്നുവെക്കിൽ ഞാനിനും ഒരു ശിരോമൺ മാത്രമായി അവഗേശിക്കുമായിരുന്നു.

എല്ലാ യുവമനസ്സുകൾക്കുമുണ്ടാകും തന്റെ സങ്കല്പപ്ലോകത്തിൽ ഒരാദർശപുരുഷൻ, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു മാതൃകാപുരുഷൻ. എന്തേന്തേ ആദർശപുരുഷൻ എൻ.വി.യായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഭിതജീവിതം, വിശാലമഹുദയം, ഉദാത്തവും കർമ്മയോഖ്യമായ ചിന്താഗതി, ദേശാഭിമാനാതേത ജീക്കമായ രാഷ്ട്രീയസിഭാന്തങ്ങൾ, സാഹിത്യസകല്പങ്ങൾ, അദമുമായ ജീജിതാസ ഇതെല്ലാം എന്നിക്ക് അത്ഭുതമായിരുന്നു. മന്ത്രമുദ്ധ്യനായോരു ശിരുവെപ്പോലെ ഞാനദ്ദേഹത്തെ പിന്തുടർന്നു.⁶

എൻ.വി.പറിപ്പിച്ച ഹിന്ദി മരക്കാതിരിക്കാനാണ് മേനോൻമാസ്സർ അക്കാദാലത്ത് ഹിന്ദിയിലെ പ്രശസ്തരായ പല പുരോഗമനസാഹിത്യകാരം നാരുടെയും കമകൾ മലയാളത്തിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചത്. അവരെല്ലാം മദ്രിഡിയിൽനിന്ന് അക്കാദാലത്ത് പ്രസിഡിക്കിലിരുന്ന ‘ജയകേരളം’ വാരികയിൽ അച്ചടിച്ചുവരികയും ചെയ്തു. ജയകേരളവും അതിന്റെ പത്രാധികാരിയിരുന്ന ശ്രീ.അ.സുകുമാർക്കിനും മേനോൻമാസ്സറുടെ സാഹിത്യാടിരുചിയെ ഏറെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മേനോൻമാസ്സർ അക്കാദാലത്താഴുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപരമായും സാഹിത്യപരമായുമുള്ള മികവൊരും എല്ലാ ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളും പ്രസിഡിക്കിച്ചത് ജയകേരളത്തിലുടെയായിരുന്നു.

അക്കാദമി നടന്ന പാലിയം സത്യാഗ്രഹസമരം കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരികരംഗത്ത് എറെ കോളിളക്കമേണ്ടാക്കിയ സംഭവമാണ്. പാലിയം ക്ഷേത്രത്തിനുമുമ്പിലുള്ള വഴിയിലൂടെ അവർണ്ണൻകുട്ടി നടക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യവിരുദ്ധമായ ഈ ആചാരത്തിനെതിരെ, അവർണ്ണൻകുട്ടി സഖ്യാഖയാത്രത്രയും നേടിക്കൊടുക്കാനാണ് സത്യാഗ്രഹസമരം ആരംഭിച്ചത്. കമ്മ്യൂണിറ്റ് പാർട്ടിയും എസ്.എൻ.ഡി.പി, പുലയ മഹാസഭ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിവിധ സംഘടനകളും സമരത്തിൽ പങ്കടക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യാലട്ടത്തിൽ സമരവുമായി സഹകരിച്ച കോൺഗ്രസ് പിന്നീട് നിഷ്ക്രിയരായി. 1948 മാർച്ച് പത്താംതിള്ളി ശ്രവരാത്രി ദിവസം രോധിലും നീങ്ങിയ സമരജാമയെ പോലീസ് നിഷ്പംഗരമായി മർദ്ദിച്ചു. ആരുംപള്ളിക്കമുള്ള അന്തർജനങ്ങൾക്കും കൊടിയ മർദ്ദനമേറ്റു. പോലീസ് മർദ്ദനത്തിനെതിരെ എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ, മേനോൻമാസ്സർ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അദ്ദൂപകൾ പത്രപ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചു. പത്രപ്രസ്താവന പിൻവലിക്കാനും മാപ്പു പായുവാനും സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റ് സമർദ്ദം ചെലുത്തിയെങ്കിലും അവർ വഴഞ്ഞിരിപ്പു. ഈ സംബവത്തോടെ പുരോഗമനരാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനവുമായി കീയാത്മകമായി ബന്ധപ്പെടാനുള്ള ആർജ്ജങ്ങൾ മേനോൻമാസ്സർ നേടിയെടുത്തു. സമരപോതികളിൽ മേനോൻമാസ്സർ നേരിട്ട് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ സജീവമായ സാന്നിധ്യമായി അദ്ദേഹം മാറി. പത്രക്കെ പത്രക്കെ കമ്മ്യൂണിറ്റ് പ്രസ്ഥാനവും ആതിന്റെ നേതാക്കളും മേനോൻമാസ്സറുടെ ഹൃദയപക്ഷമായി പരിണമിച്ചു. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുന്നോപോൾ ചെറുകാടിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്ന ഉൾത്തെളിച്ചവും ജനകീയ സമരങ്ങളുടെ പരേക്ഷമായ സാധ്യാനവും പുന്നത്കവായാനില്ലെന്ന ലഭിച്ച സെസ്യുലിനിക് അടിത്തരിയും മേനോൻമാസ്സറു തന്റെ ഹൃദയപക്ഷത്തെ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രാപ്തമാക്കി എന്നു പറയാം. സംസ്കൃതം പഠിച്ചാൽ ആസ്തിക്കനേ ആകു. അധികാരിയിൽനിന്നു ആകു എന്ന പരമ്പരാഗതവിശാസത്തെ മേനോൻമാസ്സർ തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടാണ് തിരുത്തിക്കുറിച്ചത്. സംസ്കൃതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അന്തർഭൗദിക അവകാശങ്ങൾ മുൻവിധിക്കുടാതെ കടന്നുചെന്ന അദ്ദേഹം അവിടെന്നിന്നു വാരിയെടുത്തത് സാമൂഹികാവബോധത്തിൽ അധിക്ഷിതമായ മാനവികതയുടെയും വിശ്വസാഹോദര്യത്തിന്റെയും സമന്വയത്തിന്റെയും മൂലത്തുകളായിരുന്നു. അവയെ തേച്ചുമിന്നുകാണി സ്ഥലവും ചെയ്തെടുത്ത ഫോജുലിതമാക്കി താനുശ്രക്കാണ്ട് മാർക്കസിയൻ ദർശനത്തിന്റെ ഉൾത്തെളിച്ചങ്ങളോടെ പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് കൈമാറാനാണ് അദ്ദേഹം പരിശുമിച്ചത്. പുരോഗമന-സാഹിത്യ-സാംസ്കാരികപ്രസ്ഥാനം

നണ്ണജുടെ അമരകഥാരൂപദ നിരയിലേക്ക് മേനോൻമാസ്സർക്ക് നടന്നുകയ റാൻ കഴിഞ്ഞതും മറ്റാനുകൊണ്ടുമല്ല.

കൊടകരയിൽ അഭ്യൂപകനായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച കാല എത്തന്തിൽ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയരുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിൽ ഹിന്ദിയിൽ നിന്നു പുരോഗമനപരമായ രാഷ്ട്രീയ കമകൾ വിവർത്തനംചെയ്ത് ജയകേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് മേനോൻമാസ്സർ സാഹിത്യരംഗത്ത് കടന്നുവന്നതെന്ന് മുമ്പ് സുചി പ്പിച്ചു. തുടർന്ന് മാത്രമുണ്ടായി, സമസ്തകരേഖസാഹിത്യപരിഷത്ത് ദൈവമാ സീക എന്നിവയിലെ സ്ഥിരം എഴുത്തുകാരനായി മേനോൻമാസ്സർ മാറി.

പിന്നീട് എൻ.വി.തൃശ്ശൂർ കേരളവർമ്മാകോളേജിലേക്കും മേനോൻമാസ്സർ എൻഡാക്യൂളം സെന്റ് ആർബർട്ട്സ് കോളേജിലേക്കും മാറി. ജി.ശക്രക്കുറുപ്പുമായി അടുത്ത സഹായം നധാപികകാൻ മേനോൻമാസ്സർക്ക് ഇക്കാലത്താണ് അവസരം ലഭിച്ചത്. പരിക്കുന്ന കാല തുടർന്ന് ജിയുടെ കവിതകളെ മനസ്സിൽ താലോലിച്ചുനടന്നിരുന്ന മേനോൻമാസ്സർക്ക് കവിയുമായി ലഭിച്ച സഹായം ഏറെ ഹൃദയസ്പൃഷ്ട കാലയിരുന്നു. അന്ന് ജി. സാഹിത്യപരിഷത്ത് ദൈവമാസീകയുടെ പത്രാധികാരിയിരുന്നു. കവിയും നിരുപകനും പരസ്പരം പുലർത്തിയ സ്നേഹാദാനങ്ങളാണ് മേനോൻമാസ്സറുടെ ദൈവമാസീകയിലേസ്ഥിരം എഴുത്തുകാരനാക്കിയത്. പിന്നീട് ജി.തന്നെ നടത്തിയിരുന്ന തിലകം മാസീകയിലും മേനോൻമാസ്സർ തന്റെ സാഹിത്യാധിസ്ഥാപര്യ തുടരുകയുണ്ടായി. സാഹിത്യസിദ്ധാന്തസംബന്ധിയായ, സാഹിത്യനിരുപണസംബന്ധിയായ മേനോൻമാസ്സറുടെ നിരവധി ലേവനങ്ങൾ മലയാളികൾക്ക് ലഭിച്ചത് ഈ കവി-സഹായ ഐക്യത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു.

ആയിരെ എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന വാരികയുടെ പത്രാധികാരിയാണെന്ന് എന്നെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കേരളവർമ്മാകോളേജിൽനിന്ന് രാജിവെച്ചു. എൻ.വി.യുടെ പിൻഗാമിയായി നിയമനം ലഭിച്ചത് മേനോൻമാസ്സർക്കായിരുന്നു. തൃശ്ശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ ഭാഷാവകുപ്പിന്റെ അഭ്യൂക്ഷണായിരുന്ന പ്രൊഫ.ജോസഫ് മുണ്ടഗ്രേറിയുമായി ഗാഥമായ സഹായംബന്ധം പുലർത്തുവാൻ മേനോൻമാസ്സർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചത് ഇക്കാലത്താണ്. മുണ്ടഗ്രേറി അഭ്യൂക്ഷണായിരുന്ന അഭ്യാപകസംഘടനയിൽ എൻ.വി.യോടൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന കാലാവട്ടത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹവ്യമായി പരിചയമുണ്ടായിരുന്നത് അവരുടെ സഹായം ദാതരെ എറ്റവും സുഖ്യസമാക്കി എന്നു പറയാം. അഭ്യൂപകസംഘടനയുടെ നേതൃത്വത്തിലും മുണ്ടഗ്രേറിയുടെ പത്രാധികാരിയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന നവപ്രദ എന്ന വാരികയിലും മേനോൻമാസ്സർ ലേവനം എഴുതുകയുണ്ടായി. കുടാതെ മുണ്ടഗ്രേറി അഭ്യൂക്ഷണായി രൂപംകൊണ്ടതും തൃശ്ശൂർ

കേന്ദ്രമാക്കി സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതുമായ ‘കൽചറൽ സെമിനാർ’ എൻ്റെ വൈവാഹങ്ങളെല്ലാം ചർച്ചകളിലും സാഹിത്യപരവും വിദ്യം ഭ്യാസപരവും സാംസ്കാരികവുമായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് പ്രബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പിക്കാനും അതുവഴി തന്റെ സാഹിതീയസപര്യ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാനും മേനോൻമാസ്സർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. മാത്രഭൂമി വാരി കയിലെ പുസ്തകനിരുപണംക്കതിയിൽ ഏരെക്കുറെ സ്ഥിരം ഏഴുത്തു കാരനായി മാറിയതും ഇക്കാലത്താണ്.

തൃശ്ശൂർ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള മേനോൻമാസ്സറുടെ പ്രവർത്തനം മുണ്ടായിരുന്ന മകനും തൃശ്ശൂർ കരിന്തേ ബുക്ക് പ്രസാധകനുമായ ശ്രീ.തോമസ്സുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ അനേകഹത്തിന് അവസരമാരുക്കി. പുസ്തക പ്രസാധനരംഗത്ത് ഏറെ സജീവമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന തോമസ്സിന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം അതുവരെ വിവിധ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഏതാനും ലേവനങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് കല ശാസ്ത്രത്തിൽ യുഗ്മത്തിൽ എന്ന പേരിൽ ആദ്യത്തെ പുസ്തകം മേനോൻമാസ്സർ പുറത്തിറക്കി. സത്യനാഥ് എന്ന തുലികാനാമത്തിലാണ് പുസ്തകം ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. പ്രൊഫ.കെ.കെ.പിള്ള ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ ഏ ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് സഭത്ത് ഇന്ത്യ എന്ന പുസ്തകം ഒക്ഷിണേത്യാ ചരിത്രം എന്ന പേരിൽ മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ മേനോൻമാസ്സറു പ്രേരിപ്പിച്ചതും തോമസ്സായിരുന്നു. പിമർശനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ, ലോകമന്ത്രാഖാലം ഗാധരതിലകൾ, സാഹിത്യാസ്വാദനം, ഹൃദയസംവാദം എന്നിങ്ങനെ മേനോൻമാസ്സറുടെ പല പുസ്തകങ്ങളും പിന്നീട് തൃശ്ശൂർ കരിന്തേ ബുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

തലശ്ശേരിയുടെ മണ്ണിൽ

അധികം വൈകാതെ മരിരാശി പ്രസിദ്ധീസി കോളേജിൽ അദ്ദൂരപകനായി ചേർന്ന മേനോൻമാസ്സർ പീണാട്ടും കേരളത്തിന്റെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിൽ സജീവമായത് തിരിച്ചുവന്ന് തലശ്ശേരി ഗവണ്മെന്റ് ബെബ്ല്ലൻ കോളേജിൽ ചേർന്നതോടെയാണെന്നു പറയാം. മേനോൻമാസ്സറുടെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരിക സംഭാവനകളുടെ ഏറ്റവും കുറും പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് ഇരുപത്തിരണ്ടുവർഷം നീണ്ടുനിന്ന തലശ്ശേരിയിലെ ജീവിതകാലയളവിലാണ്. ഒരുക്കാലത്ത്, പ്രത്യേകിച്ചും പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ശിമിലമായ ലഭ്യത്തിൽ, കേരളത്തിന്റെ സാഹിത്യ-സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിൽ ചടുലമായ പ്രവർത്തനം അശ്ശേരിക്ക് നേതൃത്വം കൊടുത്താട്ടം ‘കേരളസാഹിത്യസമിതി’ എന്ന പ്രസ്ഥാനം ഉടലെടുത്തത്, കോഴിക്കോട്ടു കേന്ദ്രമായി, എൻഡി കൂഷ്ഠാഖാരിയരുടെയും എസ്.കെ.പൊറുക്കാട്ടിന്റെയും നേതൃത്വത്തിലാണ്. സമിതിക്ക്

വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ശാഖകളും പ്രവർത്തിച്ചുപോന്നു. എറ്റവും സഹലമായി പ്രവർത്തിച്ചുപോന്ന ശാഖ തലമേഴ്രിയിലുള്ളതായിരുന്നു. മേനോൻമാസ്യരായിരുന്നു അതിന്റെ ജീവനാധി.⁷ എ.എൻ.വിജയൻ. ടി.പി.സുകുമാരൻ, എ.പി.കുമാരൻ, പി.കെ.കെ.ഗുരുക്കുർ, എ.കെ.നന്ദ്യാർ, ടി.വി.കരുണാകരൻ എന്നിങ്ങനെന്ന നിരവധി സാഹിത്യസാംസ്കാരിക നായകരാർ നേതൃത്വം നൽകിയ തലമേഴ്രിയിലെ ‘കേരളസാഹിത്യസമിതി’ അക്കാദംബരത്ത് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിഹാരരംഗമായിരുന്നു. പുരോഗമനവാദികളും ഉത്പത്തിഷ്ണംകളുമായ കമാക്കാരന്മാരുടെയും കവികളുടെയും നിരുപകരുടെയും കരുത്തുറ്റ ഒരു ‘ബറ്റാലിയ’നെ വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ ഇക്കാലത്ത് മേനോൻമാസ്യർ പ്രകടിപ്പിച്ച താല്പര്യം പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടെടത്തെ. പുന്നത്തിൽ കുണ്ഠതബ്ദ്ധി, മടപ്പിള്ളി സദാനന്ദൻ, കുണ്ഠപ്പ പട്ടാനുർ എന്നിങ്ങനെന്ന നിരവധിപേരും മേനോൻമാസ്യരുടെ സ്വന്നഹമസ്യംനമായ പരിലാളനകളേൽക്കാൻ സ്വഭാഗ്യം സിഖിച്ചുവരായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, കവിത-കവിതയത്തിനുശേഷം, നിരുപണം മലയാളത്തിൽ, പാരസ്യ സാഹിത്യദർശനം, ആശാന്തി കാവ്യലോകം എന്നീ കൃതികളും സാഹിത്യസമിതിയുടെ പേരിൽ മേനോൻമാസ്യർ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി.

തലമേഴ്രി ബൈബ്രീൻ കോളേജിലെ ദിർഘകാലത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം ഏതാനും വർഷങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരം യുണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിലും സംസ്കൃതം പ്രാധാന്യായും വകുപ്പുമേധാവിയായും മേനോൻമാസ്യർ സേവനമനുഷ്ടിച്ചു. എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ വർത്തിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് 1977-ൽ കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല സംസ്കൃതവിഭാഗം അഡ്യൂക്ഷനായി അനേകഹം നിയമിതനാകുന്നത്.

കോഴിക്കോട് സംസ്കൃതവിഭാഗത്തെ ഇന്ത്യയിലെ എന്നല്ല, ലോകത്തെന്നുമുള്ള സംസ്കൃതപരിപാലനകേന്ദ്രങ്ങളോട് കിടപിടിക്കുന്ന ഓന്ന്കൾ മാറ്റുന്നതിൽ അതിന്റെ ആദ്യ അഡ്യൂക്ഷനായി നിയമിതനായ മേനോൻമാസ്യർക്ക് നിർബന്ധായകമായ പങ്കുണ്ട്. വകുപ്പുമേധാവികൾ ഓഫീസോ സ്ഥാപനം ഇരിക്കാൻ കസേരപോലുമൊ ലഭിക്കാതിരുന്ന ഒരു തുടക്കം ഇവ വകുപ്പിനുണ്ടായിരുന്നു. വിനയപ്രകൃതിയും ശാന്തസരൂപനുമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന മേനോൻമാസ്യരുടെ സഹിഷ്ണുതയുടെ പരകാശംയിലുടെയാണ് സംസ്കൃതവിഭാഗം പിച്ചവെച്ചു വളർന്നത്. എടുവർഷകാലം സംസ്കൃതവിഭാഗം അധ്യക്ഷനായി സേവനമനുഷ്ടിച്ചു മേനോൻമാസ്യർ 1985 സെപ്റ്റംബർ മുപ്പതിന് സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു.

റിക്യൂൾചെയ്തതിനുശേഷം കേരളസർക്കാർ സാംസ്കാരികപ്രസി ഡീക്രണ വകുപ്പിന്റെ ഉപദേശകസമിതി അംഗം, ചെയർമാൻ, തിരുർ തുഞ്ചൻസ്ഥാരകസമിതി ചെയർമാൻ, പുരോഗമനകലാസാഹിത്യസംഘം കോഴിക്കോട് ജില്ലാ പ്രസിഡണ്ട്, സെക്രട്ടറി, സംസ്ഥാന ഉപാധ്യക്ഷൻ, ശ്രീശക്രാചാര്യ സംസ്കൃതസർവ്വകലാശാല അക്കാദമിക് കാൺസിൽ അംഗം, പ്രസിഡീക്രണ സമിതിഅംഗം, കേരളസാംസ്കൃത അക്കാദമി പ്രസിഡണ്ട്, കേരളസാഹിത്യ സമിതി സെക്രട്ടറി, പി.സി.വാസുദേവൻ ഇളയത് എന്റോവമെന്റ് ചെയർമാൻ, വി.ടി.ടന്റു ചെയർമാൻ എന്നീ പദ വികളിലിരുന്നുകൊണ്ട് മേനോന്മാസ്യർ ചെയ്തിരുള്ള സേവനങ്ങളും എടു തന്നെപരയേണ്ടതാണ്. 1998 ആഗസ്റ്റ് 24-ന് മേനോന്മാസ്യർ അന്തരിച്ചു.

അക്കാദമിക് പണ്ഡിതൻ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസ ചീന്തകൾ, സാംസ്കാരികപ്രവർത്തകൾ, സാഹിത്യനായകൾ എന്നീ നില കളിലെല്ലാം തന്റെ അനിഷ്ടയുമായ സാന്നിധ്യം അലവിപ്പിക്കാതെതന്നെ അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ മേനോന്മാസ്യർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എം.എൻ. വിജയൻ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, ‘കഴിയുന്നതെ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കുക എന്നത് കാലാവല്ലത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരിക്കുന്നു. ഒന്നുമൂന്നാക്കാത്ത സാഹിത്യത്തിന്റെ അടുകളെയിൽക്കിന്നു പാതനംകൊട്ടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കി കലാപൽക്കുട്ടുകയാണ് സാഹിത്യകാരനാർ. ഇക്കാലത്തും നിർദ്ദേശഭന്ധനയി മേനോനാംശ് സാഹിത്യപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു. വിനയമാൻ ആത്മവി ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടയാളം. ആത്മവിശ്വാസമുള്ളവർ ഒരുക്കലെല്ലം മുഖം ചുവ പൂച്ച് താൻ സിംഹമാൻ, ഓന്തല്ല എന്നു പറയുകയില്ല. ആത്മവിശ്വാസ മില്ലാത്തതുകൊണ്ട് മുഖം ഓന്ത് ചുവപ്പിക്കുന്നു’⁸

സ്വയം എഴുതുക എന്നതിനേക്കാൾ മറ്റുള്ളവരെക്കാണ്ട് എഴുതി ക്കുക എന്നതിൽ ഭാരക്കാശവന്നായിട്ടും മേനോന്മാസ്യറുടെ തെളിഞ്ഞത് ചിന്ത തിരിക്കിന്നു വാർന്നുവീണ പുസ്തകങ്ങളും ലേവനങ്ങളും സാഹിത്യവി മർശനങ്ങളും വിരുദ്ധമല്ല. അഞ്ചുപതിരുണ്ടാണിലേരെ നീണ്ടുനിന്ന അദ്ദേഹ ത്വിന്റെ സാഹിത്യജീവിതം കല ശാസ്ത്രീയമയുണ്ടാക്കിത്തു, വിമർശനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ, സാഹിത്യാസ്വാദനം, ഹൃദയസംഖാരം, അവലോകനം, കവി കവിത സഹ്യദയൻ, സ്മൃതിമണ്ഡലം, കാവ്യതത്തവനിരീക്ഷണം, ഗ്രന്ഥ സമീക്ഷ, സാഹിത്യൈ പഠനങ്ങൾ എന്നീ പത്തു നിരുപണസ്ഥാഹാരങ്ങ ഇംഗ്ലീഷ് കൈരളിക്കു സംഭാവനചെയ്തത്. കുടാതെ കേരളസാഹിത്യസമി തിക്കുവേബാഡി കവിത കവിതയത്തിനുശേഷം, പരമസ്ത്യ സാഹിത്യഭർഖ നം, നിരുപണം മലയാളത്തിൽ, ആശാന്തീ കാവ്യലോകം, ഭാരതീയ കാവ്യ ചിന്തകൾ എന്നീ നിരുപണസ്ഥാഹാരങ്ങളുടെ ഏധിറ്റായി അഞ്ചു ഗ്രന്ഥ അഞ്ചും ഭക്ഷിണോന്ത്യചരിത്രം, ഭവദുതി (പിവർത്തനങ്ങൾ), ലോകമാന്യ ബാലഗംഗാധരതിലകൾ (ജീവചരിത്രം), ബൗദ്ധനത നാരാധാരൻ സും

ദ്രാഹരണം എന്ന സംസ്കൃതവ്യാകരണശാസ്ത്രകാവ്യത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള വിമർശനാത്മകപഠനം എന്നിവയും മേനോൻമാസ്സറുടെതായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കുടാതെ മുസുസുചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ജയകേരളം, തിലകം, മാതൃഭൂമി, നവപ്രദ, മാനദണ്ഡം, സാഹിത്യപരിഷത്ത് മാസിക, ദേശാഭ്യർഥി, കുകുമം, ജനയുഗം, കൈരളീസ്യം, ചിന്തവാരിക തുടങ്ങിയ ആനുകാലികങ്ങളിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന വിവർത്തനങ്ങളും വിമർശനപഠനങ്ങളും വളരെയെറെയായാണ്.

സ്വന്തമും, ദീപ്തം

നിരണ്ട പാണ്ഡിത്യം, അനന്തരാധ്യാത്മക അപദേശപഠനപാടവം, വിമർശനത്തിലെ സമതുല്യതാവസ്ഥ, തെളിഞ്ഞ ചിന്ത, തീരുമാനങ്ങളിൽ ഉൾച്ചുനിൽക്കാനുള്ള ആർജ്ജവം എന്നിവ മേനോൻമാസ്സറുടെ സ്വന്തമുഖ്യം ദീപ്തവുമായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മുഖമുദ്ദകളാണെന്നു പറയാം. സ്വയം സമാർജ്ജിച്ച അറിവിന്റെ മുർച്ചയേറിയ മുർഖമുനകളാൽ പഴമയുടെ പുറം തോട്ടുഭേദിച്ച് ജനങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചേന്ന അദ്ദേഹം തന്നിലേക്ക് ചുരുങ്ങാനല്ല, പ്രകൃതിയോളം വളരാനാണ് തന്റെ പിൻതലമുറകളെ അഭ്യസിപ്പിച്ചത്. ‘എക്കൊഹം ബഹു സ്വാം’ എന്ന വൈദികമന്ത്രം മേനോൻമാസ്സർക്ക് ലേബനന്തിന്റെ തലക്കെട്ട് മാത്രമായിരുന്നില്ല, ജീവിതനിഷ്ഠംകൂടിയായിരുന്നു.

തന്റെ സ്വന്തമുഹികവീക്ഷണത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തിയത് മാർക്കസിന്റെ അർശനമാണെന്ന് മേനോൻമാസ്സർ അഭിമാനത്തോടെ പലവട്ടം എറ്റുപറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യുഥാസ്ത്രത്തിന്നപ്പുറം വൈകാരികമാണ്യാരു ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന് കമ്മ്യൂണിറ്റി ആശയങ്ങളാട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുകാടിൽനിന്നു ഉടൻപു പെളിച്ചം കുടുതൽ ദീപ്തമാക്കി ജീവിതവീക്ഷണത്തിന്റെ പ്രധാനഅംഗമാക്കിമാറ്റുന്നതിൽ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനകരും ഭാർഷനികരുമായ കെ. ഭാമോദരൻ, സി.എച്ച്.കണാരൻ എന്നിവരും മേനോൻമാസ്സറെ ഏറെ സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രസ്ഥാനമായും ആചാര്യ നാരുമായും മേനോൻമാസ്സർക്കുണ്ടായിരുന്ന സജീവബന്ധം സന്താജീ വിത്തെന്നത് തികഞ്ഞ അച്ചടക്കബോധങ്ങളോടെ ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം തതിന് കരുതുന്നതുകൂടി. മാർക്കസിന്റെ അർശനത്തെ സംബന്ധിച്ച് താൻ നേടിയ താത്ത്വിക ജണാനം ബഹുജനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായുള്ള നിരന്തരബന്ധത്തിലൂടെ പ്രായോഗികമാക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നേരിട്ട് പങ്കാളിയാവാൻ ഒരുദ്ദേശ്യാഗ്രികൾമിതികളാൽ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞില്ല. അതിലുള്ള ദുഃഖം മേനോൻമാസ്സർ പലരോടും വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യ-സാംസ്കാരികരംഗങ്ങളിൽ സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചുള്ളതുപക്ഷപ്പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി ആരമ്പിക്കുന്നതം

നിർത്താനും അവയുടെ മുന്നണിപ്പോരാളിയാകാനും ജാഗ്രതപുലർത്തി കൊണ്ടാണ് മേനോൻമാസ്സർ ആ ദുഃഖത്തെ മറികടന്നതെന്നു പറയാം.

മാർക്കസിയൻ സഹസ്രശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭീപ്രശ്നമികളെ സ്വന്തം വിചാരയാരത്യിലേക്ക് ആവാഹിച്ച മേനോൻമാസ്സർ തന്റെ പ്രവർത്തന അർക്കുള്ള ഇന്ധനമായി അതിനെ ഉപയോഗിച്ചു. സാഹിത്യപ്രവർത്തന മായാലും സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനമായാലും പ്രപഞ്ചത്തെ മാറ്റിരിക്കുക എന്നതിലാണ് ഉന്നതൽ നൽകേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം പറിപ്പിച്ചു. പതം കൃഷ്ണഗാമയെക്കുറിച്ചാണെങ്കിലും, ശ്രദ്ധ അതിലെ ജീവിതചിത്രണ തിലും മാനുഷികമുല്യങ്ങളിലുമായിരിക്കേണ്ട് അദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. കാരണം, മനുഷ്യനും അവൻ്റെ ജീവിതവും അവൻ ജീവിക്കുന്ന സമുദ്ദേശമാണ് പ്രധാനം. അവിഭാഗം ഉയരങ്ങളിലേക്ക് നടന്നുകയറുമ്പോഴും കുടുതൽ കുടുതൽ വിനയാന്വിതനാകുക - അദ്ദേഹം സ്വന്തം ജീവിതം കൊണ്ട് മാതൃകകാണിച്ചതെന്നുമായിരുന്നു. അഞ്ചുംശാബ്ദങ്കാലങ്ങളില്ലാത്ത കൈരളീയമനസ്സുകളിൽ ഭീപ്തവും സുരഖിപ്പവുമായ ചിന്തയുടെ ഉച്ചവുചാലുകൾ കീറിയ അദ്ദേഹം ജീവിതം അഭിശപ്തമാണെന്നല്ല പറിപ്പിച്ചത്. ജീവിതം എങ്ങനെ ജീവിതവുമാക്കിമാറ്റാം എന്നതിലായിരുന്നു മേനോൻമാസ്സറുടെ ഓരോ പ്രവർത്തനവും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. എന്നു മെന്നും പുരോഗമന പ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് തോളുരുമ്പി നിന്നിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കരുതനായ വക്താവും പ്രയോക്താവും നേതാവുമായിരുന്നു. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിജയത്തിൽ അദ്ദേഹം പത്രപ്പെട്ടുവിശ്വാസം പൂലർത്തിയിരുന്നു. ആ കരുതലാണ് ഇപ്പോൾ കുറിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കരുതുന്നതുകൂടിയത് - “യാമാസ്തികി കരും പുരോഗികളും വെളിച്ചത്തിന്റെ ശത്രുകളും എന്തുതന്നെ പുലസിയാലും വെള്ളുവിളിച്ചാലും പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം വളരുക തന്നെ ചെയ്യും, പരിണാമം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നിയമമായതുകൊണ്ട്. അതിന്റെ കടയ്ക്കൽ, കത്തിവെക്കുന്നവർ തങ്ങൾ സ്വന്തം നേണ്ണിലേക്കാണ് കത്തി താഴ്ത്തുന്നതെന്ന് ഓർത്താൻ കൊള്ളാം. പണ്ടത്തെ പാണ്ഡികവാസുദേശവന്നപ്പോലെ പാണ്ഡികപുരോഗമനവാദിയും ഇപ്പോൾ ചുണ്ട്. അവരെകൂടി തിരിച്ചറയേണ്ടതുണ്ട് ഇന്നത്തെ ധമാർത്ഥം പുരോഗമനവാദി. പണ്ടത്തെക്കാശം ജാഗരുകനാകേണ്ടതുണ്ട് അയാൾ. നല്ല നാശം യങ്ങളുടെ വിലയേ കുറയുന്നുള്ളു. കളിഞ്ഞാണയങ്ങളുടെ വില കുടുക്കാണിന്.”⁹

തെളിഞ്ഞചീന

അവിയപ്പെടുന്ന സാഹിത്യചിന്തകന്മാരിൽ ഒരു തികഞ്ഞ വിഘ്നവ കാരിയായിരുന്ന മേനോൻമാസ്സർ സാമുഹ്യരാജ്യാധിക്യങ്ങളെ വസ്ത്രം നിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തുകയും സാമുഹ്യന്യായക്കുവേണ്ടി അവരെ

സാഹിത്യവർക്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂഹ്യമറ്റത്തിനുവേണ്ടി അക്ഷരങ്ങളെ സ്വന്നപറിച്ച് അദ്ദേഹം ആ മാറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രചാലുകൾക്കുള്ളിൽ ആശയപരമായി സ്വയം സജജമാക്കുന്നതിനുകൂടിയാണ് യത്തിന്റെത്. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ അന്തിമവിജയം സുനിശ്ചിതമാണെന്ന സുദൃഢവിശ്വാസമാണ് അതിന്റെ ഇടർച്ചകളിൽ പത്രാതെ മുന്നോന്നുള്ള കരുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് നൽകിയത്. എന്തെഴുതുമ്പോഴും എന്തു പറയുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രോജക്റ്റിലെ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന സത്തം സമൂഹത്തൊട്ടുള്ള പ്രതിബേദ്യതയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. സാമൂഹ്യമറ്റത്തിലും അതിനുവേണ്ടി യത്തിനിക്കുന്ന പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും മനുഷ്യനില്യമുള്ള സുദൃഢമായ വിശ്വാസം മെനോന്മാസ്സുടെ സാഹിത്യരചനകളിലെ ജീവചൈതന്യമായി വർത്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ‘നിലനിദിശയിലാഭവം’ പോലെ നിസ്സാരനും നിസ്സഹായനുമായ ഒരു മാംസപിണ്ഡിയം മാത്രമാണെന്ന വികലമായ ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലിക ദരിട്ടതും ഉയർത്തിയിട്ടില്ല. മറിച്ച്, മനുഷ്യനില്യം അവൻ്റെ അഭ്യാസത്തിലും അതിന്റെ ശക്തിയിലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മതിപ്പും വിശ്വാസവും ഉത്തരോത്തരം പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. മനുഷ്യനെന്നാൽ ഒരു പ്രകതിയല്ലെന്നും മറിച്ച് സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു സമൂച്ചയമാണെന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിലനിന്നുപോരുന്ന മർത്ത്യുജനപ്രവാഹത്തിലെ ഒരു മഹത്തായ കണ്ണിയാണെന്നും മെനോന്മാസ്സുടെ തുലിക തിരിച്ചറിയുന്നു. വയലാറിന്റെ കവിതകളുടെ അന്തർഭാര്യായി വർത്തിക്കുന്ന ‘സാമൂഹ്യമനുഷ്യൻ’ എന്ന സങ്കല്പത്തെ അതിന്റെ പുർണ്ണതയിൽ മെനോന്മാസ്സുടെ തുലിക ഉൾക്കൊണ്ടു എന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, മർത്ത്യവീര്യത്തിന്റെ അജയ്യമായ സംഘം ശക്തിക്ക് അസാധ്യമായി ഓന്നുമില്ലെന്നും ഭോധപുർവ്വമായ അവൻ്റെ പ്രവർത്തനമാണ് നാളിത്യവരയ്യുള്ള മഹത്തായ ഏല്ലാ വിജയങ്ങളുടെയും അന്തഃസ്തതയെന്നും മെനോന്മാസ്സർ വിശ്വസിച്ചു. അചഞ്ചലമായ ഇന്ന വിശ്വാസമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെയും സാഹിത്യവീക്ഷണത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടിട്ടുള്ളത്. 1981-ൽ എഴുതിയ ഒരു ലേവനത്തിൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

“തുന്നുപിറയട്ടു. കല കലയ്ക്കുവേണ്ടിയാണെന്ന സിഖാന്തത്തെ ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. കലയെ കേവലം വിനോദഭ്രാം യായും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന കലാകാരന്റെ അന്തഃപ്രേരണയുടെ നിശാസമാണ് സാഹിത്യമെന്നതിനോടും എന്നിക്ക് തീരെ യോജിപ്പില്ല. കലയും സാഹിത്യവും ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടിയാണ്.മനുഷ്യനും ബാഹ്യലോകവും തമ്മിലുള്ള അശായവും അദ്ദേഹവും

മായ ബന്ധത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെയും കലായുടെയും മൂലികവും മുഖ്യവുമായ ധർമ്മം....മനുഷ്യൻ്റെ സമഗ്രത അഭൈ കീൽ പുർണ്ണത തന്നിലേക്കുതന്നെ ചുരുണ്ടുകൂന്തില്ലെ, നേരേമിച്ച് താൻ തന്നിൽനിന്നു മറ്റാരാളിലേക്ക് വികസിക്കുക എന്നതിലാണ്. ചുറ്റു മുള്ള ലോകത്തിന്റെ പരിഞ്ഞാമം ശ്രദ്ധിക്കാനും അതിനോടിണങ്ങാനും ഏകാകിയായ തന്റെ സ്വരം ലോകത്തെ കേൾപ്പിക്കാനും തലമുറകൾക്കെ സ്വീരത്തെക്കും അതിനെ അലയൊലിക്കാളിക്കാനും കഴിയുന്ന എഴുത്തു കാരണം ആ പേരിന്നർഹനാക്കുന്നുള്ളു. കല ഒരു സാമൂഹ്യയാമാർത്ഥ്യ മാണണനും താൻ സമൂഹത്തിലെ ഒരംഗമാണണനും സമൂഹം തന്നിൽനിന്നു പലതും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുവെന്നും അതിന്റെ സകലപങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റാൻ താൻ കടപ്പെടുവനാണണനും കലാകാരൻ മനസ്സിലാക്കണം...മനുഷ്യൻ്റെ ബോധമണിയലത്തിൽ പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്തി ലോകത്തെ മാറ്റിത്തീർക്കുകയാണ് കലയുടെ സ്വഭാവം.”¹⁰

മുപ്പുത്ത എവു കൊണ്ടും മു ബന്ധുതിയ മറ്റാരു ലേവന അതിൽ മെനോൻമാസ്സർ ഇത്രയുംകൂടി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “ബുദ്ധിയുടെ വികാസത്തെ തടയുന്ന ഇത്തിക്ക്ലെൻഡിക്കലെ അറുത്തുമുകിക്കാനുതകുന്ന മുർച്ചയേറിയ ഓരായും നമുക്കുണ്ടാകണം. ശാസ്ത്രീയയുഗത്തിൽ കലയുടെ സ്ഥാനം അതഭേദം മാനവസംസ്കാരത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്ന തത്ത്വശാസ്ത്ര ആഭാസങ്ങൾ, മനുഷ്യരുടെ എക്കത്തയ്ക്കുവിലാതമായി നിൽക്കുന്ന വർഗ്ഗീയ ചിന്താഗതികൾ എന്നോ മന്ത്രിയേണ്ടുന്ന അസ്വിശാസങ്ങളെ തട്ടിപ്പൂത്തുന്ന മതവിശാസങ്ങൾ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആവശ്യത്തെയും നിലനിൽപ്പിനെയും വളർച്ചയെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിത്വവാദം - ഇവയെക്കയും അറുത്തുവീഴ്ത്താനുള്ള ശസ്ത്രമാകണം കല.”¹²

പത്രാതെ മുന്നോട്ട്

സാഹിത്യത്തിന്റെയും കലയുടെയും ഘടനയെയും ഉപയോഗത്തെയും കുറിച്ച് വാചാലമാകുക മാത്രമല്ല അത് പ്രയോഗത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലും മെനോൻമാസ്സർ ദന്തശ്വലനായിരുന്നു. തൊള്ളായി തന്ത്രി എഴുപത്തണ്ണുകളിൽ ഇന്ത്യയിൽ ജനാധിപത്യം കുറരാധി കൊലപചയ്യപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച അദ്ധ്യാപനരീതി ഇംഗ്ലീഷുായത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അക്കാദാലാല്ലട അതിൽ തന്നെയാണ് ‘സംസ്കാരം ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന’ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ലേവനം അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ജനനാടിന്റെ ജനാധിപത്യവും സാത്രന്ത്യവും ചവിട്ടിമെതികപ്പെട്ട അവസരത്തിൽ അതിനുകുലമായും പ്രതികുലമായും പ്രതികരിച്ച സാഹിത്യകാരരാജാശായിരുന്നു. അവരെ വിലയിരുത്തിക്കാണ്ട് മെനോൻമാസ്സർ എഴുതിയ കുറിപ്പ്

കഴി സാഹിത്യവും സമുഹവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി താൻ പുലർത്തിപ്പോന്നിരുന്ന വീക്ഷണത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു, ‘അധിശാഖയിൽ രൈത പ്രീസിപ്പിച്ച് അൽ എകയാളുന്നവരുടെ കരകമലങ്ങളിൽനിന്നു ബഹുമതിനേടുക എന്നതായിട്ടുണ്ട് ഒരുവിഭാഗം കലാകാരന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാഹിത്യസേവനം. ധനദേവതയുടെ പ്രലോഭനത്തിന് വിധേയരായി തങ്ങളുടെ കലാഭവൈക്കവം മുഴുവൻ ആ ദേവതയുടെ മുന്നിൽ അടിയറിവെച്ച് ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠരായ എഴുത്തുകാരെ നാം കണ്ടു. കുറേ കുടി ശ്രൂചനീയവും ജുഗുപ്സാവഹവുമായ സാംസ്കാരികാധികാരികൾ പതനമാണ് അടിയന്തിരവാസമയുടെ കാലത്ത് നാം കണ്ടു. ‘നാലഞ്ചു താരങ്ങൾക്കു പുണ്ണിരിക്കാളുണ്ടാൻ നിന്ന്’ ആ കാലത്തിന്റെ ക്ഷുദ്രമായ നയോപായങ്ങളെ സർഗ്ഗീയമായ കിരണങ്ങളായി സകലപിച്ച് അവയ്ക്കു സ്തുതിപാടിയ ‘വിസ്തവകവികളും’ ഇവിടെയുണ്ടായി. ഈ ദുഷ്പ്രവാൺ തകളിൽ കുടുങ്ങാതെ രാജ്യം നേരിട്ടുന്ന പ്രതിസന്ധിയുടെ കെടുതികളും യാഗാർത്ഥ്യങ്ങളെല്ലാം കുറിച്ച് ജനങ്ങളെ ബോധവാന്നാരാക്കുക എന്ന കർത്തവ്യംനിർവ്വഹിച്ച വിരലിലെണ്ണാവുന്ന സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് ഇന്ത്യയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യബോധവും സംസ്കാരവും നിലനിർത്തിയത്. ‘സ്വാതന്ത്ര്യംതന്നെ ജീവിതം’ എന്ന പ്രവൃത്തികൊണ്ട് തെളിയിക്കാൻ മുന്നോട്ടുവന്ന സാധാരണക്കാരെ അവർ ആദ്ദേഹിക്കിരിക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ സാധാരണക്കാർ അവർക്കു പ്രചോദനം നൽകി. അവർ തങ്ങളുടെ നേന്മാർഗ്ഗിക്കമായ പ്രതിഭയെയും പ്രയത്നസ്ഥിയമായ നേന്മാർഗ്ഗത്തെയും ജീവിതനിരീക്ഷണവെവിവരത്തെയും ശിൽപ്പചാതുരിയെയും ബോധപൂർവ്വം സാമൂഹ്യസാംസ്കാരികപുരോഗതികൾ വിനിയോഗിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി, അവരുടെ സാഹസികതയെയും ആത്മാർത്ഥതയെയും ഉദ്ദേശ്യം ശുഭിരെയെയും കലാസേവനാർത്ഥക്കുതന്നെയും ആദരിക്കുക എന്നതാണ് സംസ്കാരപ്രണയികളുടെ കടമ’.¹²

നമുക്ക് മേനോൻമാസ്റ്ററിൽനിന്നു കേൾക്കാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും മുഴക്കമുള്ള ശബ്ദം അറിവിന്റെയും ചിന്തയുടെയും വിലങ്ങുകളെ അദ്ദേഹം പൊടിച്ചപ്പോൾ ഉയർന്ന ഇവ ശബ്ദമാണ്. അതെ ഇതാണ് മേനോൻമാസ്റ്ററിൽ ജീവിതവീക്ഷണം. ഇതുതന്നെയല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യവീക്ഷണവും. ‘വിസ്തവകവികളിനും ചിന്താസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരണത്തിനുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ച ഉത്പത്തിക്ക്ഷണവുകളിൽ പലരും ജീവിതത്തിന്റെ മല്യാദാം പിന്തുകഴിയുന്നോൾ താമാസമിതികരും മതക്കത്തന്നും വിർദ്ധീയവാദികളുമായിത്തീരാറുണ്ട്. സന്ന്യാസം കൈവരിക്കുന്ന പശ്ചാത്താപദ്ധത്യഹൃദയരും ഇല്ലാതില്ല.’¹³ കുറിപ്പും കൂപ്പണവീളയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നോൾ മേനോൻമാസ്റ്റർ കുറിച്ചിട്ട് വാക്കുങ്ങളാണിത്. മേനോൻമാസ്റ്റരെ അനുസ്മരിക്കുന്നോൾ നമു

കിന്ന് കരളുറപ്പോടെ ചുണ്ടിക്കാണിക്കാം; വിപ്പവത്തിനും ചിന്താസ്വാത ദ്രോഗത്തിനും പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരണാത്തിനും വേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചു; അറിവിന്റെ സർഫലങ്ങളായി തനിക്കു സിഡിച്ചു ആശ യഥസ്ഥാരൂപും ഉത്പത്തിഷ്ണാത്തവും ജീവിതാവസ്ഥാനംവരെ കൈമൊഴം വരാതെ കാത്തുസുക്ഷിച്ച ധീരരായ പ്രതിഭാശാലികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു ഡോ. എറി.എസ്.മേനോൻ.

കോഴിക്കോട് അച്ചുതൻ ഗേർസ് ഹൈസ്കൂളിലെ ഗണിതശാസ്ത്രാലുവാഹികയായിരുന്ന ശ്രീമതി സി. ശാന്തകുമാരിടീച്ചുരു 1957-ൽ മേനോൻമാസ്സർ വിവാഹം ചെയ്തു. രാജഗോപാൽ, സുരേന്ദ്രനാഥ്, ജയ രാമൻ മുന്ന് ആൺകുട്ടികളും മകളുപ്പോലെ സ്കേഡിച്ച് വളർത്തുന്ന പ്രസന്നകുമാരിയുടെയുന്നതാണ് മേനോൻമാസ്സറുടെ കൂടുംബം.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഇന്തിരാഗാന്ധിയുടെ ഇളയമകൻ സഖ്യജയ്ശാന്ധി. അടിയന്തിരാവസ്ഥ കാലത്ത് ഇന്ത്യയെ അടക്കിഡിച്ച ധൂർത്ഥപുത്രൻ. പിന്നീട് ഒരു ഹെലിക്കോപ്പറ്റ് അപകടത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.
2. പുന്നദ്ദേശരിനന്നി നീലകണ്ഠംഗർമ്മ മദ്രാസി സംസ്ഥാനത്ത് മലബാറിൽ സംസ്കൃതഭാഷാ പ്രചാരണം നടത്താൻ ശ്രമിച്ചിരുന്ന കാല ഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിൽ പലഭാഗത്തും സംസ്കൃത സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ അനുബന്ധമന്നപോലെ അക്കാദാമത്ത് സ്ഥാപിച്ച കലാശാലകളിൽ ഓന്നാണ് പാവട്ടി സാഹിത്യഭീഷികാ സംസ്കൃതഭാഷാസ്ക്രിപ്തമായിരുന്ന പി.ടി.കുരുാക്കോസ് മാസ്സ റായിരുന്നു കോളേജിന്റെ സ്ഥാപകനും മാനേജറും പ്രിൻസിപ്പലും.

യദി സു ഭാഷാകവിസാർവ്വഭാര്യ:

കുരുാക്കുവിജന്തഃ സുരലോകഭാഷാ:

പ്രചാരണം കൈസ്തവവിക്രമാർക്കാൾ:

(മഹാകവി കുടകയും മലയാളഭാഷാകവിസാർവ്വഭാര്യ വൈക്കമായ വൈക്കമ്പാലിഭാസനാണിൽ പി.ടി.കുരുാക്കോസ് മാസ്സർ സംസ്കൃതഭാഷാപ്രചാരണത്തിൽ വൈക്കമ്പാലിക്രമാർത്ഥനാകുന്നു) എന്നിങ്ങനെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കുരുാക്കോസ് മാസ്സ റൂടു സംസ്കൃതകോളേജ് കേരളത്തിൽ മതനിരപേക്ഷമായ സംസ്കൃതഭാഷാപഠനം - പാഠനരംഗത്ത് നിർണ്ണായകമായ പക്ഷ നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഇവിടെനിന്നു കിട്ടിയ പാരമ്പര്യമാണ്

ഡോ. മേനോൻമാസ്റ്റർ തന്റെ ജീവിതത്തിലുടനീളം സംസ്കൃതഭാഷാപ്രചാരണ വിഷയത്തിൽ പുലർത്തിപ്പോന്നത്.

3. എൻറ് സഹിത്യജീവിതം, വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യവേദി, മാവുർ, കോഴിക്കോട്, 1981. പുറം 41-42.
4. അവർ എങ്ങനെ ചിത്രിക്കുന്നു. പുറം 118.
5. ഒരുപക്ഷേ, കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് എസ്.എസ്.എൽ.സി. പാസ്സാകാരതെ സർവ്വകലാശാലാ പ്രൊഫസറും വകുപ്പുഖ്യക്ഷമനുമായി വിരമിച്ച ഏകജാക്കാദമീഷ്യൻ ഡോ.എം.എസ്.മേനോൻ മാത്രമായിരിക്കും.
6. സ്ഥാത്യിമണ്ഡലം, ചിത്ര പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 1995, പുറം 36-37.
7. എല്ലാ സാഹിത്യകാരന്മാരെയും കക്ഷിരാഖ്ഷീയത്തിനതീതമായി സംഘടിപ്പിക്കാനും ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനും സാഹിത്യസമിതിയുടെ നേതൃത്വം അസാധാരണമായ മെയ്വഴക്കമെന്ന് അന്ന് പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. മേനോൻമാസ്റ്ററും എൻ.വി.കൃഷ്ണനബാരിയരും തമിലുണ്ടായിരുന്ന ഹൃദയബന്ധത്തെ കെ.പി.ശക്രൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക: ‘നമ്മുടെ സാംസ്കാരികരംഗം കണ്ട ഏറ്റവും ദീപ്തവുമായ ഒരു സ്വാധീനമായി അതിനെ സ്ഥരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അത്രമൊന്ന് അവിശ്രസന്നീയം എന്നാവാം ഇന്നതെന്നുംവോ.

“മുമ്പുനാമറിഞ്ഞവരക്കേന്നാ മുതിപെട്ടോ

വൻപുകയോടെ ചേരി മാറിയോ പൊയ്യേകുന്നു.”

എന്ന് ഏതാനും വർഷംമുമ്പ് നമ്മുടെ ഒരു കവി (വെവലോപ്പിള്ളി-യുഗപരിവർത്തനം എന്ന കവിത). ഇന്നോ, ഇന്ന് ഇതു പതിനേത സ്വരമെന്നും പോരാ എന്നായിരിക്കുന്നു പാകം. എഴുത്തുകാർനിവൃത്തിയുള്ളടഞ്ഞാളം അനേകാനും സന്ധിക്കാതെയും വിച്ചിത്രമായ നിലകളിൽ തെക്കിയോ കുത്തിയോ, നക്കിയോ സംഹാരം നടത്തിയും ഒക്കെ നാം ചരിത്രം ചമയ്ക്കുന്നു ഇത്തല്ലാതെ മഞ്ഞാരുസമീപനം സാധ്യമാണ് എന്ന് കുറേ കൊല്ലുങ്ങളാളുമെങ്കിലും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി എന്നതഞ്ചേരു കേരള സാഹിത്യസമിതി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സംഭാവന. എൻ.വിക്കും, എം.എസ്.മേ

സോന്തു സമിതിയുടെ പ്രവർത്തനത്തില്ലാത്തവിധം പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാം. താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾക്ക് എതിരാണോ എൻ.വി.യുടെ പോക്ക് എന്ന്, ഇടക്കാലത്ത്, ഇനിയും ചിലർക്കെന്നപോലെ, എ.എസ്.മേനോൻ മാർക്കേണ്ടിവനിരിക്കാം. അന്ന് അദ്ദേഹം കടിച്ചിരക്കിപ്പോന്ന മനഃ പ്രയാസം കുറഞ്ഞാക്കുക കാണാൻ എനിക്ക് ഇടവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ പേരിൽ എൻ.വി.യെ തീർത്തും തളളിപ്പിയുക എന്ന എളുപ്പവഴി തോന്നിൽ ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം പ്രലോഭിതനായില്ല. തന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ സതേ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്തവിധം വെട്ടി അതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. എങ്കിലും എല്ലാ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളും ഇരിക്കുന്നതനെ ഒരേ വേദിയിൽ ഇണങ്ങുക, സംവാദം തുടരുക എന്ന സാഹിത്യസമിതി സംസ്കാരം ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ തനിക്കു നിയാമകമായിരിക്കാം.” ഓഡാറിമാനി വാരിക, 2000 ഏപ്രിൽ, 9. പുസ്തകം 31, ലക്കം 44, പുറം 8.

8. മേനോൻമാസ്റ്ററുടെ സപ്തതർബസംഗമഹിപാടിയുടെ സമാപനസമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് കോഴിക്കോടുവെച്ച് എം.എൻ. നിർവ്വഹിച്ച പ്രസംഗതിൽനിന്നുന്നുള്ള ഉദ്ഘാടനി നടന്നുവന്നവഴികൾ, ഡോ. എൻ.വി.പി.എൻഡീരി, പുറം 183.
9. അവർ എങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നു. പുറം 125.
10. എൻ്റെ സാഹിത്യജീവിതം, പുറം 46-48. ഇവിടെ ക്രിസ്തുഹർ കാഡ്യ ഫീഡോൺ അഭിപ്രായത്തെ മേനോൻമാസ്റ്റർ അതിന്റെ പുർണ്ണതയോടെ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
11. കലാ ശാസ്ത്രീയയുഗത്തിൽ, കറൻ്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 1999, പുറം 20.
12. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരിയുടെ ഇന്ത്യ എന്ന വികാരം എന്നകവി താസമാഹാരത്തിനെഴുതിയ അവതാരികയിൽനിന്ന്.
13. സാഹിത്യനിരുപക്കന്റെ വിചാരവില്ലവം, ഗ്രന്ഥസമീക്ഷ, കറൻ്റ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 1995, പുറം 74.

വ്യത്ത വിവേകം

എറുമാനുകൾ സോചദാസൻ

ഇംഗ്ലീഷിൽ ‘പോയക്കി’ ‘പോയം’ എന്നീ പദങ്ങൾ ഭിന്നാർത്ഥങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതെ അർത്ഥവിഹിക്കായിൽ മലയാളം യമാകമം ‘കവിത’, ‘കാവ്യം’ എന്നീ വാക്കുകളാണ് ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നത്. പദ്ധതനയുള്ള സാഹിത്യകൃതി കാവ്യം; അതിനെ സീകാര്യവും ആസാദ്യവുമാക്കുന്ന സവിശേഷഗുണം കവിത. ‘ആ പരഞ്ഞത്തിൽ കവിതയുണ്ട്’ എന്നു നാം പറയാറുണ്ടാണ്ണോ. അപ്പോൾ കാവ്യത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കണം; മാത്രമല്ല അതിന്റെ ഘടന ചരണാബവധമായിരിക്കുകയും വേണം. ഈ പരമ്പരാഗതമായ സകലപത്രതിന് ഇന്ന് കാര്യമായ പ്രസക്തിയുണ്ടാക്കുന്ന തോനുന്നില്ല. വ്യത്തബവധമായരൂപം കവിതയെ പരായൈനമാക്കുന്നു എന്ന ധാരണ ക്രമേണ പ്രബലമായി. കാവ്യരൂപത്രതിനു വ്യത്തം അനിവാര്യമല്ല എന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. കവികൾ രണ്ടു തരകാരായി; കവിതയും അപ്രകാരം രംതനെ. വ്യത്തനിരാസത്തിന്റെ ആദ്യലക്ഷ്യത്തിൽ വ്യത്തനിബന്ധനകൾ ലംഗലിക്കപ്പെടുന്നതിൽ അപകാമില്ലെന്നും ഭാവാനുരോധമായ താഴംനില നിർത്തിയാൽ മതിയെന്നും പൊതുവേ കരുതപ്പെട്ടു. സ്വാഭാവികമായിട്ടും ഈ താഴം കവിതയുടെ ബാഹ്യാംശമായ പദസംഘാതനത്തിന്റെ ഘടന തിലാണ് എന്ന ധാരണയും നിലവിൽവന്നു. ഇന്ന് അതും മാറി; ശ്രമിലമായ ഗദ്യമെന്നതിൽ കവിതയെ ഒരുക്കിനിർത്താനുള്ള സാഹസികതയും മാണ്ഡ് ഇന്നുള്ളത്. തന്മുലമാണ് വ്യത്തവിചിന്തനം ഇക്കാലത്തിൽ അപ്രസക്ത മായി താഴീരുന്നത്. എക്കിലും അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും പുതിയ ‘കവിത’യുടെ വക്താക്കർത്തനെ പലപ്പോഴും വ്യത്തത്തിന്റെ ചട്ടക്കുട്ടിലേക്ക് കവിതയെ ഒരുക്കിനിർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി കാണാം. മറ്റൊഗത്താകട്ടെ, വ്യത്തകാർക്കൾശ്യം കുറച്ചുക്കൈ ലാലുകരിക്കാനുള്ള ഉദ്ദമവും കാണുന്നു. വ്യത്തങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തിയും പാദബന്ധങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യംനിലനിർത്തിയുമാണ് ഇക്കുട്ടരിൽ ചിലരുടെയെങ്കിലും രചനാ രീതി. വ്യത്തനിയമങ്ങൾക്ക് മുമ്പെന്നപോലെ നിർബന്ധമോ അലംക്ക

തയോ ഇല്ലാനുവന്നിരിക്കുന്നു. വൃത്തബന്ധം രചനയ്ക്ക് എന്തെല്ലാം ഗുണങ്ങാഷങ്ങൾ വരുത്തുന്നു എന്നുള്ള ചില സുചനകൾക്കാണ് ഇവിടെ ഒരു ബെടുന്നത്.

മനുഷ്യചിന്തയും ഭാഷാവ്യാപാരവും എൻറെക്കുറെ വ്യവസ്ഥാപന പ്ല്ട്ട്‌വരുന്ന കാലത്തുതന്നെ, വാങ്ങ്മയത്തെ താഴ്വരുസാർഡിന്യക്കുക എന്ന പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചുവെന്നുവേണം കരുതാൻ. ഭാഷ രൂപപ്ല്ട്ടുന്ന ഫട്ട തതിൽ അതിന്റെ സംക്രമണസാധ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷിലും താഴ്വരുസാർഡിന്യിലും പ്രയോജനപ്ല്ട്ടിക്കാം. ഇന്നും സംഭാഷണങ്ങാശയിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും താഴവും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷാപരമായ ചിലയർമ്മങ്ങൾ അവ നിറ വേറിപ്പാരുന്നതുമുല്ലാണിൽ. ഭാഷ കുടുതൽ സൃഷ്ടിതവും ആശയനിർദ്ദ രവും ആയതോടെ ഇത്തരം പ്രാകൃതതാഴ്വരുസാർക്ക് ദ്വാരാതയും വ്യവ സ്ഥയും വന്നുവെച്ചിരിക്കാം. പ്രാകൃതഗാനങ്ങളുടെ സഭാവം ഇന്ന് ഒട്ടേരെ അവധിക്കതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വായ്തതാരികളും ആവർത്തനംഗികളും ഗാനപരാന്വര്യത്തിൽ നിലനിന്നുപോരുന്നു. ഭാരതത്തിലെ വൈദികസാ ഹിന്ദുത്തിൽ ഇതിന്റെ ആദ്യാല്പട്ടംകാണാം. വേദമന്ത്രങ്ങൾ വെറുതേ ഉച്ച രിക്കുകയായിരുന്നില്ല, ഇംഗ്ലീഷിൽ സർക്കുകയായിരുന്നു പതിപ്. സാമ വേദങ്ങളാണോ സമ്പർക്കമായ ആലാപനം തന്നെയായിരുന്നു. ശബ്ദങ്ങ ചൂരണത്തിലെ സാധ്യതകളിലുന്നിയാണ് വൈദികമന്ത്രങ്ങൾക്കു സംഖേ ദനക്ഷമതയുണ്ടായത്. ഇംഗ്ലീഷാരെ ആവാഹിച്ചട്ടുക്കാനും പ്രകൃതിയെ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നും അവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നാണല്ലോ വിശ്രാ സം. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ വൈദികാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ തുല്യപ്രധാന്യം നേടി. നിത്യവ്യവഹാരത്തിന്റെ തലത്തിൽനിന്നു ഭാഷയെ സ്ഥാപിച്ചു ചെയ്തെടു ക്കുന്നതിൽ സവിശേഷമായ ഇംഗ്ലീഷിന്റെ വളരെ പ്രയോജന പ്ല്ട്ട്. പിൽക്കാലത്ത് വിശിഷ്ടപ്രചനഗയന തലത്തിലേക്ക് കാവുംബാഷ വികാസം നേടുന്നതിൽ താഴവും ഇംഗ്ലീഷിലും മുവ്യപകാണ് വഹിച്ചത്.

ആദ്യാല്പട്ടത്തിൽ പുതിയശബ്ദവിന്യാസക്രമങ്ങളും താഴവന്ധ അഭ്യം സ്വയം ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരികയായിരുന്നു. എന്നാൽ വാങ്ങ്മയ തതിന്റെ സംക്രമണം തലമുറകളിലൂടെ തുടർന്നപ്പോൾ നിയതക്രമമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിലുന്നതിനിന്നു രൂപപ്ല്ട്ട്. ആവർത്തനത്തി ലും അവയ്ക്കു കെട്ടുറപ്പേണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഗായത്രം, അനുഷ്ഠാനം എന്നൊരു കണക്കുണ്ടെങ്കിലും അനുഷ്ടുപ്പിൽ ഒട്ടേരെ വൈവിധ്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടി; അതിന്റെ സാധ്യതകൾ അനന്തമായി. ആശയത്തിന്റെ ക്രമീകരണം എഴു പുമാകാണ് വേണ്ടിയാകണം, പില്ക്കാലത്ത് ഓരോ നന്നാല്പുവരിയെയും

ശ്രോകങ്ങളാക്കി വണ്ണിച്ചുമാറ്റിയത്. അതോടെ ഒരു ആശയം ഒരു ശ്രോക ത്തിൽ ഒരുക്കിനിർത്തുകയെന്നത് കുടുതൽ സഹകര്യപരമായി. ഗദ്യവാക്യം ഉല്പന്നമാക്കുന്നതും പ്രാരംഭം ഈ ഘട്ടത്തിലാവണം. താഴ്ത്തിൽ ഒരുക്കി നിർക്കുകയെന്ന പരാധീനതയിൽനിന്ന് മുക്തമായിരുന്നു ചെറിയ ചെറിയ ഗദ്യവാക്യങ്ങൾ. പകേഷ് ഓർമ്മയിൽ നിലനിർത്താൻ പദ്ധതുപഠനങ്ങളായിരുന്നു കുടുതൽ സഹായകരം. വേദങ്ങളിലും പിന്നീക് ഉപനിഷത്തുകളിലും ഈ ഗദ്യപദ്യമിശ്രണം കാണാം. എങ്കിലും മർമ്മസ്പർശിയായ ഭാഗങ്ങൾ ചരിസ്കൃതരൂപത്തിലാണ് നിലനിന്നത്. തലമുറകളിലും മുളിലും വ്യാപനത്തിൽ ഒട്ടേറെ ഗദ്യവണ്ണങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാനും ഇടയുണ്ട്; പകേഷ് ഇരുണ്ടത്തിൽ ചൊല്ലാൻ എങ്ങപ്പുമുള്ളവ വലിയ ക്ഷതമാനാനും കുടാതെ നിലനിന്നു. ഇവശാഖാസൈംഗപരിഷത്തിൽ അനുഷ്ടാഭദ്രത്താട്ടം ഗായത്രവും ഗദ്യവണ്ണങ്ങളും ഇഴകോർത്തുകിടക്കുന്നു. പദ്ധതിപരമായും സ്വാധീനമുലമാക്കണം അതിലെ ഗദ്യവാക്യങ്ങൾപോലും സംഗ്രഹിതമയമായത്.

അച്ചടക്കത്തിന്റെ വഴി

ഈ ചിന്ത നമ്മുടെ പ്രധാന നിഗമനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ ചരിസ്കാരണം ഏതെങ്കിലും ബാഹ്യപ്രവര്ത്തനയോ സമ്മർദ്ദമോ മുലമായിരുന്നില്ല; അതിനുള്ളിൽനിന്നുതനെ രൂപപ്പെട്ട ഒരു സ്വാഭാവിക പ്രക്രിയയായിരുന്നു. ഭാഷ സ്വയം ആർജജിച്ച ഒരുതരം അച്ചടക്കമായിരുന്നു. അതിനുചീലി നിയമങ്ങളാക്കയെന്നതും വളരെ വൈകിയാണ്. ഭാഷയിൽ വ്യാകരണനിയമങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥാപനംപോലുള്ള മറ്റാരു പ്രക്രിയമാണും. വൃത്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ ‘കോഡിഫിക്കേഷൻ’ വഴി തെറ്റിപ്പോയാൽ തിരുത്താനുള്ള മാർഗ്ഗസൂചകം മാത്രമായിരുന്നുനും ഓർമ്മിക്കുക. ഇന്നോളം ഏതെങ്കിലും കവി, വൃത്തനിയമങ്ങൾ പറിച്ച് അവയ്ക്ക് അനുസ്യതമായി കാവുച്ചപന്നന്തതിയതായി കേട്ടിട്ടില്ല. ഭാഷാ പഠനത്തിന്റെ ഒരു ശാഖമാത്രമായിരുന്നു, വിശേഷവ്യവഹാരഭാഷയായ പദ്ധതുപത്തിന്റെ പഠനം. കവിതിക്ഷയിൽ ‘അഭ്യാസം’ എന്നാണ് ആചാര രൂഗാർ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ശ്രോകങ്ങൾ സ്വപ്നമായി ചൊല്ലി പത്രം വരുത്തുന്നതും അതിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നിരിക്കാം. ഇതിൽനിന്നാർജജിച്ച വൃത്തശൈലായം കാവുസംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു അംശമായി കവിപ്രതിഭയിൽ ലയിച്ചുചേർന്നു. പുതിയതാളിനിബന്ധനകളും വൃത്തലഘടനകളും അങ്ങനെ കവികൾ സ്വയംകണ്ണത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ വൃത്തലക്ഷണങ്ങളും ഏട്ടിൽ പതിഞ്ഞു. പകേഷ് പദ്ധതിനൊപ്പിച്ചുലക്ഷണം എന്നല്ലാതെ ലക്ഷണമൊപ്പിച്ചു പദ്ധതി എന്ന പ്രതിലോമസ്വന്ധായം നടപ്പി

ലില്ലായിരുന്നുവെന്നുപറയാം. പ്രാചീനകാലംമുതൽക്കേലേ വ്യത്തങ്ങൾ കവികളുടെ കണ്ണഭരണായിരുന്നു. കവികൾ സ്വയം സീകരിച്ച ഇം അച്ചടിക്കും വ്യത്തങ്ങൾക്ക് കെടുറപ്പുമാത്രമല്ല, രൂപലാവണ്ണവും സാന്ദര്ഥയും കൈവരുത്തി. ഒരുപാദംകഴിത്താൽ അതേതരത്തിൽ അടുത്തപാദം. ഓരോപാദവും ഇംണംത്തിൽ ചൊല്ലുന്നോൾ മാത്രാതിരേകങ്ങളിൽ യതിഉണ്ടാവുക - അങ്ങനെ അക്ഷരവിന്റുസന്നദ്ധത്താടാപ്പും ആശയപ്രതിപാദനത്തിനും ക്രമീകരണമുണ്ടായി. പദങ്ങൾ തെങ്ജിക്കപ്പെടാതെ കാക്കുന്ന വർണ്ണായി തയിസ്ഥാനങ്ങൾ. സുഗ്രിക്ഷിതനായ കവി മുളിമുളി കാവ്യരചന നിർവ്വഹിക്കുന്നോൾ പരിച്ചുവച്ച വ്യത്തലക്ഷണങ്ങളല്ല, സ്വയം ആർജ്ജിച്ച വ്യത്തസംസ്കാരമാണ് അയാൾക്കു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശകം. ഒരേവ്യത്തംതന്നെ കവിദേശമനുസരിച്ച് ഭിന്നവും വിചിത്രവുമായി കാണപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് അനുഭവം. അതുകൊണ്ടാണ് പുന്നാനന്തിന്റെ പാന, പുന്നാനന്തിന്റെ മംത്രം പാനയായിനിലകൊള്ളുന്നത്. കേകയുടെ ഘടനയിൽ മലയാളക വിത അനന്തരവെച്ചിത്രും പുലർത്തുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ. ‘നളിനി’യിലെ വ്യത്തവിധാനങ്ങളിൽ പ്രാസാദങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പകി നെക്കുറിച്ചുള്ള വിഷണുന്നനാരാധാരണാം നമ്പുതിരിയുടെ നീരീക്ഷണങ്ങൾ ഇക്കാരുത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

വ്യത്തംരൂപപ്പെടുത്തുന്നത് കവിയുടെ ഭാവമണ്ഡലമാണ് എന്നും ശീകരിച്ചാൽ, ചില സത്യങ്ങൾക്ക് എല്ലിപ്പുത്തിൽ വ്യാവ്യാനം കണ്ണഭരണാം. ‘ഇന്നുകവിതയെഴുതുന്നത് കേകയിലാവട്ട്’ എന്നമട്ടിൽ ഒരു തീരുമാനമെടുത്ത് ഒരു കവിയും രചന ആരംഭിക്കുന്നില്ല. കവി അറിയാതെ, ആവിഷ്കാര വ്യശ്രമാധാരവം സ്വന്നംരൂപം കണ്ണഭരണാം ഉചിതമായ വ്യത്തത്തെ ആശയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോഴും കവിത ‘അവ്യത്തത്തിൽ വാർന്നുപീണ്ടു’ എന്നും മറ്റും പറയുന്നത് വെറും മെന്നിപ്പറച്ചിലാണ്. ആ വ്യത്തത്തിന്റെ ഘടനയിലേക്ക് കവിത സ്വയം വഴിയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. രചനാല്പത്തിലെ ബോധപൂർവ്വവും കൂണിഷ്ടവുമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് ഈത്. ഇണങ്ങിയ പദങ്ങൾക്കും പദബിന്ദുങ്ങൾക്കും വേണ്ടി കവി നടത്തുന്ന നേരിഞ്ഞരമായ അനേകംണം; അതുകൊണ്ടതികഴിയുന്നോൾ കവി അനുഭവിക്കുന്ന, കവിക്കുമാത്രം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന അവാച്ചമായ ആനന്ദം - ഈതു മനസ്സിലാക്കുന്ന സമാനഹ്യദയൻ ‘അന്തഹനയ്ക്ക് ഇന്തപ്പട്ട്’ എന്നു പറഞ്ഞുപോകുന്നു.

വ്യത്തരുപീകരണത്തിലും, വിന്യാസക്രമത്തിലും കവിക്കുള്ള പക്ഷ ആദ്യമായി കണ്ണഭരി, സൃഷ്ടിപ്പിച്ചത് മഹാപണ്ഡിതനായ എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയാണ്. വാസനാബലത്തിനുസരിച്ച് പുതിയവ്യത്തങ്ങൾ പരിക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹം കവികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

കവിതയ്ക്കുവുത്തവുമായി (അല്ലെങ്കിൽ മറിച്ച്) ഉള്ള ഗാഥബന്ധ തെരക്കുവിച്ചാൻ മുകളിൽ ഉപന്യസ്തിചുത്. ഒരുത്തരം പൊകിൾക്കാടി ബന്ധംതന്നെ. വൃത്തബന്ധമായിത്തന്നെ കവിത ഇക്കാലമത്രയും നിലനിന്നുപോരാൻ കാരണമെന്തെന്നുകൂടി അനേഷ്ടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തും അച്ചടിയുമൊന്നും (പ്രചാരത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്നകാലത്ത് കവിത ചൊല്ലിപ്പറിക്കുക, എന്ന രീതി സാർവ്വത്രികമായിരുന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ ഇതൊരു തൃപ്തികരമായ വിശദീകരണം ആകുന്നില്ല. എഴുത്തും അച്ചടിയും നിലവിൽവന്നിട്ടും വൃത്തബന്ധം കവിതയിൽ നിലനിന്നുവെള്ളോ. താഴിയോലയിൽ എഴുതുന്ന സ്വന്ദരം എന്നേന്നിലവിൽവന്നു. അനന്ത രഥമുറയ്ക്കു ചൊല്ലിപ്പറിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് ഈ വൃത്തങ്ങൾ നിലനിന്നത് എന്നു കരുതുക ഒട്ടകാക്ക ബാലി ശമാണ്. കാവ്യ അഭ്യക്കുള്ളിൽത്തന്നെ ഇതിനുള്ള ഉത്തരം നാം അനേഷ്ടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിതയുടെ ഗദ്യരൂപത്തിലുള്ള പരാവർത്തനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക. പദാനുപദം പരാവർത്തനം ചെയ്താൽ അർത്ഥം വൃക്തമായെങ്കാം നാല്പാതെ, ആ ‘പാഠ’ത്തിൽ കവിത ചോർന്നുപോകുന്നു എന്നാണ് അനുഭവം. ‘മാസം’ത്തിലെ മിക്കൾിലുകളും അതേമട്ടിൽത്തന്നെ ഗദ്യപരാവർത്തനത്തിനു വഴിയുന്നവയാണ്. കവിതയ്ക്കുമാത്രം ഇണങ്ങുന്ന ചില വാക്കുകൾക്കു പകരം വയ്ക്കുക, (വീഴ്കെ - വീണാപ്പോൾ) അന്നയത്തിൽ ചില്ലറ അഴിച്ചുപണി നടത്തുക (അമ്മയുടെ നേത്രത്തിൽനിന്ന് ചുട്ടുകല്ലിൽ ഉള്ളിരുന്നു) തീർന്നു. ജോലി എത്ര എഴുപ്പും! പക്ഷേ സഹൃദയതമുള്ള ആർക്കുമുള്ള ഉത്തരം ഒരു പരാവർത്തനം സഹിക്കാനാവുകയില്ല. കേവല മായ ആശയം മനസ്സിലാക്കാനല്ലോ അവൻ കവിതയെ സമീപിക്കുന്നത്. അവൻ നുകരാൻ കവിയുടെ വാദമയം, അതിലെ അവ്യാവേച്യമായ പദവിന്യാസഭംഗിതനെ വേണം. നിരത്തിൽ ചതുപ്പെണ്ണിന്റെ കണ്ണുകൾക്കാക്ക കൊഞ്ചെന്നു; നരവർഗ്ഗത്തിന്റെ നവാതിമി മുലചപ്പിവലിക്കുന്നു! എന്നീ വാക്കുങ്ങൾ അക്കിന്താനകവിതയ്ക്കുപകരമാകുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, നിരുപ്പദ്വേമന്നു തോന്നാവുന്ന ഉത്തരം പരാവർത്തനം കവിതയെ സർപ്പിക്കുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരും. വൃത്തം പൊയ്യോയതുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല ഇവിടെ കവിത വഴിയാധാരമായത്; കവി നിർമ്മിച്ച പദ ശില്പം അനേക തകർന്നതുകൊണ്ടാണ്. ആശയങ്ങളെ കവിതയാക്കുന്നത് കവി രൂപപ്പെടുത്തിയ സവിശേഷമായ പദശില്പമെന്ന അവസ്ഥയാണ്. ആ ശില്പത്തിൽ ശബ്ദവും, അർത്ഥവും, ഭാവവും, താളവുമെല്ലാം അന്തർദ്ദിവിച്ചിരിക്കുന്നു. കുന്നകാചാര്യൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ കാവ്യത്തെ ശോഭാകരമാക്കാൻ, ‘ഞാൻ മുഖേ’ ‘ഞാൻ മുഖേ’ എന്ന മട്ടിൽ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ മത്സരിക്കുന്നു. കവിത, ആത്യന്തികമായ അപ-

ഗ്രംമന്ത്രിൽ സവിശേഷമായ പദ്ധതിപരമാണ് എന്ന് നാം ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ‘വിശിഷ്ടപദ്ധതി’ എന്നു കാവുതെത വിശേഷിപ്പിച്ച് ആചാര്യൻ ഇതെ ആശയത്തെയാണ് കടക്കിക്കുന്നത്.

പദ്ധതിപരമായ വ്യത്തം എന്തുപക്കാണ് വഹിക്കുന്നത് എന്ന തിലോക്ക്, ഈ ഘട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ അനേകം നീളുന്നു. വാക്കുതെര ഞണ്ടകുന്നതിൽ ഒചിത്യവേദമാണ് കവിക്ക് എക്കു ആശയം. ‘ആണ്’ ‘താവുക’ ‘വാസനിക്കുക’ എന്നീ മുന്നേമുന്നു വാക്കുകൾ കൊണ്ട് അതി തീക്ഷ്ണമായ ലൈംഗികാസക്തിയുടെ അനുഭവസാകല്യം സൃഷ്ടിക്കു വാൻ വശ്യവചസ്സായ വൈലോപ്പിള്ളിക്കു കഴിഞ്ഞത് ഈ ഒചിത്യദീ ക്ഷമുലമാണ്. പദ്ധതി കവിതയുടെ ചട്ടകൂട്ടിനുള്ളിൽ അച്ചടക്കത്തോടെ നിർത്തുവാൻ വ്യത്തബന്ധം സഹായിക്കുന്നു. വക്ക് ‘സ്ഥാനസ്ഥിതി’മാകു സേബാൾ അതിനുപകരം വയ്ക്കാൻ മറ്റൊന്ന് ഇല്ലാതെ വരുന്നു. വാസവദ തയയുടെ ചണ്ണലമായ മനസ്സാണ് ‘കരുണാ’യിൽ ഉടനീളമുള്ളത്. നജ്ദിനി യുടെ വികാരവിക്ഷാഭേദാ ലീലയുടെ നിശ്ചയദാർശയുമോ അവർക്കി ഫീ. ഓളപ്പാത്തികളിൽ കിടന്ന് ഉലയുന്ന ഒരു വൈള്ളത്താമരപ്പുവു പോലെയോ അരയന്നപ്പിടിയെപ്പോലെയോ ആണ് വാസവദത്തയുടെ ഫൂറ യം. ചണ്ണലത്താൻഡിന്നേ ഈ കാവുസാനരും, നഞ്ചാനാതാവ്യത്താന്നിന്നേ അയഞ്ഞുമുറുകിയും ഉയർന്നാംതാണുമുള്ള ഒഴുക്ക് നമ്മിലേക്കു സംകു മിസ്റ്റിക്കുന്നു. മറ്റാരു ഉദാഹരണമാണ് ‘കാവിലെപാട്’. അലറിപ്പുതകകാ ടുകളിൽ കുരുതിയുന്നിക്കൊണ്ടുള്ള വ്യത്താന്നിന്നേ ഉണ്ടാകുള്ളിലാണ് ആ കവിതയിൽ. ഇത്തരത്തിൽ ‘വര’യായ കവിതയ്ക്ക് ‘സ്രയമേവ ആഗ ത’യാകാനുള്ള വഴിച്ചാലാണ് വ്യത്തബന്ധം.

വ്യത്തമില്ലാത്തിടത്തും കവിതയുണ്ടാകാം എന്നത് ‘പോയിട്’ എന്ന വിവക്ഷയിൽ ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ വ്യത്തവിന്ന്യാസം കവിതയെ എത്ര തേതാളം ഉയരത്തിൽ പരക്കാൻ സഹായിക്കുന്നുവെന്നത് സാക്ഷാത്തായ സഹ്യദയത്തിനുമാത്രം അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന കാര്യമാണ്. വളരെ എളു പ്പുമാണ് വ്യത്തനിരാകരണം. അല്പംപോലും ‘കാവ്യാനുശിലനം’കൊണ്ട് കൂദിക്കേണ്ടതില്ല. ആരക്കിലും തെറ്റുചുണ്ടിക്കൊണ്ടിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടണ്ടതുമില്ല. വായിൽവന്നതുപോലെ കോത പാടിക്കൊള്ളിട്ടേ; പക്ഷേ അതാണ് മികച്ച പാട് എന്ന് വാദികരുത്.

കുരതയെ ഉപാസിച്ച കവി

പ്രോഫ. മേലത്ത് ചന്ദ്രകേവരൻ

കുരതെ നീതാന്ത്രത ശാശ്വത സത്യം

യർമ്മാധർമ്മവിചിന്തനം പ്രശ്നമാക്കുമ്പോൾ എത്താൻ ശരിയെന്ന് നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? ഇടഴ്ചരിക്ക് ഒന്നേ പറയാനുള്ളില്ല. മനസ്സ് ഏതിനെ ശരിയെന്നു പറയുന്നുവോ അതിനെ ഉറപ്പിച്ചു ചെയ്യുക. അത് കുരതയാണെങ്കിൽ അതാവട്ടെ മനുഷ്യൻ്റെ ധർമ്മത്തരംഗാസ്ത്രം.¹ ‘മാപ്പില്ല’ എന്ന മുക്തകം ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക പഠനമർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

“ചോതുകവാളിനുണ്ണാമരിയൊരുജകിശോ-

രത്തമീളാൻ കൃനിച്ചു-

ഓളാരകണ്ഠംത്തിൽ നിന്നുറിനമുദ്രകരുണ്ണാ-

വായ്പിലാഴുമൊഞ്ചല്ലോ

ഹാ!രകഷയ്ക്കാതു കർമ്മം ശരണമിതരമി.-

ലില്ലമാപ്പുനഗരിൻ

ക്രുരത്തരാലുംതപ്പട്ടുക ഹൃദയമേ

പിന്നന്യും പിന്നന്യും നീ.”

അനുവാചകക്ഷയം നിർദ്ദേശിംഖ്യം ഏയ്തുമുറിക്കുന്ന കുരനായ ഒരു കവിയാൻ ഇടഴ്ചരി. സാധാരണാക്കാരുടെ ജീവിതത്തിലെ ദൃഢവസ്തുങ്ങൾ ശരിയായ ഭാഷയിൽ പകർത്തി വല്ലാതെ വേദനപ്പിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ‘എന്നാരു ക്രുരൻ’ എന്നു പറയാൻ തോന്നും. അമവാ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കാവ്യസത്യം. നിർദ്ദേശത്തരമാണ് മറ്റു സത്യങ്ങളിൽനിന്ന് അതിനുള്ള മഹത്ത്വവും! (എം.എച്ചുത്രൻ: ഒരു സാമാന്യാവലോകം: ഇതാ ഒരു കവി.) പകേഷ ഈ ക്രുരതയിൽനിന്ന് കടഞ്ഞുകിട്ടുന്ന അമൃതത്തുല്യ മായ, ശക്തിസംബർഖകമായ വെള്ള മനുഷ്യന് ഏതു ജീവിതക്കേണ്ടിനും ഒളിയും ധർമ്മ സങ്കരണങ്ങളും നേരിടാനുള്ള കരുത്തും ഹൃദയവിശാല തയ്യാറായ നൽകുന്നു. ഇടഴ്ചരി ആസ്തികനാണോ നാസ്തികനാണോ എന്നും മറ്റും നമ്മുടെ നിരുപകരും കവികളും ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തുണ്ടാവെന്നതുമ്പാറ്റും ആശാന്ദ്രയും മറ്റും മുന്പിൽ നമ്മൾക്ക്

നായി നിൽക്കുന്ന ഇടങ്ങോറി ഒരു അവിശാസിയാകാൻ വയ്ക്കുന്നത് മനുഷ്യദർശനമാണെന്ന് നാം അടിവരയിട്ടു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ മനഷ്യാനുവ വിചാരത്തിനും വൈലോപ്പിള്ളിയും ദേതന്നപോലെ പരിമിതികളില്ല. അനിവാര്യമായ ഒരു അപരിമേയത ഇടങ്ങോറിയുടെ മനുഷ്യവിശാസത്തിലുമുണ്ട്. ഇതാവം കവിയെ ഒരുവേഴ്ക്കുരത്തെയും ഉപാസിക്കുന്ന തത്ത്വരാസ്ത്രത്തിലേക്കുത്തിച്ചുത്.

“കുറതേ നിതാന്തതേ ശാഖതസ്ത്യം, നിബന്ധം
നേരെ തോൻ കൃതജ്ഞതാപുർവ്വകമഹിയരട്ട
ഹേ ഭയാമയൻ എന്ന സംബുദ്ധി, ഇതെന്നനും
സ്വികരിച്ചാവുംപൂജാപുഷ്പമായ നിൻ പാദങ്ങൾ”

(പുജാപുഷ്പം) എന്ന് എഴുതിയത് ലോകത്തിലെ ഏതു കവിയുടെയും മാനിഹമണ്ണൂവാണ്. പക്ഷേ ഈ മഹാത്തത്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രഭവ കേന്ദ്രം ഇടങ്ങോറിക്കവിത തന്നെ. അതുകൊണ്ട് ഇടങ്ങോറി ഇന്നശ്രദ്ധവിശാസിയാണോ; എന്നു നാം തർക്കിക്കേണ്ടതില്ല. ഇടങ്ങോറിയുടെ ഇന്നശരം കുരതയുടെ സഹനരൂപമാണ്; സഹനരൂപത്തിന്റെ കുരതയാണ്. ജനകീയ ഇന്നശക്തിയാരകക്കുറിച്ചോ ദൈവങ്ങളെക്കുറിച്ചോ സ്ത്രീതങ്ങളെക്കുതാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത ഈ കവി മിക്ക കവിതകളും എഴുതിയത് ഇന്നശ്രദ്ധരാനുവ മായിതന്നെന്ന, സ്വയം നിർമ്മിച്ച ഒരടിസ്ഥാന വിശാസത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ്. ‘പളജിച്ചുണ്ടൽ’, ‘ഹനുമത്രണവ തുഞ്ഞൻപറ നിൽക്കും’, ‘പുജാപുഷ്പം’, ‘പണിമുടക്കം’, ‘പുതന്നകലവും അരിവാളും’, ‘പുതപ്പാട്’, ‘കാവിലെപ്പാട്’ എല്ലാം ഇടങ്ങോറി എഴുതിയത്. ഈ നിലയിലുണ്ട്. ആ കവിതകൾ ഒരു ലോകത്തിന്റെ കവിയുടെ കുരേതിഹാസ കാവുങ്ങളായിത്തീർന്നു.

കുരതയെ ‘ഭയാമൻ’ എന്ന് ഇടങ്ങോറി സംബുദ്ധി ചെയ്യുന്നോൾ സ്നേഹമുർത്തിയായ ഒരു ഇന്നശ്രദ്ധാം ക്രൂരമുർത്തിയായ ഒരാളെക്കുടി കവി പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയാണ്. കുരതയെ ഭയാവായപ്പാക്കുന്ന ഈ എഴുന്നിത്തെന്ന കവിയുടെ ‘പുജാപുഷ്പം’. ദൈവംപോലും തന്റെ കുരതയെ ചൂണ്ണി കവിയുടെ മുന്നിൽ സ്വയം ലജ്ജിതനായിപ്പോകുന്ന അവസ്ഥയാണത്. ‘പുജാപുഷ്പം’ എഴുതാനുള്ള നിമിത്തം ഒരു ലാകിക ദുഃഖമണ്ടം. നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ സ്മരണ. വ്യക്തിഗതമായ ഈ സ്മരണ തിരികിന്നു വിശദതമായ ഒരു തത്ത്വരാസ്ത്രം വിടരുന്നു. ഒരുക്കുണ്ടുമാത്രമല്ല ഈ ലോകം മുഴുവനും തന്നേതാണെന്ന്, എന്നാണ് മനുഷ്യന്തോന്നുക? അവിടെവെച്ചുമാത്രമേ ‘യത്വവിശം ഭവത്യേകനീഡി’; ‘ലോകാസമസ്താ സുവിനോദ്ദേശം’ തുടങ്ങിയ മഹാവാക്യങ്ങൾ സാർത്ഥകങ്ങൾ

ഇംകു. സ്വപ്നിയും സ്ഥിതിയും സംഹാരവും ഇഷ്യർലീലയാണെങ്കിൽ സംഹാരത്തെച്ചാല്ലിമാത്രം മനുഷ്യൻ പരിപിക്കുന്നതെന്നിന്? കാല ത്തിന്റെ മഹാപ്രവാഹത്തിൽ ഇവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ ദറ്റയ്ക്കിരുന്നു കരയുന്നതിലെന്നതുമാണ്? വെളിച്ചും, വെള്ളം, വായു, ആകാശം, പാതാളം, അനന്ത സ്വരായുമഞ്ചൾ, പച്ചപ്പോലുന്ന മുഗ്ധവജീവൻ, അദ്യശ്രദ്ധവ മാർപ്പള്ളി, പുഴു, പുന്നാറ്റ, ഭൂദേവകൾ, മനുഷ്യർ ഇങ്ങനെന്ന ഇഷ്യർ സ്വപ്നം മായ ഈ പ്രപഞ്ചം രൂപവെവവിധ്യപൂർണ്ണമാണ്. പക്ഷേ ദൈവം മനുഷ്യൻ നൽകിയ ഏറ്റവും ശപ്തമായ വരമല്ലോ സ്വന്നേഹം?

“ശരി, എന്തിനു പിന്നുയിമണ്ണിൽ മമതാന്തിന്

ചരടാൽ കുട്ടിക്കെട്ടി ഞങ്ങളെ നോവിച്ചു നീ?”

എന്ന് ഇഷ്യർനോടു ചോദിക്കാൻ ഒരു കവിക്കേ കഴിയു - ഇടഗ്ഗേരിക്ക്! അതുകൊണ്ട് ക്രൂരത കാട്ടുന്ന ഇഷ്യർനെ മനുഷ്യൻ അഭിസംഖ്യാധന ചെയ്യാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല വാക്കാണ് ‘ദയാമയൻ’ എന്നത്.

സുവദ്യേവ സമ്മിശ്രമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടി പാറി കുന്നതാണ് ഇടഗ്ഗേരിക്കവിതകൾ.

“എനിക്കുംസമീനിമനോന്നതമാം
വഴിക്കുതേരുരുൾ പായിക്കൽ
ഇതേതിരുൾക്കുഴിംലുരുള്ളേ
വിടില്ല ഞാനി രംമിക്കലേ”

(അന്വാടിയിലേക്കു വീണ്ടും)

എന്ന വരികളിലുണ്ട് ഇടഗ്ഗേരി കാട്ടുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ഉൾക്കരുതത്. യാത്രയുടെ ചടുലത, വഴിയുടെ ദുർഘടത, ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ദുഷ്കരത, ദുഃഖത്തിന്റെ ഇരുശക്കുഴി, വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചും ഇവയെല്ലാം ഇടഗ്ഗേരിയുടെ പണിസ്ഥരയിൽ മുർച്ചകുട്ടിവെച്ചു ആയുധങ്ങളാണെല്ലാ. അതുകൊണ്ട് പൊരുതി ജയിക്കാനിരഞ്ഞുന്ന ആൻഡ് കുരുതിക്കാടുക്കാനുമോ രൂപങ്ങളാക്കുന്ന ഇടഗ്ഗേരിക്കവിതയിലെ തത്തരശാസ്ത്രം പറയുകയുള്ളൂ.

സ്വയം കുരുതിയിലും മനുഷ്യൻമീളുന്നതെന്ന്? പരകുരുതികളുടെ വിമുക്തിതന്നെ. ബിംബിസാരഗ്നീ യജ്ഞാഗ്നിയിൽ കുരുതിക്കാടുക്കാൻ കൊണ്ടുപോയ ആട്ടകളെ മീളാൻ ബുദ്ധൻ സ്വന്തം കഴുത്തുബലിപീഠ ത്തിൽ വെച്ചുകുമ ചരിത്രമാണെല്ലാ. ഇടഗ്ഗേരിക്കവിതയിലൊരിടൽ ഇതൊരു നിഴ്ദിബോദ്ധുതിയായി വരുന്നുണ്ട്. അന്യനോടുള്ള ദയ തന്നോടുള്ള കുരുതയായി മാറുന്നതാണോ മനുഷ്യമഹത്ത്വം. ‘ബിംബിസാരഗ്നീ ഇടയൻ’ എന്ന കവിത വായിച്ചുനോക്കു-

“ഒരട്ടിമൺസ് പുതച്ചുകിടപ്പ്

വിടാകടന്മേ മമ ജനം”

“കൊടുക്കുവാനുതാത്തതെടുക്കരു-

തെനോ മാമുനിശാസിപ്പു?”

“ഞാൻ നുകരുന്നു നിൻ്തയിയപ്പ്-

ഓമ്പിണ്ടപ്പാലതുപോലെ”

ഇങ്ങനെ ചിലവർകൾ ഒടക്കുത്തുവെച്ചു നോക്കുക. ഇടഗ്രേറികവിതയുടെ മർമ്മത്തിലാവും അപ്പോൾ തൊടുക. അപ്പോൾ കാണാം അപ്പത്തെയെ പേടിച്ചു നടക്കുന്നവർ ലാഡ് തെടുകയാണെന്നും! ജീവൻ തിരിച്ചുകിട്ടിയ വന്നല്ലോ ജീവൻ കൊടുത്തവനെ ശരിയായി അറിയുന്നുള്ളു?

‘മോക്ഷാപായം’ എന്ന കവിതയിലുമുണ്ട് ക്രുരത്തെയും ഉപാസിക്കുന്ന കവിഭാവന. അയൽക്കാരനായ ഒരു രാക്ഷസനെപ്പറ്റിയാണ് കവിപറയുന്നത്.

“പാതിദ്വരമേ മുന്നോട്ടായേണ്ടതുള്ളു വിശ-

പ്പുതിയാറേണ്ടും ക്ഷേത്രതിന് നേർക്കെന്നയർക്കാരൻ

ജംരത്തിജാലയാൽ മിന്നുമക്കണ്ണിൻ നേരെ

നടന്നുചെന്നാൻ മൃദുസ്വാദുവാംഹൃദ്യപിണ്ഡത്തെ

നേബിച്ചുകൊൾവേൻ; കുർത്തത്തൻനവം പിളർപ്പേട-

മാതിമ്പുഹർഷാർത്ഥകും ഹാർദ്ദമാം മനസ്മിതം”

ഒരു ബലിനിവേദ്യംകൊണ്ട് ഒരു ക്രുരത്തെയും ജയിക്കുക എന്നതുതന്നെ കവിയുടെ മോക്ഷാപായം.

ഇടഗ്രേറി ഉപാസിച്ച ആചാര്യനാരിൽ തുണ്ടത്ത് രാമാനുജന്നേഖൻ താഴ്ചൻ്റെ സ്ഥാനം വലുതാണ്. എഴുത്തച്ചെന ഓർക്കുന്നോഫല്ലാം കവിയുടെ മനസ്സിലെത്തുന്നത് ഒരു ബിംബത്തെയമാണ് - എഴുത്തച്ചുനില്ലെട പുനർജ്ജനിക്കുന്ന ശ്രീരാമൻ, ഹനുമാൻകുടി അവിടെ ഇഴുകിച്ചേരിന്ന് എറ്റു ബിംബം. ‘ആചാര്യപാദങ്ങളിൽ’ എന്ന കവിത നോക്കുക. ഈ എറ്റക്കെ വിതബ്പച്ച് ഒരു പാഠം തയ്യാറാക്കിയ ആർമ്മനോജ്വർമ്മ പരയുന്നു: “അത്യു ഭാത്തവും ഉപജീവകവും ഉൽക്കരിഷ്വവുമായ ഇതിന്റെ സന്ദേശം, നുറാ പർത്തിച്ച ക്ഷീരബലയാക്കിയിരിക്കുന്നു ഇതിന്റെ മുല്യത്തെ.” (വിരലുകൊണ്ടു തൊടാതെ, കവനക്കാമുണ്ടി 2007 ആഗസ്റ്റ്-ഐംഡാബർ ലക്കം) തീർച്ചയായും ‘ഹനുമത്രസേവ തുണ്ടൻപറമ്പിൽ’ എഴുതിയ കവിക്കേ ‘ആചാര്യപാദങ്ങളിൽ’ എഴുതാൻ കഴിയുകയുള്ളു.

യർമ്മബോധത്തിന്റെ സന്ദേശം മുഴക്കുന്നതായി നാം മുൻ വായിച്ച് ആ വരികൾ പീണിക്കും കേൾക്കേണ്ടതുണ്ടിവിടെ-

“കണ്ണടച്ചിരുന്നെന്നും ജപിച്ചുകൊള്ളെടു, ഹാ
വിണ്ണുവേണ്ടവരെല്ലാം വിണ്ണിലേയ്ക്കെത്തും വരെ,
എൻ്റെ, ചിരംജീവിയാകുവാനല്ലോ, കനി-
ഞ്ഞതകൽ ചേർത്താലും ഗുരോ സേവനമട്ടാക്ഷരം.”

(ഹനുമത്രസേവ തുഞ്ഞൻപറമ്പിൽ)

എന്ന തന്റെ ജീവിതാദ്ദേശ്യംതന്നെ വ്യക്തമാക്കുകയാണ്, ഇടപെടുരി. മനോ ദേഹബലങ്ങളുടെ നിത്യ പ്രതീകമായ ചിരഞ്ജീവിതമാണെല്ലാ ഫനുമൽ ജീവിത സന്ദേശം. പക്ഷേ സേവന മന്ത്രാക്ഷരം നേടികഴിഞ്ഞാൽപ്പിനെ ആ വിനയാധാനത്തിലും എത്തിപ്പിടിക്കാനാകാത്ത അപാപ്പഗ്രാഹ്യര അഭ്യാന്മില്ലെന്ന് കവി അറിയുന്നു. അഭേഷ്ടശരൃസിഖിയോ മോക്ഷ പ്രാപ്തിയോ ഒന്നുമല്ലോ, ഈ ലോകത്ത് ദേഹമെടുത്തു വരുന്നവരുടെ മുഴുവൻ ദുഃഖങ്ങളും എനിക്ക് തരിക എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചവനാണ് ഭാരത ത്തിലെ പശയ ഇഷ്ടി. ഈ ലോകത്ത് എവിടെയെങ്കിലും ഒരു മനുഷ്യൻ കരയുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മുത്യുവിൻ മടി പുകിയ ഒരു പുർണ്ണികനും നിത്യ ശാന്തി ലഭിക്കുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞത് ഇടപെടുത്തിക്കൊപ്പം നടന്ന വൈലോ പ്ലിജിയാണ്. കവിതയെഴുതി ഇഷ്ടിയാകുന്നവൻ - ഇഷ്ടിയായി കവിത യെഴുതുന്നവനും - വിണ്ണിലേയ്ക്കെത്താനും ചിരഞ്ജീവിയാകാനുമല്ല കൊതിക്കേണ്ടത്, മറിച്ച് ആചാര്യക്ഷാരംപൂട്ടി ശരിസ്ഥിലേറ്റാനാണ്. ശുന്ന തയല്ല (Nothingness) സത്തയാണ് (Being) ജനമെന്നാറിണ്ടു കഴി ഞഞ്ഞാൽപ്പിനെ ജീവിതത്തെ കർമ്മനിരതമാക്കുകയേ വേണ്ടു; എൽ ‘കൊടുംതീക്കടക്കൽപ്പരപ്പം’ കടക്കാൻ.

ഹ്യുമനിസം

“ഇവിടെ നവഗിബാനതും മനുഷ്യനായ ഒരു കവിയെ നാം കണക്കുമുള്ളുന്നു” എന്ന സി.പി.ശ്രീധരൻ്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധിക്കാം. നവഗിബാനതും കവി (പി)യിൽ നിന്ന് എത്ര വിഭിന്നനാണ് ഈ നവഗിബാനതും മനുഷ്യൻ എന്ന് അദ്ദേഹം അവബരക്കുന്നു. ഇടപെടുത്തിയുടെ ദർശനം മനുഷ്യാനുവ മാണം. ഒരു പ്രസ്താവനമായി വക തിരികാമെങ്കിൽ അത് ഹ്യുമനിസം തന്നെ യാകും. ഇതു ഹ്യുമനിസം ധർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ സ്വന്നഹരിശ്ചനമാണ്. മനുഷ്യവർഗ്ഗംപേമഞ്ഞ മതമേധാവിതാം ചവിട്ടിയരച്ചപ്പോൾ അതിനെതിരെ ഒരു പ്രതിരോധശക്തിയായി ഇടപെടുത്തിക്കവിത നിന്നും. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വികാസത്തിന് വിഹാരതമാക്കുന്ന ഏതു ശക്തിയേയും അത് തട്ടിൽകർത്തു മാറ്റി. “നാട്ടിലെ പട്ടിണി, ഭാരിദ്വൈ, അസമത്വം, അസ്വിശ്വാസം, അനാ

ചാരം, ചുപ്പണം, മറുസാമുഹിക ജീർഖ്റതകൾ എന്നിവയെ ഇത്രയധികം രോഷപായ്പേഠാടും യുക്തിദ്വേതയോടും കാവുമായുരുത്തോടുംകൂടി എതിർത്തുപോന്ന ഒരു മനുഷ്യസന്നേഹിയായ കവി” നമുക്ക് വേരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് സി.പി.ശ്രീയരൻ. (പുതിയ മാനവരുടെ കവി: ഇതാ ഒരു കവി) പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പുർവ്വജമാനര കയഞ്ഞളിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച് പ്രകൃതിയുടെ വിരുത വിശാലമേഖലകളിൽ പറന്നുനടന്ന മഹാകവി പിയുടെ ഭാവനയിൽനിന്ന് എത്ര വ്യതിരിക്തമാണ് മണ്ണിന്റെ ആഴത്തിലേക്ക് അടിവേരുകൾ പടർന്നുകേരുന്ന ഇടങ്ങുന്നിയുടെ കാവുവിച്ചാരമെന്ന് ഇതാ ഹ്യൂമനിറ്റി തെളിയിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ പഴയ ചടങ്ങൾ മാറ്റിയെഴുതാനും കവി മടക്കുന്നില്ല. പി.യു.കെയും ജി.യു.കെയും ആസ്തിക്കൃ ഭാവനയല്ല ഇടങ്ങുന്ന യുദ്ധത്. ‘പള്ളിപ്പുണ്ടൽ’ എന്ന കവിതയിൽ “ഭക്തിയാം ചുണ്ടലൊരിക്കൽ വിഴുങ്ങിയ/ഭാഗ്യഹീനനില്ലമുക്കി പിനെ” എന്നാണ് ഇടങ്ങുന്ന എഴുതിയത്. രോഗശാളയിൽ വേദനകൊണ്ടു പിടയുന്ന എക്കർശിശുവിനെ മരണത്തിന്റെ ഏകയിലേൽപ്പിക്കുന്നോഴുള്ള മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാണീത്.

“കുഴിവെട്ടിമുട്ടുക വേദനകൾ
കുതികൊൾക്ക ശക്തിയിലേക്കു നമ്മൾ”.

എന്നാണെല്ലാ ‘പണിമുടക്ക’ത്തിലെ സന്ദേശവും. എല്ലാ വേദിക്കെട്ടുകളും പൊളിച്ചു വ്യക്തിശക്തികളെയും കർമ്മശൈഷികളെയും അനന്തവും അവിരാമവുമാക്കുക, ക്രൂരതകൾ നിറഞ്ഞ പ്രപഞ്ചത്തിൽ മനുഷ്യജീവിതം സുന്ദരമാക്കാൻ ക്രൂരതയുടെ ഫണം നിവർത്തുക - ഇതഞ്ചെ ഹ്യൂമനിസ്റ്റായ ഇടങ്ങുന്നി’ചെയ്തുവെച്ചത്.

‘തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉറങ്ങുന്നോൾ’ എന്ന പേരിൽത്തന്നെ ഇടങ്ങുരിയുടെ ഒരു പ്രശ്നപ്പത്കവിതയും കവിതാ സമാഹാരവുണ്ടെല്ലാ. തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉറങ്ങുന്നോൾ ലോകം ജാഗ്രതകാകുന്നതെങ്ങനെ? മെത്രസുച്ചിപ്പിച്ച കവിത ലോകമാനവികതയ്ക്കു കഷ്ടം പറ്റുന്നുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. ഭീമമായ വിശാസങ്ങളിൽ ശതരിഞ്ഞു മനുഷ്യവികാരങ്ങൾ തകർന്നുപോകുന്നതിന്റെ ദുരന്തമാണ് കവി പറയുന്നത്. എൻ.പി.മുഹമ്മദ് ആശങ്കിച്ചതുപോലെ ഇടങ്ങുന്നിക്കവിതയിൽ തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ മനുഷ്യത്വത്തെയാണോ പെരുവഴിയിലേക്ക് നടത്തിളുന്നത്?

“കൊത്തിവിഴുങ്ങി, വിഴുങ്ങിത്തീർന്നു
വ്യക്തികളെല്ലാമ്പായ-
പുത്രൻ ശരൂധനവന്നു ദഹിക്കാ-
പുണ്ണുലില്ലെന്നായി”

എന്നീ വരികളുംരിച്ച് ഇവ ആരുടേതാണെന്ന് ചോദിക്കുന്നുണ്ട് എൻ. പി. മുഹമ്മദ്. “യുനിവേഴ്സൽ ഫ്ലൈറ്റ്” എന്ന് തകർച്ചയെക്കുറിച്ചുതിയ ടോയേസിയുടെയോ പൊന്നാനിയിൽ ആധാരക്കെട്ടുകൾ എഴുതി തീർക്കുന്ന ഇടപ്പെടുത്തിയുടെയോ? അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അനുരക്കുന്നതിന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു സത്യമുണ്ട്. ലോകത്ത് എവിടെയിരുന്നാലും മൺ-തുരുവി ലായാലും ദേവലോകത്തായാലും മനുഷ്യൻ മഹാത്മാവാക്യപോൾ ഏക താന്ത്രിക ചിന്തക്കുന്നു. അവിടെ ലണ്ഠൻ സർവ്വകലാശാലയും പൊന്നാ നിക്ഷേപത്തിൽനിന്നും നിന്നുതന്നെ. തത്ത്വശാസ്ത്രങ്ങളെ കീഴ്മേൽ മറിച്ചു പുറംതിരിഞ്ഞിരുന്ന ഇടപ്പെടുത്തിയുടെ കവിതയിലുമുണ്ട് സ്വയം സൃഷ്ടമായ മറ്റാരു തത്ത്വശാസ്ത്രം. അത് മനുഷ്യമുക്തിയുടെ മഹാപമാണ്.

കർമ്മപലത്തിന്റെ അന്വിഭാഗത

ഇടപ്പെടുത്തിയുടെ തത്ത്വചിന്തയുടെ വിളനിലങ്ങളാണ് ‘അനുബന്ധി ലേക്ക് വീണ്ടും’ ‘പൊട്ടിപുറംത് ശീവോതി അക്കത്’ എന്നീ പ്രമുഖ രചനകളും.

“എനിക്കു രസമീ നിമ്മനോന്നതമാം
വഴിക്കു തേരുരുൾ പായിക്കൽ
ഇതേതിരുശ്രക്കുഴിമേലുരുള്ളട
വിടില്ല താനീ രശ്മിക്കളെ”

ഇടപ്പെടുത്തിക്കവിതയുടെ സജീവാലടകമായി നില്ക്കുന്ന വരികൾ.

“വെളിച്ചം തുകിട്ടുനോളം
പുജാർഹം താനോരാശയം
അതിരുണ്ടശൽ ചാറുപോൾ
പൊട്ടിയാട്ടുക താൻ വരം!”

എന്ന കാര്യത്തിലും ഇടപ്പെടുത്തിയുടെ കാവുദീക്ഷയ്ക്കില്ല ഒരും സംശയം.

താന്ത്രികതലത്തിൽ ഇടപ്പെടുത്തിക്കവിതയ്ക്ക് ആംഗല കവി റോബർട്ട് ബേബണിങ്ഗണ്ടിന്റെ ദർശനവുമായുള്ള അടുപ്പം പി. നാരായണക്കുറുപ്പ് എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ബേബണിങ്ഗണപ്പോലെ തികഞ്ഞ ആസ്തക്കനും വിച്ചാ ശാഖകളുമായിരുന്നുവല്ലോ ഇടപ്പെടുത്തിയും. ‘കടത്തുതോണി’യിലെ താഴെ കുറിക്കുന്ന വരികൾ ഇടപ്പെടുത്തി അനുഭവിച്ച ജീവിതത്തിന്റെ ധന്യതയും കർമ്മപലത്തിന്റെ അന്വിഭാഗതയും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“വെറുതെയായിട്ടില്ലെന്നേ ചലനമൊന്നും
വവുങ്ങലിപ്പുന്തനു താനനിശ്ചിട്ടില്ല.
കുനിശ്ചിത്തകിലോരു പുലാവിലപെറുക്കാൻ

കുടിച്ചിട്ടുണ്ടാരുകിണ്ണും കൊഴുത്തക്കണ്ണി
എനിക്കിനിയെയാനുമില്ല പിരിഞ്ഞുകിട്ടാൻ
കൊടുക്കാനോ കൊടുത്താലും മുടിയാമുല്യം!”

ജീവിതത്തിന്റെ കർമ്മമാർഗ്ഗത്തെ പെട്ടിഞ്ഞ് ഒരു ഭൗതികേതദ്ദേശമാ ക്ഷപമവുമില്ല ഇടഗ്രേറിക്കവിതയിൽ. നിമ്മനോന്നതവഴിക്കു തേരുവുശ് പായിക്കലോണ് തനിക്ക് രസം എന്ന് പറഞ്ഞ കവി ഇന്ന് മുല്യവോധനയിൽ വിണ്ണും അടിവരയിട്ടുന്നു. സുവാദുവും സമൂഹശമായ ജീവിതമാണ് ഇട ഫ്രേഡിക്കവിതയിലെ അനിവാര്യത. ഇന്ന് ജീവിതം നിത്യസുന്ദരമായിത്തീരുന്നു എന്നതാണ് കവിയുടെ ഭർഷന്നതിന്റെ മഹിമ. കർമ്മനിരതമായ ജീവിതത്തെത്തന്നെ സഹന്ദര്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന പുതിയ സഹന്ദര്യാനു കംഡണം ഇടഗ്രേറിക്കവിതയെ (പകാശമയമാക്കിത്തീർക്കുന്നു).

ഇടഗ്രേറിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ

അയ്യപ്പൻകുർക്കും എൻ.എൻ.കക്കാടിനും മുസെപ മലയാളകവി തയിൽ ആധുനികതയുടെ ശബ്ദം മുഴക്കിയ മാധവൻ അയ്യപ്പത്ത് പാര പര്യത്തിൽനിന്ന് ആധുനികതയുടെ പുതുവഴി പെട്ടിയ ഇടഗ്രേറിയെന കവിയെ സുക്ഷ്മമായി നോക്കിപ്പറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘ഇടഗ്രേറിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ’ (കവനക്കൗമുഖി 2007 മെയ്-ജൂലായ്) എന്ന പഠനം ഇതിനും ഹരണമാണ്. ഇടഗ്രേറിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യനെ അയ്യപ്പത്ത് മുന്നു രീതി തിൽ സമീപിക്കുന്നുണ്ട്. എന്ന് - പബ്ലിക്കുന്നായി, ആദരണ്ണീയനായി, ആരാധ്യനായി, ശരണ്യനായി, അനുകരണീയനായി ഒരു മനുഷ്യൻ എന്ന സകലപം ഇടഗ്രേറിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുവോ? രണ്ട് - ഇടഗ്രേറിയുടെ സാഹിത്യപുണ്ണമത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ശരിക്ക് എങ്ങനെയിരിക്കണം എന്ന സകലപമുണ്ടായിരുന്നുവോ? മുന്ന് - ഇടഗ്രേറിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ? ഇന്ന് മുന്നുചോദ്യങ്ങൾവെച്ച്, ഇടഗ്രേറി ‘പുരംകാഴ്ചപവേരു അക്കവൊരുശ് വേരു’ എന്നാണ് പറഞ്ഞതുതരുന്നത് എന്നതാണ് അയ്യപ്പത്തിന്റെ കണ്ണത്തൽ. ഇടഗ്രേറിയുടെ മാതൃകാപുരുഷന്നെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നേണ്ടും ഗാന്ധി ജിയും ബുദ്ധനും നമ്മുടെ കണ്ണമുവിൽത്തന്നെ വന്നുപെടുന്നു. ഗാന്ധി ജിയുടെ ആശയങ്ങളോട് അനുകൂലമായും പ്രതികുലമായും (പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഇടഗ്രേറിതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘തിരിച്ചുതൽ’ ‘കുട്ടുകുഞ്ചി’ എന്നീ നാടകങ്ങളിലുമുണ്ട് ഇടഗ്രേറിയുടെ ഗാന്ധിയൻ സന്ദർഭങ്ങൾ. ശാന്തിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഉള്ളിൽനിന്ന് അനിവാര്യമായ ഹിന്ദുസ്ഥാന-ഡൈരതയുടെ-തിരിച്ചട്ടി ആവശ്യപ്പെടുന്നവ രാണില്ലോ ഇടഗ്രേറിയുടെ കമ്മാപാത്രങ്ങൾ. അവകാശപ്പെട്ടതിനെ വീണാട്ടുകുക, അതിനുവേണ്ടി തല്ലേണ്ടിവന്നാൽ തല്ലുക തലക്കീരേണ്ടിവന്നാൽ

കീരുക. അതാണ് ആ തത്ത്വശാസ്ത്രം. “നിന്റെ വാൾ ഇടവാൾപോലെ കനത്തിൽ പതിക്കുക!” എന്നുപോലും പരഞ്ഞുകളയും (തിരിച്ചെത്തൽ എന്ന നാടകത്തിൽ കേളുമേനോൻ ഭാസ്കരനോട് പറയുന്നത്) ഇടഴ്ച തിരുക്ക സാധാരണ മനുഷ്യൻ. “ഒരു കാട്ടാളൻ്റെ ശക്തിയാണ് ഒരു മര്യാദക്കാരന്റെ ഭാർഥ്യല്ലെത്തക്കാർ അധികം ഞാൻ മതിക്കുന്നത്. ശക്തി ഒരിടത്തും അശായുമല്ല. അശക്തി എവിടെയും വർജ്ജ്യമാണ്.” ഇത് ഒരു സന്ധാസിവര്യൻ്റെ വാക്കുകളാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുക പ്രയാസം. ശാന്തി, സമാധാനം, അഹിംസ എല്ലാം ഭീരുതമാണെന്നും ബലംകൊണ്ടു ചെറുതുണ്ടാക്കുന്നതെ ധർമ്മമാകു എന്നും പുതിയൊരു കുരുക്കേഷ്ടതിൽനിന്നും നാടകങ്ങളിൽനിന്ന് കവിതകളിലേക്കു സംക്രമിച്ചു. ‘ചന്ദ്രവും ഒത്തേനും’ (1933), ‘കൈക്കോട്ടിന്റെ ചിരി’ (1944), ‘വരദാനം’ (1958), ‘പൊത്തിപ്പുറത്ത് ശീവോതി അക്കത്ത്’ (1963) തുടർന്ന് ‘ബിംബിസാരൻ്റെ ഇടയൻ്’, ‘ബുദ്ധനും ഞാനും നരിയും’, ‘മാപ്പില്ല’ എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടരേക്കവീതകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അംഗം തന്ത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷകൾ തളിർത്തു പത്തലിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ട്.

ഗാന്ധിജിയെപ്പോലെ ബുദ്ധൻ ഇടഴ്ചരിയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടാ? ‘മാപ്പില്ല’, ‘ബുദ്ധനും ഞാനും നരിയും’, ‘ബിംബിസാരൻ്റെ ഇടയൻ്’ എന്നീ മുന്നു കവിതകൾവെച്ച് ഇക്കാര്യം പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. ബുദ്ധൻഡി നാത്തിലെ ദുഃഖസാംഗത്യത്തെ അംഗീകരിക്കുവേണ്ടാണും ഇടഴ്ചരിയുടെ കാഴ്ചപ്പുംക് വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് കാണാം. ‘ശ്രീബുദ്ധൻ ഇടഴ്ചരിയുടെ കാവ്യപ്രശ്നങ്ങളിൽ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടില്ല.’ ‘ഒലേറ്റ് ഓഫ് എഷ്യു’യിലെ ഒരു സജീവ സന്ദർഭം അയ്യപ്പത്ത് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നായാലും ഇടഴ്ചരിയുടെ മാതൃകാ മനുഷ്യൻ ഗാന്ധി, മാർക്കസ്, ബുദ്ധൻ എന്നിവരിൽനിന്ന് മുന്നോട്ടു കുതിച്ചവനാണ്.

“എൻ്റെ വീക്ഷണാഗതി പ്രായേണ പ്രസാദാത്മകമാണ്. ആ കാര്യത്തിൽ അധികം വാക്കുകൾ ചെലവാക്കാതെ എന്നിക്ക് എന്ന പരിപയപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. ‘പൗരസ്ത്യദീപം’ എന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യത്തിലെ സുജാത എന്ന കമാപാത്രത്തിന് സമാനരൂചിക്കാരനായ ഒരു സഹോദരനെ ആവശ്യമുണ്ടാക്കിൽ ആ പെൻകിടാവ് എന്നെന്നയായിരിക്കുമോ കൊച്ചനിയാ എന്നു വിളിക്കുക. ഞാനാക്കട്ട വികല്പം വിനാ വിളിക്കേൾക്കുകയും ചെയ്യും!” (1970 എപ്രിൽ 4ന് ‘കാവിലെ പാട്ടിനുള്ള കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിപ്പുരസ്കാര സീക്രിട്ട് (പ്രസംഗം) ഇന്നി സുജാതയുടെ ബുദ്ധനോടുള്ള മൊഴികുടി കേൾക്കുക. അത് ഇങ്ങനെയാണ് - “ചെറുതാണെന്ന് മനസ്സ്. ഒരു പുവിന്റെ ഉള്ള നിറയാണ് അഞ്ചാറുതുള്ളി മഴമതിയാകും. പതിയുടെ പാർശ്വത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ സുരൂപ്രകാശം,

കുണ്ടിന്റെ തുമന്നപാസം, എന്നേൻ വീട് സ്നേഹവുർബ്രഹ്മാകാൻ ഇത്രയും മതി...എരു നെല്ലുവിത്തിൽനിന്ന് അവതുമുത്തുമണികളുള്ള കതിരുന്നീ ഓല്ലോ? വരാനുള്ളതു വരും. വരണം. നന്നായിന്തനെ വരണം. ഇതാ ണണന്റെ വിശ്വാസപത്രിന്റെ പ്രകാശമാണ് ഇടയ്ക്കുറിക്കവിതയിലേക്കുള്ള ദർശനദീ പതി. “ഈ ജീവിതവും സ്നേഹവും മാത്രം മതിയോ” എന്ന ബുദ്ധഗംഭീ ചോദ്യത്തിനാണ് സുജാതയുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ മറുപടി ഉണ്ടായത് എന്നാർക്കുമ്പോഴാണ് അർത്ഥത്തിന്റെ പുർബ്രൂത ഉണ്ടാകുന്നത്. പരി പുർബ്രൂതയെന്തെടിയാണല്ലോ ഇടയ്ക്കുറിയും സംഖ്യിച്ചത്. 1951ലെ ‘പരി പുർബ്രൂതയിലേക്ക്’ എന്ന കവിത ഇടയ്ക്കുറി വിശസിക്കുന്ന ഈ സരളത തത്ത്വത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണത്. ചരൽപ്പുറവിൽ അഭ്യാസിച്ചുകൂടുന്ന കുട്ടപ്പൻ ആക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിവായിക്കാനായിയില്ല. സരളയുടെ അടുത്ത് അവൻ ആക്ഷരം പറിക്കാനെന്തിയപ്പോൾ ആദ്യം പറിച്ചതെന്നാണ്?

“ഗൃഹനാമധ്യോന്തരാദ്യമായ ത്രുക്ഷര-
വരമന്ത്രം വാങ്ങിച്ചുകേൽപ്പുർവ്വം!”

എന്താണാത്യുക്ഷരവരമന്ത്രം? ഈ മുന്നക്ഷരം തന്നെ - സരള! കവിഹൃദയമുള്ള മാധവൻ അയ്യപ്പത്തിന്റെ ഉൾച്ചോദ്യംകൂടി ഞാൻ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. “സുജാതയുടെ കൊച്ചുനുജഞ്ഞേ മറ്റാരു വിളിപ്പേരാണ് കുട്ടപ്പൻ. സുജാത ഇങ്ങനെ വിളിച്ചാൽ വിളിക്കേശകാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറുണ്ടാ?” (ഇടയ്ക്കുറിയുടെ മാതൃകാമനുഷ്യൻ.)

ഈ പാംത്തിന്റെ പുനിപാംങ്ങൾ ഇടയ്ക്കുറിക്കവിതകളിൽ പിന്നീട് പലേടത്തും ചിതറിക്കിടക്കുന്നത് സുക്ഷ്മനിരീക്ഷകർക്ക് കാണാം. വിശസാഹിത്യസന്ദർഭങ്ങളും ഇടയ്ക്കുറിക്കവിതയുടെ സമാനദിശയിൽ വരുന്ന അനേകം കാഴ്ചപ്പുറങ്ങളുണ്ട്. ജോൺ കീറ്റസിന്റെ ‘ഓയ് ഓൺ എ ശ്രീഷ്യൻ എണ്ണ്’ എന്ന പ്രസിദ്ധമായ കവിതയിലെ ഇലപൊഴിയാത്ത മരത്തിന്കീഴിൽ പാട്ടുനിർത്താൻ കഴിയാത്ത കാമുകഗണ്ഠേ ചിത്രങ്ങളും അഞ്ചുമുള്ളിക്കും, കുട്ടപ്പൻ വിടരുന്ന സംസ്കാരത്തിലെ എന്നും ‘വരാന്’ത്തിൽ ഇടയ്ക്കുറിയും ‘പിശ്മാലിയൻ’ എന്ന സുപ്രസിദ്ധ നാടകത്തിൽ ബർണ്ണാഡ്സായും എങ്ങനെ സാമ്യമുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്നും പരിശോധിക്കുന്നത് കൗതകകരമായിരിക്കും! എന്നും മറുമുള്ള നിരീക്ഷണത്തിലുമുണ്ട് പുനർപ്പാംങ്ങൾ. പ്രസക്തങ്ങളായ വരികൾ ഇവിടെ ഉഖരിക്കാം -

"Bold lover, never, never
 never can't thou kiss
 though winning near the Goal-yet
 do not grieve...."

(ഓഡ് ഓൺ എ ഗൈഷ്യൻ എൻ)

What am I fit for? What have you left me fit for? Where am I to go? What am I to do? What is to become of me?

(പിശ്ചാലിയൻ)

ഇത്തരം വർക്കർക്ക് ദുരവ്യാപകമായ ധനിയുണ്ടാവുന്ന് ഇടപ്പെട്ടിക്കവിത തിലുടെ തുടർക്കവികൾ ഇനിയും തെളിയിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും.

ചതിത്രത്തിന്റെ ചാരുതയുള്ള മർത്ത്യുഗം

ഈ ലോകത്ത് ഏറ്റവും കുറമായ തത്ത്വം മൃത്യുബോധത്തിന്റെ താണ്ട്ല്ലോ. എന്നാൽ സഹനശക്തിയുടെ അടിത്തട്ടിലെത്തിരാൻ ഒരു കേവലമനുഷ്യൻ മൃത്യുവിനെനക്കാൾ വലിയ ക്രാരുമായി പൊട്ടിത്തറി ചെന്നു വരാം. ഇങ്ങനെ പൊട്ടിത്തറിക്കുന്ന അനേകം മനുഷ്യക്കമാപാ ത്രഞ്ഞൾ ഇടപ്പെട്ടിക്കവിതകളിലുണ്ട്. എടു മക്കളെ കുഴിക്കുകൊടുത്ത ശേഷം ലഭിച്ച സന്താനത്തെ മാറോട് ചേര്ത്തുകേടുന്ന അമ്മയിൽ നാം കരച്ചിലിന്നുറം ഇവയെരാരു വിസ്തോടനമാണ് കാണുന്നത്.

“കുളിർ കേരിടായ്വാനക്കാച്ചു ദേഹം
 തനതുംസ്തട്ടടിൽ പിടിച്ചുപെട്ടി
 മൃതിയൊടുക്കുവുകയാണമാതാ-
 വിതിനെത്തരില്ല. തരില്ല തനൊ!”

പക്ഷേ കവി മൃതിയെക്കാൾ കുറനാണ്. കുറത്തെല്ലാം ഉപാസിച്ച കവി. അതു കൊണ്ട് അമ്മയ്ക്ക് ആ കുട്ടിയെയും കിട്ടിയില്ല. കുറത്തും മഹാനി യമം! പക്ഷേ ഇടപ്പെട്ടി പൊട്ടിത്തറിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷ് നേർക്കോ വിധി യുടെ നേർക്കോ എന്നുമല്ല. നീചപനായ മനുഷ്യൻ്റെ നേരയോണ്. ദൈവ കൂതം, മനുഷ്യകൂതം, സ്വയംകൂതം ഇങ്ങനെ മുന്നു ദുഃഖങ്ങളിൽ ഒരു കവി ഉണ്ടാനുന്നത് മനുഷ്യകൂത് ദുഃഖത്തിലാണെന്ന് പറയുന്നുണ്ട് ഒരു നിരുപകൾ. “മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോട് കാട്ടുന്ന ക്രുരതയിലാണ് അദ്ദേഹം മനസ്സുനുന്നത്. മറ്റുരണ്ടു വഴിക്കുള്ള ദുഃഖങ്ങളിൽ എനിന്നു മികവൊരും പ്രതിവിധിയില്ല. രണ്ടാമത്തെത്തുകൊണ്ട് വലയുന്നവർ പലപ്പോഴും വിശ്വാസികളാകുന്നു.” (എ.ആർ.സി, കവിതയും സത്യവും.)

ചുറ്റുപാടും ദുഃഖമാകുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിലും ഇരുന്നു കരയുന്ന കവിയല്ല ഇടപ്പെട്ടി. മലയാളത്തിൽ വിഷദാതക കവിതകൾ കൊടുപിരിക്കൊണ്ടകാലത്തും ഇടപ്പെട്ടി എഴുതിയത് പ്രസാദാതക കവിതകളായിരുന്നു. ‘വസന്തം’ എന്ന കവിത നോക്കുക—

“പാഞ്ചപോകുമാനുദാത്തിൻ മാത്രക്കളെയൊന്നും
പാഴിലാക്കിക്കളെയാലേ, പാതകമിതെന്നാം
ജീവിതമധ്യവിന്നുള്ള മാധ്യരീവിശ്വഷം
പോവതിനോരിട്ടുകണ്ണിൽ പോരുമേനിയേഷം!”

എന്ന് ആനന്ദത്തിന്റെ മാത്രകൾക്കുവേണ്ടി ഒരിട്ടുകണ്ണീൽ പോലും വിഴ്ത്താത്ത ജീവിതമാണ് കവി കൊതിക്കുന്നത്. ഇത് ജീവിതത്തിലെ ഏതു ദുർബ്ലവതയെയും ജയിക്കാനുള്ള കാവ്യബലത്തിന്റെ കാലമുന്നമാണാല്ലോ.

ഇടപ്പെട്ടി എന്നും നെന്നരന്തരുത്തിന്റെ കവിയാണ്. കേരളീയ ജീവിതിന്റെയും കുടംബബന്ധങ്ങളുടെയും ഗാമാകാരനായ ഈ കവി “മനുജൻ മൃതിയെ ജയിച്ചിട്ടുന്നു മകളില്ലെന്നില്ലോ?” (മകൻ വാഴി) എന്ന് എഴുതുമ്പോൾ ‘ആത്മാവൈ പുത്രനാഭസിംഹ ജീവിശശ്വസ്ത്രം’ എന്ന ജാതകക്രമമുന്നതുമുണ്ടുതന്നുന്നു. ഇതും പ്രസാദാതക തത്ത്വരാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിളംബരപ്പുത്തലാണാല്ലോ. ഉയർന്ന തത്ത്വങ്ങൾ പറയുന്ന കവി ഒരിക്കലും താണനിലങ്ങളിൽനിന്ന് തന്റെ വേരുകളെ അടഞ്ഞതിമാറ്റുന്നില്ല.

‘വിഷപ്പാന്പ്’ എന്ന കവിത - ഇടപ്പെട്ടിയുടെ തത്ത്വരാശാസ്ത്രത്തിന്റെ വേരുള്ള കവിതയാണ്. വിഷപ്പാന്പായി വരുന്നത് ദേഹം തന്നെ. അശ്രദ്ധ നിമിത്തമാണ് നാം ഭ്രാഹിക്കപ്പെടുന്നത്. അശ്രദ്ധയും ദേഹവും ഇല്ലാതാകുമ്പോഴോ വിഷപ്പാന്പം പച്ചപ്പുഴുവാകുന്നു. പാമ്പിന്റെ തീവിഷമോ ‘കൊച്ചുകിടാവിൻ ചെന്തളിൽ വായ്ത്തെന്തളിനേതൻ മാത്രം.’

കരുത്തിന്റെ കവി ഒരിക്കലും കരയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ ഏതു ദുഃഖത്തിലും ദുരന്തത്തിലും പ്രസാദത്തിന്റെ തിരിന്ത്രുന്നത്. “പ്രതീക്ഷകൾ മനസ്സിന്റെ മൊട്ടുകളാണ്. അവ ചിലപ്പോൾ വിരിയും, ചിലപ്പോൾ കരിയും!” എന്ന് അനുവദങ്ങൾ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇടപ്പെട്ടി കവിതയെത്തുപോൾ മുന്നോട്ടു നോക്കിയിരിക്കുന്നവനാണ്. കവി ഇന്നലെയുടെയും ഇന്നിന്റെയും പാട്ട് പാടുപോഴും അവ ‘നാളത്തെ പാട്’ തുയില്ലാണരത്തുകയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഗാനമാധ്യരും വിശിഷ്ടമായ അർത്ഥമം, സമുന്നതമായ ഉദ്ദേശ്യം ഇന്നുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ദൂരിതങ്ങളില്ലാത്ത, ഭോഷങ്ങളില്ലാത്ത ചരിത്രത്തിന്റെ ചാരുതമുള്ള മർത്ത്യയുഗം പുലരുന്നുവെന്ന് ഇടപ്പെട്ടിയുടെ ഓപ്പിമിറ്റിക് തത്ത്വരാശാസ്ത്രം.

(‘ഇടപ്പെട്ടികവിത’ എന്ന അപകാശിത ശനമത്തിൽനിന്ന്)

●

സംസ്കൃതം

നേത്രയുഗ്മം

മേല്‌പുത്രത്വർ നാരായണഭക്തിശി
വിവഃസി. ക്ഷൗഢശാസൻ നവചുതിശി

ദയാസമുദ്രത്തിൽ സ്വയമ്യതനമാ-
യുയർന്നുതാഴ്ന്നിട്ടും തരംഗലീലപോൽ
ഇളകിയാടിട്ടും പുരികകേളിൽ
പുളകദമാക്യുമശകിൽ മുഞ്ഞിയും,
അരിയകൾപോള്ളയണിയുമാ, രോമ-
നിരവിതരിട്ടും കരിനിശൽപ്പേരന്നും,
ഇളംചുകപ്പാർന്നുവിടർന്നൊരു പത്രം-
ദാളാകാരംപുണ്ടു വിളങ്ങിട്ടുന്നതും,
പ്രസാതർക്കാന്നദമിന്നക്കിട്ടും കൃഷ്ണ-
മൺകരുപ്പുള്ളിൽക്കലർന്നിട്ടുന്നതും,
കരുണയാജീവഗണങ്ങൾക്കുകൂളി-
രരുളിട്ടും നോട്ടമുയർന്നിട്ടുന്നതും,
ഹൃദയതാരിലേക്കിരഞ്ഞി, രോമാഖ്യ-
മുദയംചെയ്യുമാ, റുണർന്നുനില്പത്തും,
ഇതിബഹുവിധവിഭൂതിപുർണ്ണമായ
മതികവരും നിൻകടാകഷവികഷണം
പതിഞ്ഞിടേണമേ, പതിമറ്റില്ലാതെ,
ഗതിയറിയാതെ, നിലകൊള്ളുമെന്നിൽ.

തമിഴ്

മുത്തയ്യിപറയാത്തകമ

ചുത്തുക്കുമാർ

വിവഃ കെ.എസ്. വകീഡാചലം

മുത്തയ്യിയുടെ ഓർമ്മയിൽമാത്രം
ജീവിക്കുന്ന മുത്തയ്യൻ
ഞങ്ങൾ പിരക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ
മരിച്ചുപോയിരുന്നു.
ഹോട്ടോ എടുത്താൽ
ആയുസ്സ് കുറയുമെന്ന്
വിശദപിച്ചിരുന്നതിനാൽ
അദ്ദേഹത്തിന്റെ രൂപം
മുത്തയ്യിയുടെ കണ്ണുകൾക്കന്ന്
ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക്
വന്നതെയില്ല.
വേരു വഴിയൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ
മുത്തയ്യൻ രോഗബാധിതനായിരുന്നപ്പോൾ
എടുത്ത നെഞ്ചിഞ്ചേ ഏകസ്രൂപ ഹോട്ടോ
ചിതലരിച്ച് മൺഡിയനിലയിൽ
ചട്ടമിട്ട്
തലമുറുകൾതാണ്ടി
ചുമരിൽ തുഞ്ഞിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
‘ഇതാണ് മുത്തയ്യൻ’ എന്ന്
നെഞ്ചല്ലിനെ കാണിച്ചാൽ
കുടൈപരിക്കുന്ന കൂട്ടികളുടെ
പരിഹാസം
ദേഷ്യം പിടിപ്പിക്കും
എക്കില്ലും
ഇല്ലാത്ത മുവത്തെ
എല്ലുകളിൽ കാണാൻ
എല്ലാവരും ശീലിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

•

സേപ്പാളികവിത

ശാപം

വെലിയാൽ ലാച്ചിച്ചാനേ
വിവഃ പി.കെ.ചന്ദ്രൻ

ശപിക്കരൈനന്നതാ-
നഹല്യപോലൊരു
ശിലയായങ്ങനെ
ശയിച്ചുകൊള്ളണ്ട്.

ശപിക്കരൈനന്നതാ-
നന്നാഞ്ഞതാരഗിയാ-
തേബാളിച്ചുപാർക്കുടു
ചാരത്തിനുജ്ഞിലായ്.

ശപിക്കരൈനന്നതാ-
നൊരു ഗുഹയ്ക്കുള്ളി-
ലിരുണ്ടരാവായി
ശമിച്ചു വാഴുടെ.

ശപിക്കരൈനന്നതാ-
നൊരുംഗഹീനനായ്
കിടന്നിട, ഭേദതോ
നടവഴികളിൽ.

ശിലപോലഗിപോ-
ലൊരുംഗഹീനൻപോ
ലധിവസിക്കുന്നു
ജനമീഡുമിയിൽ.

ഇവയിൽനിന്നെല്ലാ-
മക്കന്നാറിക്കല്ലു
മെനിക്കു ജീവിക്കാൻ
കഴിയുകില്ലപ്പോ.

ബോധ്യം

വീണകുംഖരിക

രൂപാലിസ്റ്റർത്തിയാൻ

വിവ: രാവണപ്രദേ

വരികവരികനീയിനിയുംമഹാത്മാവേ
 അഹിംസാമന്ത്രത്തിന്റെ തന്ത്രികൾനീട്ടിപ്പാടി
 പാപത്തെവരുക്കുവാൻ സത്യത്തിൻ്റെനംപാടാൻ
 ഹിന്ദുസായചുരുക്കുവാൻവികവീണകുംഖം ഭവാൻ
 ഇപ്രതികാരഭാഗം വേരോടെ പിചുതിടാൻ
 ഇപ്രമാജങ്ങൾ വീണകുംഖവനീടാതിരിക്കുവാൻ
 ഭാരതമാതാവിന്റെ ത്രിവർണ്ണക്കാടിയുടെ
 ചാരുത-പവിത്രതയെന്നും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ
 രക്തസാക്ഷികളുടെ ആത്മാവിന്നവിരാമം
 ശക്തിയേക്കുവാൻ വീണകുംഖരികമഹാത്മാവേ
 ഭാരതാംബതൻ ഗർഭപാതത്തിൽത്തന്നെ വീണകുംഖം
 ജനിക്ക, അഹിംസതമന്ത്രവൃഥായിഭവാൻ
 രചിച്ചാലും നീയൊരുപൂതതനാംഭാരതത്തെ
 അവിടുന്നല്ലാതാരുമില്ലതിന്നർഹനായി.

■ ■ ■

ഇംഗ്ലീഷ്

ആയിരം കവാടങ്ങൾ ഉള്ളവീട്

ചീന അലക്സാണ്ടർ

വിഭാഗാദ്ദേവി. പി.സി

കവാടങ്ങൾ ആയിരമുണ്ട് ഈ വീടിന്

മുന്നടി ഉയരമുള്ള ചെമ്പിൻ

ജനൽപടിയുണ്ട് -

സുരൂൻ എറിഞ്ഞടങ്ങുന്ന

സന്ധ്യാനേരത്

കേരളത്തിരഞ്ഞ

മുള്ളകുടുകളിൽ

മിനിമായുന്ന ഉരഗങ്ങളെയും

പിനെ തവജ്ജകജ്ഞയും നീരെല്ലിക്കജ്ഞയും

അക്കുവാൻ - മുന്നടിളയരമുള്ള ചെമ്പിൻ ജനൽപടിയുണ്ട്

ചുവപ്പുനിമാർന്ന ഓടുകൾപാകിയ മേൽക്കൂരയ്ക്ക്

ചെരുവിലായ്

വെള്ളിമിനാൽ ഒളിപോലെ ലോഹപാളികൾ

ഭുവിന്തിത്തിയിൽ നിന്നുയർന്ന്

ദിശയിറയാതെ നീങ്ങുന്ന കപ്പലിൻ അണിയംപോലെ

പ്രകാശമേറ്റപ്പോൾ

മുത്തപ്പറ്റിരൻ

ഉഴിഞ്ഞ കൈകളിലെ

പട്ടവിശറിയുടെ കാറ്റ്

എൻ്റെ സ്വപ്നത്തിൽ

തിരകളായ് ഓളമിട്ടു.

ശൈശവത്തിലെ (ശേഷിക്കുന്ന) കടവും കണക്കുമായ്

സഹസ്രകവാടങ്ങൾക്കുമുന്നിലും

കാൽമുട്ടിൽ നമിച്ചു അവർ.

തീരത്താലും തീരത്തതാണവരുടെ കടപ്പാടുകൾ.

നവവയ്ക്കിൻ ഉള്ളിലുർന്നൊരീണം

കൊക്കിണി

കാത്തിരിപ്പ്

അരുംഞ്ചാധൻ ഭാഗ്യ
വിവ: ഡോ. രഞ്ജിത്.എം.

ചെമ്മല്ല് പുതച്ചവഴിത്താരകളും
തലയാട്ടിനിൽക്കും വയലേലകളും
സപ്പമാദ്യാകുമരുവികളും നിറങ്ങ
ശാന്തസൃഷ്ടിമാം ഗ്രാമം...
അവിടെ,
തെങ്ങിനീതാടികൾക്കിടയിൽ
പടിപ്പുരയും, നടുമുറവും തുളസിത്തരയും
പാനിൽകാവും, മണിക്കിണിറുമുള്ളാരുവീക
അംബരതുകിടക്കുമാ പടിപ്പുരവാതിൽ തുറക്കുവാൻ
നടുമുറത്തുനിൽക്കുമാ തുളസിത്തരയിൽ
ദീപം തെളിയിക്കാൻ
മണിക്കിണിരലവെള്ളുമെടുക്കുവാൻ
കാവിലെ കായ്കൾ പെറുക്കുവാൻ
ആരുമിപ്പോൾ വരാറില്ല.
അംബരതുകിടക്കുമീ പടിപ്പുരവാതിലിന്പിറകിൽ
തുളസിത്തരയ്ക്കടുത്തായിവർ കാത്തിരുന്നു.
എന്നോ വനന്തിയേക്കാവുംനോഹ
പമിക്കുന്നേ പദ്ധനിസ്വന്തനിനായ്.

■ ■

ഈളിൽ വിണുടണ്ടസംഗീതമായ ശ്രവിപ്പു ഞാൻ.
വൃമധ്യാൺ ശിവരിതമീ ജനം.
കണ്ണുഞാൻ എൻ ആയുന്നിലേവേറയും
പ്രവേശം നിശ്ചയിച്ച
ദൈവങ്ങളോടവർ
കേണപേക്ഷിക്കുന്നത്.

■

കാർമ്മിതി കവിത

എകാക്കിനി

വിവ: കെ. വരദേശ്വരൻ

യുഗമമാനുകടന്നുപോയ്
മിണഡിയില്ലവളിതുവര
'പുഴുവരിക്കുന്നു വാക്കുകൾ'
മൊഴിഞ്ഞുചോദിച്ചുനേരും.

കെണ്ണി, താൻ കേണപേകഷിച്ചു
മിണഡുകരയനോടിത്തിരി.
വലിഞ്ഞുമുറ്റുകിച്ചുണ്ടുകൾ,
കുടുകുടെരയാഴുകുമക്കണ്ണിൽ
പറയാതെപരഞ്ഞതീവിധി:
“അർഥരാത്രിതന്നാഘങ്ങളിൽ
കത്തിനിന്നവിളക്കുംകെടുപോയ്
എവിടെയോപായുറങ്ങുന്നുറക്കം
നിസ്സഹായമായ് പാവമീ
രാത്രിയും വിറച്ചുനില്പു.
വാക്കുകളിൽ മരണം പരത്തുന്നു
കട്ടിയേറുന്ന മഹനങ്ങൾ.
അഗാധമാം നിശ്ചൽ
ശ്രമശാനത്തിലെവിടെയും!

ഒരുവേളയിനിയും താൻ
കാത്തിരിക്കേണം യുഗങ്ങളോളം
പാകിയയെൻവാതിൽപ്പൂജികൾ
മുട്ടാതിരിക്കില്ലാരെകില്ലും”

മഹമായവൾ
അപാരമാം ക്ഷമയുള്ളവൾ
എകാക്കിനിയാണവൾ
അതും അറിഞ്ഞവൻ താൻ.

രേമമിലി

ബുദ്ധസന്ധാസിമംം

പക്ഷ യശ്വർ

വിവ: പി.എൻ.ചന്ദ്രൻ

പ്രാണരക്ഷാർത്ഥമാരുത്തി
 അന്തുപ്രതീകഷകളോടെ
 കൈക്കുണ്ടുമായോടിയെത്തി ഒരു
 ബുദ്ധസന്ധാസിമംത്തിൽ
 വാതിലിൽപ്പലവട്ടം മുട്ടി
 പതിതയാൾപലനാളുനിന്നു
 ഇതുവിധമെത്രയോ ദിക്കി-
 ലച്ചകിതയാളർത്ഥമിച്ചുനിന്നു
 ശ്രമണിമാർവനനിടസംഖ്യം
 ചോദ്യശരണങ്ങൾ വർഷിച്ചു
 ജനിമുത്തിക്കുള്ളിൽപ്പിടയും
 ജീവിതപ്പോർന്നിനാച്ചാലിൻ
 ചുഴിയിലനന്തപരിക്ഷ-
 യക്കടിപ്പെടുവശ്വിനും വീണും
 വില്ക്കപ്പെടുന്നോരു സ്ത്രീയ
 കൈമാറികൈമാറി മർത്തുന്
 ഭൂയർഷർമ്മാവും പ്രതുല്യം
 ചക്രവർപ്പുരോഹിതൻിതാനും
 കൈകളാലമ്മാനമാടി
 അവഭൂമിണ്ഡാപ്രാണിപോലെ
 ഒരുദാസിപ്പെട്ടിനന്താഗഹണങ്ങൾ
 സപ്പനങ്ങളുതിനവർക്കുപാരിൽ
 മാനവന്സ്ത്രീയവഭക്കിലുംപാച്ച
 പ്ലാറ്റുകംപോലവർന്നിന്ത്യയായി.
 ബുദ്ധശ്രമണിമംത്തി-
 ലോടിക്കിതച്ചുത്തിയിട്ടും
 എന്നേതമടിക്കുന്നഡേം
 സന്താപിനിക്കങ്ങുന്നത്കാൻ.

കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിൽ

സുരേശ് കുസുമഭാവാർ

വിവഃ ശ്രീയരൺ ചെറുവള്ളൂർ

കുറയാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു
 അവന്റെ രോദനം കേട്ടോണ്ടുതന്നെ
 ഓരോ ചുമരിനേയും കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന
 കളക്കവും.
 അവന്റെ ആദ്യവിളിയിൽതന്നെ
 വന്നടക്കത്തിരിക്കുന്നു
 അനുദ്യകിരണവും.

നിലപുണ്ട്
 വിടർന്നുപുണ്ണിരിച്ചോണ്ട്
 എന്നാട്ടും സ്വരൂക്കാനികൾ
 ഓരോവശവും ചേർന്നുചേർന്ന്
 വീട് കാത്തൊണ്ട്.

കാണുന്നുണ്ട്
 വൃഥനയനഞ്ജിൽ
 ആനന്ദത്തുള്ളികൾ
 നീന്തിക്കാണേയിരിക്കുന്ന
 മാനസസ്രഹാവിരം.
 പുണ്ണിരിക്കുന്നുണ്ട് ചുമരുകൾ
 ചാടക്കുതിക്കുന്നുണ്ട് മേൽക്കൂരകൾ
 അക്കണങ്ങൾ...

ഒക്കെന്നിയിരിക്കുന്നു
 കാലവരവിലെ ഓരോവിട്ടും
 മാറ്റിമറ്റിപ്പിരിക്കുന്നത്
 അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്
 കരച്ചിൽതന്നെ.

അവന്റെ മുത്തപ്പായശബ്ദത്തിലെ
 നിറഞ്ഞജീവനും
 ഓരോ ശബ്ദവും മുളപ്പിച്ച അക്കണവള്ളികളും
 അവന്റെ ഓരോ കരച്ചിലിന്റെയും
 അവകാശികൾതന്നെ.

അരിയ

പാലം

ചാനവരത്തേങ്ങൻ ചഹാപാത്ര

വിവഃ കെ.ജി. രഘുനാഥ്

ഇവഴിത്താരകൾ പിന്നിട്ടുവന്നുണ്ടാന-

പുറം അപ്പുറം അപ്പുറം പോകുവാൻ.

പോകാതിൽക്കുവാനാകില്ലയോമനേ,

നീകുടിയുണ്ടാകുമെങ്കിൽ, ഞാൻ ധന്യനായ്.

ആയിരം സുപ്പന്നങ്ങൾ മാടിവിളിക്കവേ

കേൾക്കുവത്യുണ്ടാനേന്തോ മന്ത്രധനി

അന്യമാണവിട്ടെന്നിക്കെന്നറികനീ

ധന്യമാണകില്ലോ, എത്തുവതവിടേക്ക്.

കാണുവത്യുണ്ടാനവിടെന്നിന്നുയരുന്ന

മദ്ദത്താ,പുകയോ, അവ്യക്തമെങ്കില്ലോ.

അവിടേക്കുപോകുവാനല്ലയോ...?

ഇവിടേക്കുവന്നതെന്നാർക്കുകയോമലേ.

ഇമ്മജയാന്തരമായുള്ളസുപ്പന്നു-

വെന്നിലുണ്ടാൽത്തുന്ന വിഭേദജാലകൾ.

അറിയാതെതാരാനുമെന്നിലിന്നുണ്ടാരുന്നു.

അവിടേയ്ക്കുപോകുവാനുള്ളസമയമായ്.

വഴിയന്നിക്കരിയില്ല, സുപ്പന്നുവെങ്കില്ലോ

എക്കവിയുമവിടേയ്ക്കുവഴികാട്ടുവാനില്ല,

എരാജപാതയുണ്ടവിടേയ്ക്കുപോകുവാൻ,

പുർണ്ണചെതന്യത്താലറിയുന്നതതുമാത്രം.

അവിടയുമീസുരുന്നായാതിരിക്കുമോ

ആരമചെതന്യത്തിൽ തിരിജ്ഞലിപ്പിച്ചുകൊ-

ണ്ടവിടയുമീസുരുന്നാർന്നെന്നുനേർക്കുമോ...?

ഈനത്തെ സുരുന്നും ചാലുന്നും പുലരിയും

നാളുയുണ്ടാകുമോ...നാളേയ്ക്കുനാളുയുണ്ടാകുമോ...? ➔

സിനി

മനസ്സ്

ദ്രോംപകാൾ

വിവഃഖാലക്ഷ്യം എ.എസ്

കാറ്റിനോടുരിയാടുവാനാശിച്ചിരുന്നേൻ
 കാറ്റിനവിടതിള്ളവേൽക്കാൻ നേരം
 നിസ്താരയമോർക്കൈനനേനാടൊത്തുള്ളംനേരം
 സ്ഥരണായിലെത്തിയതില്ലിതുതെല്ലും.
 കാറ്റിനെ വിളിച്ചിട്ടുമതുമാനിച്ചില്ലനിന്തുമില്ല.
 എൻ വിളിക്കേശക്കാതൊരാശി പോവതിതാദ്യം
 എന്നുള്ളില്ലണർന്നു ഗർവ്വിഞ്ഞേക്കാപം
 ചിത്തിച്ചേറിനിക്കാറ്റിനെ ശഭനിക്കില്ലാരികല്ലും
 എത്രനിസ്താരമെങ്കിലും കാറ്റുനിക്കേരെയിഷ്ടം
 താങ്കൾതന്നെ പായു, പ്രിയമുള്ളവയും, പ്രിയമുള്ളവരും കുറവല്ലോ?
 അശിച്ചാലും ഏവിടെന്തിരിയാനാണിനി?
 അതോർത്തു വിഷാദത്തിലിരിക്കേ,
 സത്യമിതാണൊരു-
 ഭാഗ്യഹീനനുമിങ്ങനെയാശിക്കില്ലല്ലോ!

ഇക്കരെനിനെനിക്കെരെയ്ക്കെത്തുവാൻ
 നിർവ്വികാരത്തിന്റെ പാലമാണുള്ളത്
 അവസാനമില്ലാത്ത യാത്രയ്ക്കുപോകുവാൻ
 ഒരുപാതമായതും, അക്കണ്ണില്ലുടെ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടാൻ
 ഇവിടെനിനിനിനിക്കെവിടേയ്ക്കുപോകണം
 ഇക്കരെനിനെനിക്കെരെപോകണം.
 നേരമായ പോകുവാൻ, പോകാതിരിക്കുവാനാവില്ല
 നീക്കുടെയുണ്ടാകുമെങ്കിലോ ധന്യനായ....

പഞ്ചാബി

മനസ്സിൽ കവിത കിളിർക്കെട്ട്!

സുതിനൻ നിംഫ് നൃർ

വിവ: ഡോ.എം.കെ. പ്രീത

തശച്ചുവളരെ കരളിൽക്കവിതകൾ
 വനത്തിൽ മാമരങ്ങൾ വളർന്നുനില്ക്കുംവിധം.
 തെന്നലിനോടും മഴയോടുമീവെയിലിനോടും
 മനിലേക്കിടിച്ചെത്തുമിക്കൊടുക്കാറിനോടും
 ആ മരം സംസാരിച്ചുകൊള്ളെട്ടേണ്ടുംപോലെ
 ആ മരപ്പാത്തിൽ പതനംങ്ങൾ ചെന്നിരിക്കെട്ട്
 പക്ഷികൾ കലപിലകുടെ വേണ്ടുന്നതെ
 അവർക്കുതോന്നുംവിധം കുടുകൾ ചമയ്ക്കെട്ട്
 മനസ്സിൽമുള്ളപൊട്ടി പുവുപോൽവിടർന്നീടാണ്
 കവിതകനുവാദം നൽകുക സത്യന്തയായ്
 സുഗന്ധംപരത്തെട്ട് മാനത്തുകല്ലുംനട്ട്
 തടസ്സമന്മേഖനിച്ചീടെങ്ങീവവായു
 ആരെയും കുംസാതെയീനിബിഡവനങ്ങളിൽ
 മുഗജാലത്തവിളിച്ചുണ്ടെനവള്ളെട്ട്
 സുരൂഖിംബവത്തപ്പോലെ നീയനുവദിക്കുക
 നിന്നുള്ളിൽ കവിതകൾ ആവോളംവളരുവാൻ
 സമുദ്രത്തിന്റും തടാകത്തിന്റുംമീതയായി
 പടർന്നിട്ടേയഗ്രിയുള്ളിലേയ്ക്കെട്ടെട്ട്
 തടസ്സംകുടാതങ്ങുനീങ്ങെട്ട് കിരണങ്ങൾ
 ബൈഹാണികടാഹവുമായിസില്പിക്കെട്ട്!
 പുനിലാവൊളിപിനെന്തുംരാത്രിയെപ്പോലെമനം
 മനമാത്മാവിനോളം മുങ്ങെട്ടയമായോഗ്യം
 ചക്രവാളത്തിനോളംപടർന്നുജാലിക്കെട്ട്
 നീരവമായ നന്നായ്ക്കന്ത രജനിയിൽ
 തുവെള്ളരശമിയുടെസുന്ദരമായ സത്ത്
 മനസ്സിനിരുളിൽപ്പോയ് ആസവിക്കെട്ട് ശീര്ഷം
 നിന്നുള്ളിൽക്കവിതകൾ കിളിർക്കാൻ തുടങ്ങെട്ട്
 മാമരംപോലെ സുനന്നപോലെ സുരൂനപ്പോലെ
 പുനിലാവുഭിച്ചിട്ടുംരാത്രിതന്ത്രിപോലെ!

തെലുഗു

പൊരുശ

വിവ: കെ.വി.എൻ.കൗരാരായണൻ

വ്യർത്ഥമാംവിധം കഷ്ടപ്പെടുന്നതും
മുന്തിരച്ചുംകത്തിൽമുങ്ങുന്നതും
അല്ല ജീവിതമെന്നറിഞ്ഞെന്തോടുവാൻ
ഇനിയുമെത്രനാളുത്രനാളുത്രനാൾ...?
കടമസർവ്വത്വം ചെയ്തുതീർത്തിട്ടീ-
മറുകരയ്ക്കെത്തുന്നതേ ജീവിതപ്പാരുശ്.
മാർഗ്ഗതടസ്സങ്ങൾ - കല്ലുകൾ, മുള്ളുകൾ
എല്ലാം പെറുക്കിക്കളുയണം സന്തം
മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മുന്നോറണം നമ്മൾ.
വഴിയിൽനിന്നെങ്ങാൻ ലഭിച്ചുവോ മുത്തുകൾ
സന്തമെന്നുകിൽപ്പുറയാൻ കഴിയുമോ?
അമൃതിരു ചിഹ്നം സത്യംപരംപൊരുശ്
നല്കും നമുക്കിനി സന്മാർഗ്ഗം, പാമേയവും.
അറ്റമില്ലാത്തിട്ടെന്തെങ്ങാം നയിക്കുണ്ടാ-
രാദ്യത്തെച്ചുവടാനു നമ്മുടെ ജീവിതം.
പേടിയും, ദുഃഖവും സംഭവിപ്പിക്കുന്ന
ചിന്തയും; മുള്ളാൾ നിരഞ്ഞാരിജജീവിത-
പ്ലാത സന്യം തുറന്നീടണം മാനവ-
മുല്യമരിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുമെങ്കിൽ;
ഓരോ ചുവടിലും പുപ്പരവതാനികൾ
വാക്കും മനസ്സും ശുഭമെന്നാകിലോ
സന്തമായ്ത്തിരുമീ ജീവിതം പുഷ്കലം!

• • •

ഉർദ്ദു

ഉർദ്ദു - ഒരു മനോഹരി
അലിസൽഡാർ ജങ്ങ്‌ഫർ
വിവ: അഹമ്മദ്‌കുട്ടി കളത്തിൽ

പ്രിയക്കരിംഗാൾ ഉർദ്ദു
 നമ്മുടെ ശാമതൻ ജീവനാണുർദ്ദു
 സൃഷ്ടം സുമനോഹരം, യൗമ്പുനസംഗീതമാണുർദ്ദു.
 ചൈതവത്തിൽ മാതാവ് താരാട്ടപാടിയതീ-
 ഭാഷയിൽ
 യാവനത്തിൽ അനുരാഗക്മകൾ പറഞ്ഞതു-
 മീ ഭാഷയിൽ
 ശോഡിക്കും വൈരത്തിൻ വിജനാനമുത്തുകൾ
 ഹൃദയത്തിൽനിരച്ചതുമീ ഭാഷയിൽ-
 വിസ്തവത്തിൻ മുദ്രാഗീതങ്ങൾ ജനമന്ത്രിൻ
 ചുണ്ടുകൾ ഉതിർത്തതുമീ ഭാഷയിൽ
 ആംഗലേയർത്തൻ അഹനത്തുകുത്തരം
 നല്കിയതുമീ ഭാഷയിൽ
 യാവനസാഹസ്രത്തിൻ സംഗീത-
 സാരംഗിമീട്ടിയതുമീ ഭാഷയിൽ
 മാതൃരാജ്യത്തിൻ്റെ മന്ത്രിൽ മലർവാടി
 ചമർക്കേണ്ടവർ നമൾ
 നമ്മുടെ പുക്കൊബുകളിലെന്നേ നാം
 കിളിക്കുടുകൾ പണിതില്ല?
 സ്വഭാഷതൻ ഇംഗ്ലീഷ്യിൽ നമുക്ക്
 നമ്മുടെ പാട്ടുകൾ പാടാം.
 ശംഖായമുനാപുളിനങ്ങളിൽ വസന്തയാമങ്ങൾ വിരിയിച്ചും
 ഹിമാലയത്തിൻ നന്ദുകയിൽനിന്ന് സലിലസംഗീ-
 തമുന്നർത്തി പ്രവഹിച്ചും
 നിന്മച്ചുവപ്പുമായി ദേശത്തിൻ ഞരവുകളിൽ
 വസിപ്പുനാം.
 സുമനോഹരി ഭാഷ ഉർദ്ദു
 വിജനാനഗാമതൻ ജീവൻ ഉർദ്ദു
 സൃഷ്ടം; സുമനോഹരം യാവനസംഗീതമാണുർദ്ദു.

വായനമുൻ

എല്ലോപ്പുള്ള വിചാരങ്ങൾ

രാധാകൃഷ്ണൻ കാക്കദ്ദേശ്

വിചാരസമന്വയം, ഡോ.ടി.ആർ.രാഹ്മാൻ, എച്ച് & സി.ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ,
വില. 70.00

ഡോ. ടി.ആർ.രാഹ്മാൻ ‘വിചാരസമന്വയം’ സുചിത്രിതവും, ശ്രദ്ധയവുമായ ലേവനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. ലേവനങ്ങളെ മുന്നു ഭാഗങ്ങളിലാണ് വിനുസിച്ചിട്ടുള്ളത്. മതം, രാഷ്ട്രം, സമൂഹം എന്ന ആദ്യ ഭാഗത്തിൽ എഴു ഉപന്യാസങ്ങളാണ്. ആവിഷ്കാരസ്വാത്രത്വം മുതൽ ഇന്നയിടെയുണ്ടായ ബോബെ സ്പോടനംവരെയുള്ള തീവ്രപ്രശ്നങ്ങൾ ലേവകൾ ഉവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. ഈ വകുപ്പിൽ എറ്റവും ശ്രദ്ധയ മായ ലേവനങ്ങളാണ് ‘ജാതിയും ജാതിവിരുദ്ധസമരത്തിന്റെ ആനുകാലിക പ്രസക്തിയും, ശ്രീനാരായണഗുരുവും, കേരളനവോത്മാനവും’. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽവന്നുചേരുന്നിട്ടുള്ള ശിമിലീകരണത്തിൽനിന്ന് മുക്തമായാലേ ജാതിമുതലാളിത്തത്തിന്റെ വേരുക്കുവൊൻ നമുക്ക് കഴിയു എന്നദേഹം ഉപദർശകമുഖ്യമാണ് അടുത്തകാലത്ത് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അഭിജാതരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നീർമ്മാണങ്ങളിൽ പിടയുന്ന ജാതി സമൂഹത്തെ നാം ഓർത്തുപോക്കും.

രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത് സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും മാണം. സാഹിത്യകാരനായ ഗുരുനിത്യചേതനയ്ക്കും ഉള്ള ലേവനം എറെക്കുറെ സമഗ്രമാണ്. വൈജ്ഞാനികതലവത്തിലും, അനുഭവതലവത്തിലും ഇത്രയധികം ‘രേണ്ട്’ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടതെ നാം പറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാതികതയും, ആത്മീയതയും ഒരുപോലെ ജീവിതചാക്രങ്ങളാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്ത്വചിന്ത, ഒരുപ്രവാഹം പോലെ നമ്മുള്ള തശ്ശുകിയൊഴിവുകുന്നു.

ജി.കുമാർപ്പിള്ളിയുടേയും, അയുപ്പസ്റ്റിക്കരുടേയും കവിതകളിലേക്ക് സാമാന്യം സമഗ്രമെന്നുപറയാവുന്ന ഒരെത്തിനോട്ടമാണ് തുടർന്നു വരുന്ന ലേവനങ്ങളിൽ ഉള്ളത്. ഇന്ത്യയുടെ വർത്തമാനകാലാവസ്ഥയിൽ ദുഃഖിതനായ ശ്രീ.ജി.കുമാർപ്പിള്ളി, കാലാക്രമത്തിൽ കരയറ്റ ഒരു മാനവി

കത ഇവിടെ കതിരിട്ടുമെന്ന് സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അയുസ്പ്പണി കരാകട്ട കവിതയുടെ വർത്തമാനമായിത്തീരുകയാണുണ്ടായത്. പക രക്കാരനില്ലോത്ത വിമർശകൻ എന്ന ലേവന്തതിൽ, സാഹിത്യവാഹനലു കാരനായ ശ്രീ.എം.കൃഷ്ണൻനായരെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നിരുപണത്തിൽ പുലർത്തിയിരുന്ന അനന്തത, നിഷ്പക്ഷത തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ, പ്രശംസനീയമാംവിധം ലേവകൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സർവ്വശ്രീ പവനൻ, പൊൻകുന്നംവർക്കി, സി.വി.ഗ്രീരാമൻ എന്നിവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തെയും, സാഹിത്യപരിശീലനങ്ങളെയും, ദിംഗ്മാത്രം ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു, തുടർന്നുവരുന്ന ലേവന്തങ്ങൾ.

പ്രകൃതിശാസ്ത്രം എന്ന മുന്നാംവിഭാഗത്തിൽ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്ന മാണ് കാര്യമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. കൂടുതലിൽ ചെസബർ യുഗത്തിന്റെ ചിലവെവകുത്തങ്ങളും സുചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

പൊതുവെ സുതാര്യവും, ശ്രദ്ധയവുമാണ് ലേവകൻ്റെ ഭാഷാ ശൈലി. സാമാന്യം നിലവാരപ്പെട്ട ചർച്ചയാണ് ഈ സമന്വയത്തിലുള്ളത്. ‘വിചാരരമണീയം’ എന്ന സാമാന്യമായി പറയാം.

തിരക്കമെയയക്കുറിച്ച്

കുരുക്കേഴ്തു, ഉറുബ്, പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഴ്ക്കുന്ന്, കോഴിക്കോട്, വില.60.00

‘കുരുക്കേഴ്തു’ എന്ന പേര്, ഒരു ഭാരതീയന്റെ മനസ്സിൽ പ്രക്ഷുഖ്യമായ വികാരത്തരംഗങ്ങൾ ഉളവാക്കാൻ മതിയായ ഓനാണ്. ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളുടെ ഒരേറുമുട്ടൽ അത് മനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കും. ശ്രീ. ഉറുബിന്റെ ‘കുരുക്കേഴ്തു’ എന്ന തിരക്കമെ, അതുരം വികാരശതങ്ങൾ ഉളവാക്കാൻ പോന്ന ഓനാണ്.

ഓല്ലുകുത്തുകാരി മാധവിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ നേർ ദൃശ്യങ്ങളാണ് ഈ തിരക്കമെയയ ശ്രദ്ധയമാക്കുന്നത്. മുപ്പിൽ നായരുടെ വീട്ടിൽ ജോലിചെയ്തിരുന്ന അവൾ പിഴച്ചുപെട്ട രാമു ആണ് ഇതിലെ, പ്രധാനക ഘാഷത്തു. പറിക്കാൻ പണമില്ലാതെ എല്ലാവരാലും ആക്ഷിപ്പത്തായി, പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തകർത്തെന്നത് അവസാനം ദോക്കൽ ബിരുദങ്ങേടിവരുന്ന രാമു തികച്ചും ഒരു ആദർശകമാപാത്മാണ്. ജമി,മുതലാളിബന്ധത്തിന്റെ ജീർണ്ണയും നവോത്തമാനത്തിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയരുന്ന ദതിദ്വൈന തതിന്റെ ഓജലുവും ഈ കമ വിശദമാക്കുന്നു. ആദ്യാവസാനം ഒറ്റ ഇരിപ്പിൽ വായ്ച്ചുപോകാവുന്ന ഈ കമ, സമൂഹത്തിന്റെ അകത്തളങ്ങളിൽ നടമാടുന്ന വിചിത്രസുന്ദരങ്ങളായ പലമുഹൂർത്തങ്ങളെയും കണ്ണുനിൽക്കാണ്ടുവരുന്നു.

ഉറുബിഞ്ചീ കമകളിലും നോവലുകളിലും പൊതുവേക്ഷണങ്ങളുള്ള ചില ടെപ്പ് കമപാതങ്ങൾ ഈ തിരക്കമയില്ലമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഭാഷയും, ഉക്തിവൈച്ചിത്രവും ഈ തിരക്കമയെ സൃഷ്ടമാക്കുന്നു.

കവിതയുടെ ഫർശി

വിദ്യാരംഭ,(കവിത) ഭാമോദരൻ പുക്കാട്, വില 40.00

കവിത ചിലർക്ക് നിരന്തരമായ പ്രവാഹമാണെങ്കിൽ, മറുചിലർക്ക് വല്ലപ്പോഴും ഉന്നിത്തമാകുന്ന ഉറവയാണ്. അവർ കുറഞ്ഞ എഴുതു.

ശ്രീ ഭാമോദരൻ പുക്കാട് രചിച്ച ഇരുപത്തശ്ശേ കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘വിദ്യാരംഭ’. വിഷയവെവിധ്യംകൊണ്ടും, വർത്തത്താനകാലജീവിത വ്യാഗ്രതകാണ്ടും, സമൂഹസാങ്കേഷമായ നിരീക്ഷണംകാണ്ടും ശ്രദ്ധയമാണ് കവിതകൾ. ആധുനികതയുടെ മുഖ്യപരമ്പരയുള്ളാത്ത, സമത്വത്തിലുടെയാണ് ഈ കവി കടന്നപോകുന്നത്. ആത്മീയവും ഭാതികവ്യമായ രണ്ടു തലങ്ങളേയും, തന്റെ കവിതയുടെ ആത്മാവായി കവികാണുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ നിശ്ചന്നാന്തികൾ മാറിമാറി വരാമെന്നും, അതാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ രഹിസ്ത്യമെന്നും കവി കരുതുന്നു. ഭാമോദരൻ പുക്കാടിന്റെ ആദ്യകവിതാസമാഹാരം, കവിതയുടെ ഫർശി വ്യക്തമായി കുറിക്കുന്നു.

വിവിധ പ്രകൃതിചികിത്സാ രീതികൾ

വിവിധ പ്രകൃതിചികിത്സാ വിധികൾ, എ.ഒ.കെ. ശ്രീയരൻ, വില 70.00

‘വിവിധപ്രകൃതിചികിത്സാ വിധികൾ’ ഓഫെസ്യമില്ലാതെ രോഗത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്നുള്ള വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധമാണ്. ഈതിൽ വിവരിക്കുന്ന പല ചികിത്സാരീതികളും നമ്മുടെ അസ്ഥാപ്പിക്കുന്നു. അടച്ചികിത്സമുതൽ സൂചിവേധ ചികിത്സവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന പദ്ധതികൾ, എഞ്ചനീ, ശരീരമനസ്സുകളെ അരോഗ്യപ്പെടുത്തുന്ന എന്നു ലേവകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഓരോന്നും എടുത്ത് വിസ്തരിക്കുക അന്നാവശ്യമാണ്. ഓരോ ചികിത്സാരീതിയേയും യഥാവിധി വിസ്തരിക്കുന്ന ശ്രമകർത്താവ് കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം അറിവുകൾ സംക്ഷേപിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

സുതാര്യമായ കവിത

സപ്പനങ്ങൾ യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ, കവടിയാർ രാഹവൻപിള്ള, സാഹിത്യകേകരളി പ്രസിദ്ധീകരണം, തിരുവനന്തപുരം, വില 75.00

കവിതയുടെ ചരിത്രശികളിലുടെ നടന്ന ക്ഷേണിച്ച രാഹർക്ക്, ഭാഗം ജലം ലഭിച്ചാലുള്ള സുവമാണ്, ‘സപ്പനങ്ങൾ യാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ’ എന്ന

കവിതാസമാഹാരം പ്രദാനം ചെയ്തത്. ഈ സമാഹാരത്തിൽ 37 കവിത കളാണുള്ളത്. ചുറ്റപാടുകളുമായി ഇണങ്ങുകയും, പിണങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാമ്പാവിന്റെ സുതാര്യവും, സുന്ദരവുമായ താളപ്പെടലുകളാണ് ഈ കവിതകൾ. പലസ്ഥലങ്ങളിലും ചങ്ങമ്പുഴയശൈലി സാധിക്കുമ്പോഴും, ഒരു അനുകർത്താവാക്കുവാൻ കർത്താവായ ശ്രീ കവടിയാർ രാഹു വൻപിള്ള ഒരുങ്ങുന്നില്ല. യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ സുവർണ്ണാനുലിൽ കൊരുക്കുന്ന ഈ കവിതകൾ അനുവാചകഫൂത്യത്തിൽ സ്വപ്നം വിടർത്തുന്നു. കവിതയുടെ സുന്ദരവും ലളിതവുമായ വഴിയിൽ നടക്കുന്ന കവന പമ്പികൾ ചുരുങ്ങിവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഇത്തരം സാന്ദ്രഭായികരചനകൾ ശ്രദ്ധയാളാണ്. ആത്മനിഷ്ഠം എന്നു പറയാവുന്ന ഈ ചെനകൾ, മധുരോദാരമായ ഒരു വിശദം അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം മധുനിഷ്ട നികളായ ഉറവകൾ, ശ്രദ്ധക്ഷേപ്പടാതെ പോകുമ്പോൾ, നാം മലിനജലം കൊണ്ട് നമ്മുടെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. മലയാള കവിതയിലെ ആധുനികതയുടേയും അതൃനാധുനികതയുടേയും മുർച്ചു ടീപ്പടർപ്പിൽനിന്ന് വിട്ടുമാറി, നേരേ വിടർന്നുവിലസുന്ന കൊച്ചു പുവായി ഈ കവിതകൾ ശ്രദ്ധയാളാകുന്നു. ആധുനികകവിതയെ എതിർക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ, സംഘമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു എന്ന് അടയാളിക്കുന്നവർക്ക് മുന്നിൽ ഒരു സാന്ത്വനമാണ് ഈ കാവ്യസന്ധിം.

ഭാവികാലത്തിന്റെ കവിതകൾ

ഡോ. ഉള്ളിഅതുചശാരയ്ക്കൻ

പുർണ്ണപ്പെട്ടിക്കേഷൻസ് കോഴിക്കോട്
വരുംകാലം, മലയാളം അപ്പുള്ളി, വില 35.00,
ഇടം, മേലും വാസ്തവിക്കുന്നവർക്ക്, വില 55.00

“കവിതയുടെ ദ്രോഗ്രിപ്പാതയില്ലെട നടന എന്ന ഇപ്പോൾ അല്ലെന്നത് വരുംകാലമാണ്. വരാനിൽക്കുന്നത് എന്നൊക്കെ എന്നുള്ള വേവ ലാതികൾ. ആ കോലുകൾ എന്ന നീറ്റുന്നു.” ‘വരുംകാലം’ എന്ന തന്റെ കവിതാസമാഹാരത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ മലയാളം അപ്പുള്ളി കുറിച്ചിടതാണ് മുകളിലുഖരിച്ച വാക്കും. നാല്പത് കവിതകളുടെ സമാഹാരം. ദേശ്യം, ധന്യം, വന്യം എന്നിങ്ങനെ മുന്നു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് കവിത ക്ലേ വിനുസിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആധുനികമേന്നോ ആധുനികാനന്നരമേന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും കളികളിലോ ഒരുക്കിനിർത്താനാവാത്ത ഇതിലെ കവിതകൾ മനുഷ്യനേക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും കവി അനുഭവിക്കുന്ന വിഞ്ഞലുകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

ഭേദന്യും എന്ന ആദ്യഭാഗത്ത് കവിമനസ്സിന്റെ വിഹാലതകളും നിസ്സ ഹായതകളും വെളിപ്പെടുന്നു. പതിനാലുകവിതകളുള്ള ‘ഭേദന്യ്’ത്തിലെ ശ്രദ്ധയമായ കവിത ‘വരുംകാലം’ തന്നെ.

ഈനി വരുംകാലം

ഈല കൊഴിയും ശിശിരം

ഈനി കാണുമാകാശം

ഈല കരിയും ചാരം.

എന്നുചൊല്ലി ആരംഭിക്കുന്ന കവിത ഇരുശ്രവിച്ചുന്നതും ആശക യുണർത്തുന്നതുമായ വരുംകാലങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഭവത്മാ ശ്രമിച്ചു, ഭവിഷ്യത്കലാലവും ആശയറ്റതാണ്.

ഈനി വരുംകാലം

പൊറുതിമുടി വിർപ്പമുടി

പടിയിറങ്ങും കാലം,

പുഴ വറ്റുംകാലം.

പ്രതീക്ഷ തരിന്പുമില്ലാത്ത വരുംകാലങ്ങളിലേക്കുള്ള ചുണ്ടുപല കയാവുന്നു ഈ കവിത. ജീവിതത്തിന്റെ നേർക്കാഴ്ചകളെ അളന്നിട്ടുന്ന ‘ഒരു പോത്തിന്റെ ആത്മവിലാപ്’വും പടിയിറക്കണ്ണതിന്റെ വേദനയോതുന്ന ‘പിഷ്മവ്യത്ത്’വും നല്ല കാവ്യാനുഭവമാണ്. അരുതിയില്ലാത്ത പേവലാ തികളിലെപ്പെടുന്ന മനുഷ്യനെന്നയാണ് ‘പേവലാതികൾ’ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സ്വന്തം കുഞ്ഞുങ്ങളാടുപോലും ക്രൂരതകാണിക്കുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗ ത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് ‘ആർക്കിത്ര ക്രൂരത്’യില്ലള്ളത്.

കവിമനസ്സിനു പാമേയമായി മാറിയ വ്യക്തികളും അനുഭവങ്ങളുമാണ് എന്നും എന്ന രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ. കക്കാടിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുണർത്തുന്ന ‘വജ്ജകുണ്ണാഡി’, കുഞ്ഞിരാമൻ നായരെ ഓർത്തുക്കാണ്ടി ആതിയ ‘അവധ്യതന് ഒരു പാട്’ എന്നിവ എടുത്തപുരയേണ്ടവയാണ്. സുരൂന്റെ ഭിന്നഭാവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതോടൊപ്പം, അത് തനിക്കേ നാവുന്നു എന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുകകൂടി ചെയ്യുന്നു ‘സുരൂൻ’. മരം എന്ന ഒരോറു ബിംബത്തിലൂടെ ജീവിതവാസമയുടെ ഭിന്നതലങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന ‘മരം’ എന്ന കവിതയും, ജീവിതത്തിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും വിപരയങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ‘കിണർ’ എന്ന കവിതയും അപ്പുള്ളി എന്ന കവിയുടെ പക്കതയ്ക്ക് നിദർശനങ്ങളാണ്.

സാമുഹ്യവിമർശനത്തിന്റെ മുർച്ചയുള്ളതാണ് ‘വന്യം’ എന്ന അവസാനഭാഗത്തിലെ കവിതകൾ. അശാന്തമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ആവർത്തനങ്ങൾ ‘അശാന്തിയുടെ തീരി’ന്തില്ലും, അനുഭവങ്ങൾ തീമഴയായി പെയ്ത് നീറ്റല്ലാണെങ്കുന്ന അവസ്ഥയെ ‘തീമഴ’യില്ലും ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. എന്തെ

ണടിടത്ത് എത്താതിരിക്കുകയും കുത്തെണടിടത്ത് കുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിർമ്മിക്കാത്തയുടെ അർക്കുള്ള മുന്നയുള്ള വിമർശനമാണ് ‘കന്നൻ’.

കുത്തണമെകിൽ കുത്താൻ ചെല്ലുക

നെന്പംപുരുത്തിൻ നെഞ്ചത്ത്

കുത്തണമെകിൽ കുത്തുക, കുത്തുക

നിസ്സംഗതയുടെ മുർദ്ദാവിൽ.

എന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ കവിക്കാവുന്നില്ല. കൊടും വിഷവുമായി കാണിരിക്കുന്ന നാശം മാളണ്ണളില്ല, മനസ്സിലാണെന്ന തിരിച്ചറിപ്പ് നല്കുന്നു ‘കരിനാം’. ‘മുത്തു ഒരപ്പതാത് ജന്തു’, ‘മകൾ’ തുടങ്ങിയ പരാമർശിക്കപ്പേണ്ട വേദൈയും കവിതകളുണ്ട് ഈ സമാഹാരത്തിൽ.

കാവ്യരചനയെ ഗൗരവാവഹമായ കർമ്മമായി കാണുന്ന ഒരു കവിയുടെ കരുത്തും ആരംഭജവവുമുണ്ട് ‘വരുനകാല’-ത്തിലെ കവിതകൾക്ക്. സാമൂഹ്യവിമർശനത്തിന്റെ കളഞ്ഞിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നോണ്ട് മലയാളത്ത് അപൂർണ്ണിയുടെ കവിതകൾക്ക് കാബ്യം കരുത്തും കൈവരുന്നത്. സ്മരണക്കോ വ്യക്ത്യനുവേണ്ടോ വിഷയമാവുന്നിടത്ത് കവിത കനം വെക്കുന്നില്ല. ഏകില്ലോ, വരുനകാലം, ഭൂമിയുടെ ശാപം, നിഴലിനേപ്പോലും, സുരൂൻ, മരം, പുഴ, കിണർ, അശാന്തിയുടെ തീരം, കടന്നൽ, തുരപ്പൻ തുടങ്ങിയ നിരവധി കവിതകൾ - കാലത്തെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നവ- ഈ സമാഹാരത്തിലുണ്ടെന്നത് ശുഭ്രാദർക്കമാണ്.

ദുരിതകാലത്തിന്റെ വഴികൾ

പുതിയകാലത്തിന്റെ വേദ്യം നോവുമുള്ള അസ്വത്തു കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് മേലുകൂടി വാസ്യാദേവരുന്ന് ‘ഇടം’. ജീവിതമേൽപ്പിച്ച ആശാത്തങ്ങളുടെ ഫലമെന്നാണമുള്ള അശായമായ വിഷാദമാണ് ‘ഇട’-ത്തിലെ കവിതകളുടെ മുഖമും. എകാന്തതയും നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന് വേദനയും, തിരിച്ചുപോകിരുന്ന് നോവരവും കവിതകളുടെ അന്തർധാരയാവുന്നു. വേതക്കാല ദുരിതങ്ങളിലും സ്വകാര്യ ദുഷ്ക്ഷാന്തങ്ങളിലും അഭിരമിക്കുന്ന മേലുകൂടി കവിതകളിൽ പ്രതിഷ്യയത്തിന്റെ ഉഗ്രരൂപം പുണ്ണുനിൽക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ അധികം കാണുന്നില്ല.

ആത്മരാഡാക്കുള്ള സ്നേഹവും അലിവും പ്രകടമാക്കുന്ന ‘ചിത്തരോഗാശുപത്രിയിലെ സുഹൃത്തിന് സ്നേഹപ്പുർണ്ണം’ എന്ന കവിതയും, ഭവത്കാലഘരിതങ്ങളെ ആവിഷ്കർക്കിക്കുന്ന ‘വാർത്താവിശേഷവും’ മേലുകൊണ്ടു കാവ്യപ്രതിഭയ്ക്ക് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. എല്ലാം വില്പനയ്ക്ക് വെക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലാണ് ഇന്നുനാം. വിപണി ജീവിതത്തെ ആസക്തം ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇടകുബപ്പുകളില്ലോ വില്പനച്ചുരക്കളായി

മാറുന്നു. ‘വില്ക്കുവാനുണ്ട്’, ‘വെറുതെയിങ്ങനെ’ തുടങ്ങിയ കവിതകൾ ഇത്തരമൊരുപ്പയെ തുറന്നു കാണിക്കുന്നു. ‘യുദ്ധവിശ്വഷം’പോലുള്ള കവിതകൾ കവിയുടെ സാമ്രാജ്യത്വം/യുദ്ധവിരുദ്ധതയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷയറ്റു മനസ്സിന്റെ വിഹരിതകളാണ് ‘ഉഷ്ണകാലം’എന്നിലുള്ളത്. ഉഷ്ണകാലത്തെ മരിക്കന്നുകൊണ്ട് ഇവിടം ആർദ്ദമാക്കുവാൻ ഇനി ആരു വരും എന്ന ആശങ്ക കവി പങ്കുവെക്കുന്നു. സഹാനം, പരസ്പരം, നടുച്ച, ജീവൻ പക്ഷി, മടക്കം, പിന്നെയും രേരാഞ്ഞം, പിതൃസ്മരണ, സാധ്യ ചിത്രങ്ങൾ, പുതിയ പാണിൽ തുടങ്ങിയ നിരവധി കവിതകൾ വിശകലനം ചെയ്തപ്പേടേണ്ടവയാണ്. വർത്തമാനകാല തീക്ഷ്ണാതകൾക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയ പാണിൽ എഴുന്നളളുന്നു.

കരുതിനിൽക്കുക! കനവൊട്ടുങ്ങുന-

കുരുതിതൻ ക്രൂരമുഹൂർത്തമാണിൽ

കരുതിനിൽക്കുക! കുടിലതയാളും

കിരാതനിതിതൻ സമയമാണിൽ.

(സഹാനം)

ബുരുത്തുള്ളുടെ എരിതീയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് വിഷാദിക്കുക മാത്ര മല്ല, ചില മുന്നറിയിപ്പുകളും മെല്ലും നൽകുന്നു.

ചുറ്റുപാടുകളിലേക്ക് സർവ്വദാ കണ്ഠതുന്നു നിൽക്കുന്ന കവിയാണ് മെല്ലും വാസ്യുദേവൻ. എല്ലാ സ്വപ്നങ്ങളും പ്രകവനങ്ങളും കവി അറിയുന്നുണ്ട്. കാല്പനികഗ്രന്ഥ നേർത്ത വിഷാദത്തിലേക്ക് തല ചായ്ക്കാനാണ് കവിക്കേരെ ഇഷ്ടം. സാമുഹ്യവിമർശനത്തിന്റെയോ പ്രകേഷാഭന്തി നീണ്ടയോ കടുത്ത സ്വരം മെല്ലുറിന് പട്ടമല്ല.

ഡോ. കെ.എച്ച്. സുഖേഹണ്ണൻ

പ്രസാ: പുർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്
പേരഞ്ഞിലെ നിഗമം പരസ്പരം, ഡോ.എ.ആർ. രാജേഷ്, വില 75.00
ഒരുപടക്കാളിപ്പെട്ടിന്റെ ചരിതം, യു.എ.വാദർ, വില 40.00
കാളിദാസും വിലാസം, കെ. കുഞ്ഞനന്തൻ നായർ, വില 50.00
ഭാരതീയ ജ്യോതിസ്ഥാനത്വവിക്ഷണം, ഡോ.വി.ബാലകൃഷ്ണപുണികൾ, വില 45.00
കർമ്മംടക്കിയ, സുരേന്ദ്രൻ മാഞ്ചാട്, വില 65.00
പഞ്ചത്യും തുണിയും, കാരുൾ, വില 140.00
മൺജുത്രം, കലാമണ്ഡലം ഹൈദരാബാദി, റെയ്സ്റ്റേബോ ബുക് പബ്ലിക്കേഷൻസ്,
ചെങ്ങന്നൂർ, വില 45.00

വിദേശികൾക്ക് ഇന്ത്യയെന്നാൽ വേദവും യോഗയും ഗാധ്യജി യുമാണ്. പക്ഷേ, ഇന്ത്യക്കാർക്ക് വേദങ്ങളെക്കുറിച്ച് വലിയ അറിവൊന്നും

ഇന്നും ഇല്ല. നിശ്ചയമായ എന്തോ ഒന്ന് എന്നാണ് പദ്ധതിപക്ഷം ഭാരതീയരുടെയും വേദത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അണ്ടാനം. വളരെ വലിയ, കർന്മമായ ഒരു പരിശോധനയിൽക്കൂടി മാത്രമേ അണ്ടാന-വിജ്ഞാനവന്നികളായ വേദങ്ങളുക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതിന് വേദാഷ്ടയക്കുറിച്ച് ആദ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷ പഠിച്ചേണ്ട മതിയാകും. കുറുക്കുവഴികൾ തേടുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന് ഇതൊന്നും സാധ്യവുമല്ല. അപ്പോൾവിനെ എന്നാണെന്തെന്ത്? വേദവിത്തുകൾ മറ്റുഭേദകളിലെഴുതിയ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക. പുറം ലോകത്തിന് മാക്സ്മുള്ളത്രാണ് ഈ വാതിലുകൾ തുറന്നുകൊടുത്തത്. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഒട്ടവധി മഹാബാർത്ത വേദവിജ്ഞാനം സാധാരണക്കാരിലെത്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. അത്തരത്തിലോരു ശ്രമമാണ് ഡോ. എം.ആർ.രാജേഷ് ഈ പഠനഗമത്തിലൂടെ നടത്തിയിട്ടുള്ളത്.

വേദം ഇംഗ്ലീഷിലെത്താനം, കലയുടെ ഉറവിടം വേദങ്ങൾ, യാഗങ്ങളിലെ മുഖഭാവി: സത്യവും മിദ്യയും, ജ്യോതിഷ്മഹസ്യം, സംസ്കാരം കിളിർത്തത് വേദങ്ങളിൽ എന്നാണെന്ന ഇരുപത്തശ്ശു പഠനങ്ങളാണ് ഈ ഗമത്തിലുള്ളത്. കിട്ടാവുന്നതു ഗമങ്ങൾ പഠിച്ച് വേദമന്ത്രങ്ങളുടെ നിശ്ചിംഭത്തെതലങ്ങൾ കണ്ണാട്ടി പാശ്ചാത്യരൂപ സമീപനങ്ങളിലെ പൊളിത്തരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി സ്വീകരിയായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഈ പഠനങ്ങളിലെല്ലാം നമ്മക്ക് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്. ഗണപതിയുടെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചും, വേദാംഗങ്ങനെക്കുറിച്ചും മുഖഭാവിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ചർച്ചകൾ എററെ വിജ്ഞാനപരാഭ്യാസാഭ്യാസി തോന്തി.

അറിവുനേടാനുള്ള ഡോ. എം.ആർ.രാജേഷിന്റെ കർന്മമായ യത്തെത്തെ പ്രശംസിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല ഒരുവിദ്യകളെ അകൂറ്റി വിദ്യകളെ സ്വയം തൊട്ടുണ്ടതുകൊണ്ടുള്ള ഈ പഠനഗമം ഭാരതീയ വിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് അടിസ്ഥാനപരമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്ക് വലിയൊരുഗ്രഹമായിരിക്കും.

പടകാളിപ്പെട്ടിന്റെ ചർത്തം: കുതിരമറിയം ഒരസാധാരണ കമാപത്രമാണ്. രത്യാവിബന്ധകളുടെ ബലിഷ്ഠംലിംഗനങ്ങളിൽനിന്ന് കുതിരാണുകൾ മരിയും, മനസ്സുകളിൽ പലരുടെയും ഇഷ്ടപ്രതിഷ്ഠയായ മരിയും, അശ്വിജാലകളുപോലെ തിളങ്ങിനിൽക്കുന്ന ശക്തിയുർഭ്യായ മരിയും ഈ കൊച്ചുനോവലിൽ ആപാദമസ്തകം തിളങ്ങിനിൽക്കുന്നു. കുതിരമറിയൽ തിനിന്റെ വിഭ്രാമകമായ സാന്ദര്ഭവും താൻപോരിമയും അറുപതുകഴിഞ്ഞ വരപ്പോലും വിഭ്രേഖിക്കുന്നു. അലവിക്കുട്ടിഹാജിയും മകനും ഒരേ പോലെ രതിലീലകൾക്കായി കുതിരശക്തിയോടെ കുതിരമറിയൽ തിനിപുറകിലുണ്ട്. പക്ഷേ, കുതിരമറിയൽക്കായി കുതിരശക്തിയെ നേരിടാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നുമില്ല. ആ ശാമത്തിന്റെ ശാലീനമായ പശ്ചാത്തല

തനിൽക്കുത്തപ്പത്തായ യു.എ.വാദർ കോറിയിട്ടിരിക്കുന്ന ഇകമെ വേറി ട്രാറു വായനാനുഭവം പകരുന്നു. കവർച്ചിത്തത്തിലെ യു.എ.വാദരിന്റെ തന്നെ പെയിൻസ്റ്റിംഗും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്ത്യശൈലിയും പടകാളിപ്പെ ണ്ണിന്റെ ഇതു ചരിത്തത്തിന് നിരപ്പുകിട്ടുന്നു.

കാളിഭാബോ വിലാസ്: “സംശയിച്ചാലേ മനുഷ്യൻ ശരി കണ്ണ തന്ത്യകയുള്ളൂ” എന്ന അർത്ഥത്താട്ടകുടിയ മഹാഭാരതത്തിലെ വർക്കൾ ഇതു പഠനഗമത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിൽ പ്രേരിതിട്ടുണ്ട്. ഇതിഹാസങ്ങളിലും കാളിഭാബകൃതികളിലും ഇതു ഒരു കാഴ്ചപ്പൂഫോടെ അഡി രമിച്ച് താൻ കണ്ണത്തിയ ശരികൾ സഹൃദയസമുഹത്തിന്റെ മുൻപാകെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന അഞ്ചുപന്നാസങ്ങളും മലയാളഭാഷാവ്യാകരണത്തെ കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പൂട്ടുകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരുപന്നാസവുമാണ് ശ്രീ. കെ.കുണ്ഠനന്തനന്തനായരുടെ ഇതു ലാലുഗമത്തിലുള്ളത്. ഒരു സംസ്കൃത-മലയാളപണ്ഡിതൻ എന്ന നിലയിൽ ദീർഘകാലം പഠനാനുഭവം ആളിൽനിന്ന് കടഞ്ഞടക്കത്തെ സത്താണ് സാഹിത്യപ്രേമികൾക്ക് ഇതു വിമർശനപഠനത്തിൽനിന്ന് ലഭിക്കുക. കാളിഭാബകൃതികളിലിരിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്നതായിരിക്കണം ‘കാളിഭാബോ വിലാസ്’ എന്ന് ഇതു കൃതിക്ക് പേരിടാൻ പ്രേരകമായിരിക്കുക.

ഭാഷാസാഹിത്യപഠനം നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസക്രമത്തിൽനിന്ന് പുറ നിളിച്ചെപ്പട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലാധ്യമാണ് നമ്മുടെത്. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ “ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രധാനതകസ്തം സർക്കാരാൽത്തലത്തിലുള്ള അവഗണനയാണ്.” എല്ലാ തന്മൂലങ്ങളും അതി ജീവിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഷകളെല്ലാംതന്നെ വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന സത്യവും നമ്മുടെ മുമ്പില്ലെന്ന്. ഇതിഹാസങ്ങളും കാളിഭാബകൃതികളുമെല്ലാം എല്ലാ ഭാഷകളേയും പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഇന്നും സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കപനാട്ടങ്ങളാണുമില്ലാതെ, സർ ഇമായ ഗൃഹശൈലിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇതു പഠനഗമം ജീജ്ഞാനം സുകൾക്ക് ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്താണ്.

ഭാരതീയ ജ്യോതിശ്രോസ്ത്ര വീക്ഷണം: മെകാനിക്കൽ എഞ്ചിനീയറിംഗിൽ ഗവേഷണാഖിരൂദ്ധമുള്ള ഡോ.വി.ബി.ബാലകൃഷ്ണപുണിക്കൽ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും നല്ലാരു പണ്ഡിതനാണ്. ആര്യടീയം, ബാധായനഗ്രാമപബന്ധത്തിലും, ലീലാവതി തുടങ്ങിയ നിരവധികൃതികൾ ഇദ്ദേഹം ഭാഷയിലേക്ക് വിവരിതനന്നു പെയ്തിട്ടുണ്ട്. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളിലും വളർന്നു വികസിച്ച ഇന്ത്യൻ ജ്യോതിശ്രോസ്ത്രത്തിൽ എത്ര മാത്രം തല്പരനാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു പഠനഗമമാണ് മുമ്പിലുള്ളത്. രഹണവജ്യാതിശ്രോസ്ത്രവീക്ഷണം, രാശ്യാദി വിഭാഗം, കല്പപ്രമാണം, ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനജ്യാതിശ്രോസ്ത്രങ്ങളുടെ

സംഭാവനകൾ, ആദ്യകാല ജോതിർവിത്തുകൾ എന്നിങ്ങനെ എടുപ്പോരാ സങ്ഘളാണ് ഡോ. പണിക്കരുടെ ഈ കൃതിയിലുള്ളത്. ഇന്ത്യൻ ജോതി ശൂന്പ്പത്രതക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായ ഒരവണ്ണോധം സ്വഷ്ടിക്കാൻ ഉതകു നാതാണ് ഈ ലഹരിയുമോ.

കർണ്ണംകീയ : ശ്രീ. സുരേന്ദ്രൻ മങ്ങാടിന്റെ കന്നികൃതിയാണ് ‘കർമ്മംകീയ’ എന ഈ നോവൽ. തലമുറകളുടെ സംഘടന പ്രമേയ മാക്കിയിട്ടുള്ള നോവലിൽ സമയപ്രവാഹത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങൾ നോവലിന്റെ അനാവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മണ്ണിനെ സ്വന്നഹിച്ച്, മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ മാനിച്ച്, ഗ്രാമത്തെന്നമല്ലെന്ന സംവഹിച്ച് മുന്നേറിയ പഴയ തലമുറയേയും കാപട്ടവും സ്വാർത്ഥതയും യാത്രിക്കതയും കൈമുതലായുള്ള പുതിയ തലമുറയേയുമാണ് ഈ നോവലിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. പുതിയ തലമുറയുടെ പ്രതീകമായ ശിവദാസന്റെ കമായാണ് നമുക്കേ നോവലിൽ വായിക്കാനാവുന്നത്. വർത്തമാനയുവതു തത്തിന്റെ ഫ്രെമാസ്യതയിൽനിന്ന് കർമ്മകാണ്യങ്ങളിലുടെ തിരിച്ചറിവുനേടിയ ശിവദാസൻ പുതിയൊരു ജീവിതയാൽ ആരംഭിക്കുന്നതോടെ അവസാനിക്കുന്ന ഈ നോവലിന്റെ, വളരാൻ കൊതിക്കുന്ന ഒരു നോവലിന്റെ കാണാം.

പണ്ടിയും തുണിയും : മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലകമാകാരമാരിൽ പ്രമിതനായ കാരുരിന്റെ മുന്നു നോവലുകളിൽ നോം ‘പണ്ടിയും തുണിയും’. ഹരി, ശാരി എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു രണ്ടു നോവലുകൾ.

തുടർക്കമെയായി ദീപിക വാരാന്ത്യപ്പതിപ്പിൽ 26 ഭാഗങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘ഒരു വിധവയുടെ കമ’-യാണ് ചെറിയ ചില മിനുക്കുപണികളോടെയും രണ്ട് അഭ്യാധനങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തും ‘പണ്ടിയും തുണിയും’ എന പേരിൽ നോവലാക്കിയത്. അനാരോഗ്യമുലം തുടർക്കമെ പെട്ടെന്നവസനാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്ന സാഹചര്യത്തിൽ പിന്നീട് രൂപംനൽകിയ ഈ നോവലിൽ 35-ാം വയസ്സിൽ വിധവയായിത്തീർന്ന, അഞ്ചുകുട്ടികളുടെ അമ്മയായ നാണിയുടെ കമയാണ് പൂദയസ്പർശിയായ ഭാഷയിൽ കാരുർ ആവ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ തികച്ചും സാധാരണക്കാരായ, നോവലിന്റെ ഒരു പരിചയമുള്ള കമാപാത്രങ്ങളെ ഗ്രാമജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തല തത്തിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന കമാപാത്രങ്ങളാക്കി അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കാരുരിന്റെ കരവിരുത് ഈ നോവലിലും ആപാദമസ്തകം നമുക്ക് കാണാം. പ്രതികുലസാഹചര്യങ്ങളെ പത്രാതെ നേരിട്ട് കൂടുംബജീവിതം മുന്നാട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്ന വിധവയായ നാണിയമ്മയെ

നന്നായി വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന നോവലിസ്റ്റ് സ്റ്റീ ശക്തയാണെന്നും, ശക്തിയിലൂടെ ജീവിതവിജയം കണ്ടതാൻ സ്റ്റീകൾക്ക് സാധ്യമാണെന്നുമുള്ള തന്റെ കാഴ്ചപ്പൂർണ്ണം ഇരുന്നു. നോവലിൽ വ്യക്തിമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുഖ തിരിയും, മാധ്യമം, ചെലിപ്പുന്നും, വകീലും, കമലാകഷിയമയും, രവി യുമെല്ലാം കാരുരിന്റെ കരവിരുതിൽ നിറക്കുട്ടോടെ നോവലിൽ നിരഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.

മണ്ണജുതരം: കലാമണ്ഡലം ഹൈദരലിയുടെ ആത്മകമയാണ് ‘മണ്ണജുതരം’. അകാലത്തിൽ ചരമമടങ്ങി ഹൈദരലി കമകളിസംഗീത മേഖലയിൽ ഒരു വിസ്മയമായിരുന്നു. സംസ്കാരത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലകളിലും പ്രകാശം ചൊരിയാൻ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജീവിതാന്ത്യംവരെ ശ്രമിച്ച ഈ കലാകാരൻ എത്രയോ തിക്രണുംവേണ്ട കടക്കുമർത്തിക്കൊണ്ടാണ് കമകളി സംഗീതലോകത്ത് ശ്രദ്ധയുമും വ്യത്യസ്തനുമായി തീർന്നത്. “സിംഹത്തിന്റെ വാലാവുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് എലിയുടെ തലയാവുന്നതാണ്” എന്നതായിരുന്നു ഈ കലാകാരന്റെ ജീവിതസമീപനം. സിനിമയും സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും എല്ലാം പ്രയത്രമായിരുന്നു ഹൈദരലിക്ക്. കാപട്ടങ്ങളാണും കുടാതെ സരളവും, ഹൃദയസ്പർശിയുമായാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കമ, അപൂർണ്ണമാണെങ്കിലും എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളത്.

നിഷ്കളക്കമായ ഒരു മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണ് ഈ ഓട്ടുപാറക്കാരൻ. അനേകം നിർഭാഗ്യങ്ങളാടാടാപ്പം സംരിച്ച പിലഭാഗ്യങ്ങൾ നിമിത്തം കലാമണ്ഡലത്തിൽ എത്താനും യശസ്വിരിനനായ എ.കെ.കെ.നായരുടെ സ്നേഹവാസല്യങ്ങൾക്ക് പാത്രിക്കുന്നതും, കലാമണ്ഡലം ഗോപിയേപ്പോലെയുള്ളവരുടെ ഫ്രോസാഫനങ്ങൾ നേടാനും അങ്ങനെ കലാമണ്ഡലം ഹൈദരലിയാകാനും സാധിച്ച കമയാണ് മണ്ണജുതരം തന്നെയായ ഈ ആത്മകമ. മരണത്തിനുമുമ്പ് ഈ കൃതി വെളിച്ചുകാണിക്കാതെ, കുറേകുട്ടി ചേർക്കാനുണ്ട് എന്നുപറഞ്ഞ് മാറ്റിവെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഹൈദരലിയുടെ ജീവിതത്തെ പച്ചയായി അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന ഈ ആത്മകമ സംസ്കാരിക്കേരളത്തിന് വലിയൊരു മുതൽക്കുട്ടാണ്.

ആര്യാഖാലികൾ

ഭരഷയസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉദ്ദേശ്യം ആയുർവൈ ദത്തരിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ ആയുർവൈദത്തിന്റെ നവോത്ഥമാ നടത്തിന് പഴിത്തളിപ്പും വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കൊട്ടയ്ക്കൽ ആര്യാഖാലികൾ ആര്യവൈദ്യശാലയാണ് ലോക ഭൂപടത്തിൽ ആയുർവൈദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

- ▶ കൊട്ടയ്ക്കലിലും ധന്തപരിലും
- ▶ ആലൂവയിലും കൊച്ചിയിലും (സ്കാക്കർ)
- ▶ ആദ്യപുതികൾ
- ▶ കൊട്ടയ്ക്കൽ ചാർട്ടേബിൾ ഹോസ്പിറ്റൽ
- ▶ കൊട്ടയ്ക്കലിലും കണ്ണിക്കാട്ടും
- ▶ രാഷ്ട്രീയമാന്മാര്ക്കറ്റികൾ
- ▶ രാജാരാജീവപികം ശാസ്ത്രീയ ഭരഷയങ്ങൾ
- ▶ ഗഭവക്ഷണാന്തരിക്കും പ്രസിദ്ധീകരണാന്തരിക്കും
- ▶ പ്രത്യേകം വിദ്യാഭ്യാസം
- ▶ ഭരഷയഭ്രാന്തികൾ
- ▶ ഭരഷയസ്വന്തരവേദശാക്രം
- ▶ ആയുർവൈദപഠനസംഖ്യാലാഭൾ
- ▶ 20 ആവകൾ, 1200 - റൂപാം
- ▶ അംഗീകൃത വിതരണകാരൻ
- ▶ പി.എസ്.വി. നാട്യസാംഘം
- ▶ വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ ഭൂസിയം

ആയുർവൈദം ആധികാരികമാർഗ്ഗം

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്. വാരിയർ

ആര്യവൈദ്യശാല

കൊട്ടയ്ക്കൽ-676 503, കേരളം

Tel: 0483-2808000, 2742216, Fax: 2742572, 2742210

E-mail: mail@aryavaividya.com / avsho@sancharnet.in

Web: www.aryavaividya.com